

Nhân Thê Bất Hạ Đường

Contents

Nhân Thê Bất Hạ Đường	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	34
7. Chương 7	40
8. Chương 8	47
9. Chương 9	53
10. Chương 10	59

Nhân Thê Bất Hạ Đường

Giới thiệu

khi mà người ngoài chỉ nhìn vẻ bề ngoài của nhân vật chính chắc chắn mọi người sẽ nhầm, cũng chắc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-the-bat-ha-duong>

1. Chương 1

Tiết tử

Một năm kia, cô bé ấy sáu tuổi, đã đến tuổi đến trường đi học , ca hát cùng bạn bè nhưng do thân thể không được khỏe cho nên chưa từng bước chân ra khỏi nhà; dưới sự yêu thương chăm sóc của papa cô bé không còn biết cái gì là bi thương, càng không biết tử vong nghĩa là gì.

Một năm kia, cậu bé ấy 15 tuổi, trong lòng sớm đã có những kế hoạch dự định cho tương lai, nhưng bởi vì

cha mẹ đột nhiên qua đời, cho nên tất cả đành gác lại ; dưới sự “quan tâm” của họ hàng , cậu bé mới biết được tình người ấm lạnh là như thế nào .

Hai con người ấy chắc chắn sẽ gặp nhau, tất nhiên là ông trời đã sắp xếp cho họ sự tình cờ, còn vì sao lại thế thì không thể tiết lộ , số mệnh đã định sẵn từ lúc họ chào đời rồi.

*****g

“Ninh Ninh, gió thổi mạnh rồi! Con mau vào phòng đi kéo bị cảm lạnh, con mà hắt xì hơi sẽ phải uống thuốc đó.”

Người vừa lên tiếng chính là dì Lý, nhiều năm qua bà vẫn là quản gia nhà họ Bạch, bà vừa cẩn thận nhìn canh trong nồi, vừa lớn tiếng nhắc nhở cô bé gái – cục cưng duy nhất của ông chủ Bạch.

“Nhưng mà, đêm qua bố con gọi điện thoại nói rằng hôm nay sẽ về nhà.....” Trả lời Lý quản gia là giọng trẻ con non nớt, ngữ khí chần chừ do dự mang theo vài tia mong chờ .

Biệt thự Bạch gia cách thành phố hơi xa, ông chủ vì muốn con gái có thể hít thở không khí trong lành và có điều kiện tốt cho việc điều trị thân thể, nên đã không tiếc đem nguyên khoảng đất rộng lớn này xây một lâu đài nho nhỏ cho cô bé, khuôn viên khu nhà trồng không ít các loại hoa cỏ xanh tươi , thơm mát.

Cô bé con vẫn ôm chặt búp bê dễ thương trong tay đứng ở chỗ cũ, đôi mắt to linh động nhìn chằm chằm vào cánh cửa sắt như thể sợ bỏ qua bóng dáng papa khi ông trở về nhà.

Dì Lý thấy nhắc nhở của mình không có tác dụng, lại thâm sâu biết tính tình cô chủ quật cường, một khi đã quyết định chuyện gì thì không ai có thể khuyên nhủ được, vì thế đành xoay người đi lên tầng lấy áo khoác xuống , phủ lên đôi vai gầy gò của cô chủ nhỏ.

Cô bé ôm sát hai má , ánh mắt chưa từng rời khỏi cánh cửa một phút nào cả.

Không biết qua bao lâu, trên mặt cô bé đã hiện rõ sự thất vọng cùng lo lắng.

Ngay khi cô chuẩn bị phát ra tiếng thở dài thì cánh cửa sắt bỗng được mở ra.

“Bố về !”

Cô bé chạy vọt tới như cái đầu tàu nhỏ, cầm con búp bê nhỏ trong tay nhào vào vòng tay đang dang rộng của người đàn ông trước mặt.

“Bố à ! Cuối cùng bố cũng về nhà với con rồi!”

Người đàn ông ấy yêu thương ngấm nhìn khuôn mặt đáng yêu của con gái, lại kiểm lòng không nổi hôn lên hai má cô, xong lại xoa đầu con và chỉ vào cậu bé bên cạnh: “Ninh Ninh, mau đến đây chào hỏi anh trai đi.”

Cô gái nhẹ nhàng nhón chân bước lên trên, lúc này mới phát hiện sau lưng cha là một người không phân biệt được nam hay nữ khoảng chừng hơn mười tuổi, trông người này cực kỳ ưa nhìn, ưa nhìn đến nỗi mắt cô bé cứ dán chặt vào người anh trai mới rơi từ trên trời xuống ấy.

Thấy người đó bước về chỗ mình, cô bé đỏ mặt cúi đầu, anh ấy thật là đẹp trai a....

Cô bé nắm lấy ống tay áo của cha che giấu sự sợ hãi của mình, chỉ để lộ đôi mắt vừa hoang mang vừa có chút thẹn thùng nhìn người con trai bố mình dẫn về.

Đứng một lúc vẫn không thấy con gái lên tiếng trả lời, ông nhìn khuôn mặt có chút mệt mỏi của cậu thiếu niên rồi cười: “Ninh Ninh hơi sợ người lạ.....”

“Không sao đâu chú ạ ”. Hắn hơi cúi đầu, thu vào trong đáy mắt khuôn mặt tinh xảo kinh diễm của cô bé con,sau đó hắn quay sang nói với người đàn ông bên cạnh : “Chú Bạch có cô con gái đáng yêu quá .” Giọng nói vô cùng dễ nghe nha.

Người đàn ông nghe thấy vậy vừa ngượng ngùng vừa tự hào , cười vui vẻ xoa đầu con gái.

Kỳ thật lần này ông vội vàng về nước một phần vì muốn gặp cô con gái nhỏ của mình, lần sang Anh vừa rồi đã kéo dài hơn nửa tháng, đồng nghĩa với việc hai tuần trôi qua mà ông không được gặp con gái bảo bối, một phần khác là vì chuyện tang lễ của Bạc gia, sau cùng là giải quyết một số công việc cần thiết ở công ty.

Ông Bạch hồi còn trẻ từng du học tại Anh, một mình lẻ loi nơi xứ lạ, gia cảnh thì bình thường nên không tránh khỏi sự khinh rẻ của bạn bè, hay bị người ta gây khó dễ. Đúng lúc đó ,thầy Bạc – giảng viên trong trường đã đối xử cực kỳ tốt với ông, thầy rất hay mời ông về nhà ăn cơm.

Chính nhờ thầy Bạc đã ở bên cạnh giúp đỡ trong lúc ông khó khăn nhất, không ngừng động viên, khuyên ông phải biết nhẫn nhịn, giúp ông trải qua khoảng thời gian vất vả nơi đất khách quê người thì bản thân ông mới có ngày hôm nay.

Tuy nhiên, ông không thể ngờ rằng người đàn ông như thầy Bạc lại là người có thể vì một người đàn bà lăng lơ bên ngoài, đành lòng nhìn vợ mình tự tử, để lại đứa con thơ dại chưa trưởng thành, mặc cho người ngoài nhìn gia đình họ bằng ánh mắt chỉ trích cùng sự thương hại.

Chuyện này xảy ra quá bất ngờ và chính ông cũng không thể tưởng tượng nổi, người hiền lành chất phác như thầy Bạc lại cất giấu tư tưởng cực đoan đến thế, cho dù chết cũng muốn sống cùng kẻ đã phá hoại hạnh phúc gia đình nhà mình.

Thân là người ngoài ,ông không thể xen vào chuyện nhà người ta, hơn nữa bản thân ông cũng biết tình yêu tuyệt đối có khả năng làm con người điên cuồng đến mất lý trí. Sau khi tang lễ xảy ra, dòng họ thân thích của thầy Bạc chỉ chú tâm vào số tài sản mà thầy để lại, về phần đứa nhỏ thì không ai quan tâm tới, thậm chí bọn họ còn muốn đưa nó vào cô nhi viện.

Bạc Cạnh năm nay cũng đã mười lăm, mười sáu tuổi, nếu nuôi dưỡng thêm vài năm nữa thôi nó sẽ tự lo được cho chính mình, còn nếu bị đưa đến cô nhi viện thì rất tội nghiệp, càng khiến cho người ngoài chê cười hơn. Dù sao, trên đời này , nhân duyên giữa người với người đều đã được định sẵn, huống chi thằng bé này vừa trải qua sự mất mát to lớn đường đột, thật sự không nên để nó tiếp tục chịu thêm bất hạnh nào nữa.

Tuy nhiên, lý do chính vẫn là ông không đành lòng nhìn con trai duy nhất của ân nhân rơi vào hoàn cảnh éo le ấy, vì thế ông đã đưa ra đề nghị muốn nhận nuôi Bạc Cạnh. Không ngờ, ý kiến này lập tức khơi dậy sự phản đối của mọi người.

Ông cảm thấy buồn cười, bọn họ phản đối ông nuôi nấng Bạc Cạnh chỉ là cái cớ, chứ thực chất là do họ sợ người ngoài như ông ngấm ngấm chiếm tài sản thầy Bạc để lại.

Mà tài sản thầy Bạc để lại đâu nhiều, cuộc sống của thầy vốn đơn giản, hơn nữa thầy là người tốt hay giúp đỡ người khác, bất cứ học sinh nào gặp khó khăn, không kể người đó đến từ đất nước nào, là nam hay nữ, chỉ cần thầy phát hiện sẽ hết lòng giúp đỡ. Ngoại trừ ngôi nhà nằm gần trường đại học, thật sự ông không phát hiện ra tài sản nào khác.

Vì thế, ông đã lập tức tìm Bạc Cạnh, bày tỏ lòng mình với thằng bé để nó hiểu và chấp nhận , dù sao chuyện nhận nuôi này cũng cần phải có sự đồng ý từ nó, tuy nhiên nếu nó vẫn nhất quyết giữ lại ngôi nhà bố mình để lại, ông cũng vui lòng giúp nó thôi.

Nói thật, từ giây phút đầu tiên tham gia tang lễ, ông đã vô cùng để ý đến cậu nhóc này, qua vài ngày quan sát, ông phát hiện tính tình Bạc Cạnh không giống những đứa trẻ khác, trong suốt thời gian tang lễ nó chỉ mang duy nhất vẻ mặt trầm ổn ôn hoà. Mỗi lần những người họ hàng thân thích của nó biểu diễn mấy trò khôi hài vô bổ, nó lại đứng ở ngoài cửa thờ ơ lạnh nhạt, giống như tất cả những gì bọn họ thảo luận đều không liên quan đến mình, vừa không thoả hiệp, lại càng không mù quáng nghe theo, xem ra đây là một cậu bé rất có chính kiến.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, ông thấy thật sự không nên để Bạc Cạnh tiếp tục ở lại nước Anh. Thứ nhất, việc thầy giáo Bạc bức vợ mình tự tử gần đây đã trở thành đề tài chính ở địa phương này đã gây ra ảnh hưởng không tốt đối với Bạc Cạnh. Thứ hai, thân thích nhà thầy Bạc sẽ tìm đủ mọi cách quấy nhiễu Bạc Cạnh để cướp tài sản.

Nhưng ông không xác định được Bạc Cạnh có muốn rời khỏi nước Anh để bắt đầu lại cuộc sống mới hay không, thế là ông hỏi ý Bạc Cạnh,những tưởng thằng bé sẽ do dự không muốn đi ,ai ngờ Bạc Cạnh lập tức đồng ý.

Nó nói: “Cháu không còn lưu luyến điều gì với nơi này nữa rồi, có lẽ quay về nước sống sẽ tốt hơn. Về phần ngôi nhà, cháu nghĩ sau này cũng không có tâm trạng tiếp tục ở đây nữa, chú cứ bán đi cũng được.”

Kết quả, ông hao tâm tổn sức dùng tất cả mối quan hệ bên ngoài sau nhiều năm quen biết, cuối cùng cũng thành công giành được Bạc Cạnh từ đám người máu lạnh đang không ngừng gào lên là thân thích của thằng bé.

Việc bản thân giành quyền nuôi dưỡng Bạc Cạnh đã tốn không ít thời gian trong lần sang Anh này cho nên lòng ông cực kỳ nhớ con gái nhỏ ở nhà, dù còn rất nhiều công việc chưa kịp hoàn thành, ông đã vội vã mang theo Bạc Cạnh lên máy bay về nước.

Về phần ngôi nhà của Bạc gia, ông không làm theo ý kiến của Bạc Cạnh là bán nó đi, mà ông thuê người đứng giờ đến dọn dẹp nhà cửa. Bởi ông nghĩ rằng, Bạc Cạnh có thù ghét căn nhà này đến mức nào thì đây cũng là nơi nó sinh ra và lớn lên, sau này chắc chắn sẽ có ngày nó nhớ lại tuổi thơ của mình trong căn nhà đó.

Kết thúc chuyến đi Anh lần này, hiện tại đứng trước cửa nhà mình ông vẫn còn đang suy nghĩ, chỉ nửa tháng ngắn ngủn nhưng đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, thật sự là tạo hoá trêu người a.

Ông im lặng thở dài, lời tiểu nha đầu đang trốn tránh kia ra, cố gắng giải thích cho con bé hiểu: “Ba mẹ của anh trai đã đi xa, rất là xa, khả năng lâu thật lâu cũng không trở về, cho nên từ nay về sau anh trai sẽ sống cùng chúng ta, Ninh Ninh thật không biết lễ phép! Trước kia bố đã dạy Ninh Ninh những gì, Ninh Ninh quên hết rồi ư?”

Cô bé cái hiểu cái không, bắt lấy nửa câu đầu của bố rồi thắc mắc: “Đi xa là giống mẹ bay lên trời chờ chúng ta sao?”

Nghe con hỏi, sắc mặt ông ảm đạm hẳn, không giấu được nỗi buồn trong đáy mắt: “Đúng rồi, giống như mẹ con....”

Bạc Cạnh ngạc nhiên. Tuy lớn lên ở Anh nhưng hẳn vẫn biết tiếng mẹ đẻ, lúc trước khi ở nhà, bố mẹ đều yêu cầu hẳn dùng tiếng quê hương để nói chuyện, cho nên những gì hai cha con chú Bạch nói, hẳn vẫn hiểu được.

Điều khiến hẳn kinh ngạc và tò mò đó là, dọc đường đi chú Bạch kể khá nhiều chuyện về con gái, qua những gì anh nghe được, hẳn là cô Bạch đã qua đời rất lâu. Bạc Cạnh không nghe thấy chú Bạch nhắc tới nữ chủ nhân khác, mà người ở xa xa kia gật đầu chào hẳn đã lớn tuổi, cho dù là cách ăn mặc hay khí chất cũng không thể nào là vợ sau của chú Bạch được.

Chẳng lẽ từ khi vợ mất, chú Bạch luôn sống một mình chăm sóc con gái?

Bạc Cạnh khó tin, hẳn nhớ tới bố mình, sau khi mẹ mất được một năm, vì sợ cô đơn trống vắng mà bố hẳn đã lấy vợ khác.

Đang lúc Bạc Cạnh cau mày suy nghĩ, trong khoảng thời gian ngắn ông Bạch đã tận dụng đầu óc vốn có của nhà kinh doanh, nhanh chóng bắt lấy cơ hội thuyết phục thành công con gái nhỏ.

Thật ra Bạch Nhạc Ninh rất có thiện cảm với Bạc Cạnh, có điều từ trước đến giờ cô ít tiếp xúc với người ngoài, càng chưa từng gặp cậu bé nào tuấn tú như Bạc Cạnh, trong lòng không tránh khỏi thẹn thùng liền không dám tới gần Bạc Cạnh.

Sau khi nghe bố giải thích, cuối cùng cô cũng hiểu được, anh trai xinh đẹp về sau sẽ là thành viên mới trong gia đình mình, chung sống dưới một mái nhà như hai bố con cô trước đó, mỗi ngày đều gặp mặt, mỗi ngày đều nói chuyện chứ không phải thật lâu mới có thể gặp một lần để nói chuyện, lại càng không phải giả vờ làm thực nữ với hẳn.

Sau một hồi suy nghĩ, thế giới nho nhỏ của Bạch Nhạc Ninh tỏa sáng, hớn hờ kéo tay bố bước đến gần Bạc Cạnh rồi tự giới thiệu: “Em tên là Bạch Nhạc Ninh, Bạch là màu trắng, Nhạc có nghĩa là vui vẻ, Ninh có nghĩa là yên tĩnh, bố em nói, đặt tên này vì bố muốn sau này em sẽ luôn luôn vui vẻ, khỏe mạnh lớn lên!” Nói xong, cô dần dần bỏ đi sự rụt rè ban đầu, nở nụ cười khá ái với Bạc Cạnh, ngọt ngào đến nỗi muốn đâm ánh mắt hẳn bị thương: “Anh cứ gọi em Ninh Ninh là được, còn anh?”

Bạc Cạnh bối rối chôn chân tại chỗ, lúng túng phun được hai chữ: “Bạc Cạnh.”

Bạch Nhạc Ninh nghe câu trả lời lập tức nhú mày, tỏ vẻ không hiểu hẳn nói gì.

Bạc Cảnh đột nhiên nhớ tới lời chú Bạch từng nói, con gái chú mới sáu tuổi, sức khoẻ không tốt, từ nhỏ đã ở trong nhà dưỡng bệnh, sợ cô ra ngoài bị cảm lạnh, hoặc là bị lây bệnh linh tinh từ người khác.

Rồi hẳn cảm thấy mình vừa rồi không nên trả lời ngắn gọn như vậy. Nhưng mà, tại sao chú Bạch không nói cho hẳn biết, hình dáng và tính cách Ninh Ninh thế này rất dễ khiến người ta không chịu nổi muốn yêu thương, chăm sóc cho cô.

Bạc Nhạc Ninh bé nhỏ không quan tâm tên hẳn viết như thế nào, ngây thơ cho rằng đó là ‘kẹo bạc hà’, chính kẹo bạc hà đã đẩy lên sự hứng thú trong cô: “Thật sự là kẹo bạc hà? Em rất thích, rất thích.” Nói xong, cô buông tay bố ra, hưng phấn vừa nhảy cẫng lên vừa vỗ tay nói: “Bạc ca ca, Bạc ca ca, có thật từ nay về sau anh sẽ luôn ở đây với em như lời bố nói không?”

Bạc Cảnh nhất thời ghen hờn. “Luôn luôn” được không nhỉ? Hẳn rất muốn bố mẹ có thể ở bên mình cả đời, giờ nghĩ lại cuộc sống trước kia lại thấy chán nản.

Nhìn cảm xúc của hẳn, Bạch Nhạc Ninh nhỏ tuổi chưa hiểu được thế nào là sinh ly tử biệt nên hiểu lầm. Cô ủ rũ cúi đầu, mếu máo như sắp khóc đến nơi: “Không được à? Ninh Ninh chưa từng có anh trai, Ninh Ninh xem ti vi rất thích anh trai yêu thương em gái, Ninh Ninh cũng muốn được như trong ti vi, anh thật sự không thể làm anh của Ninh Ninh sao? Ninh Ninh chỉ có một nguyện vọng nhỏ như vậy cũng không thể thực hiện được à?”

Bạc Cảnh liên tiếp bị tập kích, không thể không tạm thời ngừng nghĩ đến cha mẹ, nhìn gương mặt be bé của Bạch Nhạc Ninh đầy nước mắt liên lung túng, Bạc Cảnh im lặng nhìn trời, trong lòng thở dài không thôi. Nói thật ra, trong nhà thân là con trai độc nhất, hẳn chưa từng có kinh nghiệm dỗ dành em gái, ngay cả cô gái bình thường cũng chưa chắc đã ứng phó được, chứ đừng nói Ninh Ninh được chú Bạch cưng chiều thành quen, sinh ra tính làm nũng.

Lại nói Bạch Nhạc Ninh kém hẳn chính tuổi, chuyện gì cũng không hiểu là hẳn bắt đầu thấy nhức nhức huyết thái dương rồi, chẳng biết nên nói như thế nào để cô hiểu hẳn không biết có thể làm một người anh trai cưng chiều em gái được không. Dù sao hẳn với cô không chung huyết thống, nếu cứ ỷ lại sẽ thành thói quen, sau này hai người quá mức gần gũi chỉ sợ bị người khác chê cười thôi.

Chỉ là nhìn dáng vẻ sụt sùi của Bạch Nhạc Ninh, sợ rằng nếu hẳn tiếp tục im lặng, căn nhà này chắc chắn bị lụi nặng.

“Anh đâu nói là không thể...”

Lần đầu tiên, Bạc Cảnh biết luống cuống chân tay là gì, theo bản năng nhìn về phía ông Bạch, hy vọng ông có cách dỗ Bạch Nhạc Ninh nín khóc.

Ai ngờ, ông Bạch hứng thú quan sát hai đứa nhỏ, làm như không nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của Bạc Cảnh, quay sang hướng khác ngắm nhìn cảnh đẹp đất trời.

Lạ nha, trong suốt quãng đường đi về đây nó hoàn toàn giữ được bình tĩnh, vậy mà bây giờ lại rối tung rối mù không biết làm gì. Con gái, cố lên nào! Hãy làm cho nó quên đi mất mát vừa trải qua nhé.

Nghĩ đến đây, lão Bạch vô tình cố ý quay đầu, nhìn Bạc Cảnh ý như cổ vũ, giúp hẳn có thêm dũng khí, con trai, đã đến nhà ta rồi thì chỉ có một con đường duy nhất, đó là bằng mọi cách phải chinh phục được tiểu nha đầu của ta.

Bạc Cảnh lâm vào tình huống không biết nên khóc hay nên cười.

Ngay từ đầu, chú Bạch đã từng nói ông là nhà kinh doanh, bởi vì muốn báo đáp ân nhân nên ông sẽ hết lòng nuôi dưỡng hẳn, giúp hẳn hoàn thành việc học tập. Nhưng nếu xét về phương diện khác cũng không phải là hoàn toàn không ràng buộc.

Hẳn nhớ rõ chú Bạch lúc ấy đã từng nói hãy tha thứ cho ông ấy bởi vì ông cũng là một con người ích kỷ, ông chỉ có đứa con gái này là bảo bối nên không thể không tính trước, nếu như sau này con gái ông không muốn thừa kế gia nghiệp, lại lấy phải người đũa giũa, còn ông thân làm cha cũng không thể chăm sóc cô bé cả đời, nếu như hẳn thật sự có lòng, ông nguyện đem Bạch thị do một tay ông sáng lập giao cho hẳn, sau này Ninh Ninh ít nhiều cũng sẽ không gặp phải khó khăn trong cuộc sống, ông mới an tâm nhắm mắt được.

Bạc Cạnh đồng ý, hẳn không phải là người ngu ngốc, chuyện có lợi như vậy ai lại cự tuyệt chứ?

Mà bây giờ, nhìn chú Bạch mỉm cười nhìn mình, lại nhìn cô bé con gái khóc bên cạnh không chấp nhận bất kỳ giải thích gì, Bạc Cạnh không khỏi sinh ra ảo giác, có phải có ai đó vừa rơi vào bẫy hay không, aizzz, trốn không thoát rồi.

Thật vất vả rồi cô nhóc nín khóc, hẳn vừa u oán liếc ông Bạch, vừa nắm tay tiểu yêu tinh dắt vào phòng.

Hắn thật sự không nỡ dùng lời lẽ nghiêm khắc để cự tuyệt hay kháng cự yêu cầu của cô nhóc này, nhất là khi cô bé cứ nhìn hắn bằng tròng mắt rưng rưng kia, cứ như chỉ cần hắn làm điều gì không nên làm là giọt nước kia lập tức rơi xuống, sau này làm gì với cô nhóc cũng phải suy xét cẩn thận thôi.

Về phần ông Bạch, bị con gái bỏ quên thật là không cam lòng, liền thêm mắm dặm muối: “Ninh Ninh thật là bất công, vừa mới có anh trai đã muốn bỏ quên bố nha.”

Chỉ nghe giọng nói vạn phần nũng nịu của cô con gái bất hiểu vang lên: “Người ta không có mà, là do bố yêu của con suy nghĩ nhiều quá! Anh trai từ nay về sau sẽ chơi với Ninh Ninh, chăm sóc Ninh Ninh, như vậy bố có thể yên tâm đi công tác rồi!”

Bố Bạch nghe xong càng ầm ứ hơn, nhịn không được mở miệng: “Còn nói không bất công, chưa gì đã muốn cha đi công tác, không sợ cha bị mệt ư?” Bạch Nhạc Ninh lại lên tiếng dập tắt ghen tuông của ông. Hai cha con cứ thế nói qua rồi nói lại.

Bởi vì tầng hai chưa kịp sửa sang lại, cho nên Bạc Cạnh được sắp xếp ở phòng thứ hai tầng 1, bên cạnh là phòng của Bạch Nhạc Ninh, đối diện là phòng ngủ của ông Bạch. Do bố Bạch trước đó đã nói qua với dì Lý về Bạc Cạnh nên bà đã dọn dẹp sẵn phòng chỉ còn chờ chủ nhân đến ở, dù sao hẳn cũng chỉ mang thêm một số đồ dùng riêng cần thiết.

Buổi chiều, xe vận chuyển hành lý đến cổng nhà, dưới sự giúp đỡ của dì Lý và tài xế, Bạc Cạnh khiêng hết số hành lý ít ỏi vào nhà, sau đó ngồi trên sofa ủ rũ buồn bã, có lẽ hắn sẽ ở đây trong một thời gian dài.

Chỉ chốc lát sau, hắn chợt nghe ngoài cửa truyền đến một trận ồn ào, sau đó là khuôn mặt quen thuộc hiện ra đáo dác như đang tìm kiếm gì đó, toàn thân không ngừng phát ra tín hiệu: “Nhìn ta, nhìn ta đi, ta đang ở đây này, mau mau nhìn ta.”

Bạc Cạnh không tránh khỏi buồn cười nhưng vẫn biết nên làm gì: “Ninh Ninh phải không? Mau vào đây!”

Hắn rất thích cô em gái đáng yêu này, sau này hẳn sẽ yêu thương, đối xử tốt với cô, nghe nói cô nhóc rất sợ người lạ, nhưng thực tế nhìn qua có lẽ không phải như vậy. Trong nhà bỗng nhiên có người xa lạ, cô lại càng làm nũng hơn, ban đầu có chút sợ hãi, nhưng không bao lâu sau liền thả lỏng, tự nhiên như bình thường á.

Bạch Nhạc Ninh nghe Bạc Cạnh gọi mình, lập tức cong khoé môi cười thật tươi nhào vào lòng hắn, miệng liền thoáng hỏi: “Bạc ca ca, anh thu dọn đồ đạc, Ninh Ninh sẽ giúp anh, có được không nào?”

Cô nhóc bé tí tẹo này thì có thể giúp được gì cho hắn? Tuy nghĩ như vậy nhưng vẫn phải nói cho cô vui: “Ninh Ninh có thể giúp anh gì đây? Sách vở hay là quần áo? Nói xong, hắn mở ra ba cái thùng giấy khá lớn, bên trong toàn bộ là sách vở dày cộp.

Bạch Nhạc Ninh chỉ mới liếc mắt một cái, thấy một đồng sách vở liền bắt đầu ảo não: “A! Nhiều thế này cơ à...” Tuy nhiên cô rất nhanh chuyển ánh mắt từ ảo não sang sùng bái: “Anh đọc được hết đồng sách này ư? Thật là lợi hại nha! Bố nói đọc sách nhiều sẽ rất thông minh.”

Bạc Cạnh nghe vậy bật cười, rốt cuộc chú Bạch giáo dục cô nhóc này bằng phương pháp gì nhỉ???

Rồi lại nghe Bạch Nhạc Ninh tiếp tục hưng phấn líu ríu: “Về sau khi em đi học cũng sẽ đọc thật nhiều sách, nhất định sẽ biến thành thông minh giống Bạc ca ca!”

Nhận được sự ngưỡng mộ của cô quả thật làm hắn có cảm giác lâng lâng, hắn vui vẻ vỗ nhẹ nhẹ đầu Bạch Nhạc Ninh: “Ninh Ninh muốn đi học?”

“Bố nói, chờ thêm một năm nữa khi sức khỏe của Ninh Ninh tốt hơn sẽ cho Ninh Ninh đến trường. Đến lúc đó Bạc ca ca cũng đến trường sao?” Ánh mắt cô mở to vụt sáng, tràn ngập sự chờ mong.

Bạc Cạnh cười khê: “Đương nhiên rồi! Nhưng mà lúc đó anh đã học trung học, còn Ninh Ninh phải học tiểu học.”

Bạch Nhạc Ninh mắt húng: “Trung học với tiểu học rất xa nhau à? Không thể đi học chung được ư?”

Bạc Cạnh nhú mày, cùng đi học chung? Được rồi, không khó để có thể hiểu được, bởi vì tiểu nha đầu chưa từng đi nhà trẻ, cũng chưa từng có bạn bè, nếu so với những đứa trẻ khác đúng là có chút cô đơn rồi. Chỉ có điều, chú Bạch chăm sóc con gái kỹ càng thế này cũng hơi quá, gián tiếp làm cho con gái mất đi cơ hội tiếp xúc với thế giới bên ngoài, aizzz....nên làm sao mới tốt đây?

Bạc Cạnh cẩn thận suy nghĩ: “Nếu Ninh Ninh đã muốn như vậy, trước tiên nói chú Bạch tìm cho Ninh Ninh một trường tiểu học, sau đó anh sẽ tìm một trường trung học ở gần đó, như vậy chắc chắn là có thể đi học chung rồi.”

Hai mắt Bạch Nhạc Ninh sáng lên vui mừng: “Bạc ca ca thật tốt! Em thích Bạc ca ca nhất!” Hưng phấn đến cực điểm, cô đã quên người con trai trước mắt này chỉ mới gặp mình chưa đến một ngày, liền lập tức ôm hôn một cái thật kêu trên má hấn, rồi bất thành linh chạy ra khỏi phòng, vừa đi vừa la to, chạy đi tìm cha thể hiện niềm vui của mình.

Bạc Cạnh sờ lên má chỗ Ninh Ninh vừa hôn vào, trong mắt mỉm cười, tiểu nha đầu này đến như gió mà đi cũng như gió, quả nhiên tính cách rất giống chú Bạch. Nhưng mà, không phải ai đó nói sẽ giúp hấn dọn dẹp phòng sao? Tại sao trong nháy mắt liền không thấy người đâu?

Lắc lắc đầu cười, Bạc Cạnh đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, quyết định tiếp tục dọn phòng, thu xếp được một ít liền xuống tầng ăn bữa cơm chiều.

Không thể phủ nhận, hình ảnh ban đầu của chú Bạch đối với Bạc Cạnh không sâu sắc lắm, chỉ nhớ trong tang lễ mặt ông hiện rõ vẻ đau thương, nhìn không giống người đang giả vờ, sau đó trong lúc vô ý ông đã phát hiện ra hoàn cảnh khó khăn của hấn, không ngờ ông lại tỏ ý giúp đỡ, khi đó trong lòng hấn có không ít băn khoăn nghi ngờ, bởi vì từng nhìn thấy người thân tranh cãi, tranh giành tài sản, cho dù bản thân ngu ngốc cũng hiểu được thế nào là nhân tình thế thái, lòng người dễ thay đổi.

Hấn không phải trời sinh tính lạnh nhạt, chỉ là gia đình nhiều biến cố làm hấn thay đổi thôi, sau khi cùng chú Bạch nói chuyện, ông tỏ ra rất thân thiết, cách nói chuyện thẳng thắn khiến Bạc Cạnh vạn phần khâm phục, không những thế bây giờ hấn còn được sống cùng với rất nhiều người tốt bụng, có thể trêu chọc Ninh Ninh, chú tài xế nhiệt tình, Lý quản gia hiền lành dễ mến....

Điều đó làm Bạc Cạnh cảm thấy ở Bạch gia thật thoải mái, không giống khi còn ở bên Anh.

Chuyện người thân qua đời vẫn luôn là bóng ma khó rời đi trong lòng hấn, nhưng có vài thứ hấn suýt chút nữa quên đi, đó chính là vấn đề tranh giành tài sản của những người gọi là thân thích.

Lúc trước hấn quyết định buông tay là chính xác, ít nhất...hấn làm đúng...có phải ko?

Bạc Cạnh nhếch miệng, cắt cái tư tưởng lan man của mình đi, tiếp tục sắp xếp hành lý của mình vào vị trí thích hợp, đồng thời, hấn cũng thầm cảm ơn chú Bạch rất nhiều.

Từ lúc đến đây hấn chưa bao giờ đòi hỏi hay yêu cầu cái gì, nhưng nhìn căn phòng rõ ràng vừa được sửa lại, tủ quần áo thoáng thoang mùi nước sơn mới, bên trong còn treo hai túi thơm. Căn phòng từ màu sắc cho đến nội thất bên trong không quá sang trọng nhưng lại ưa nhìn. Sát vách tường là giá sách, không chỉ có thể cất đủ sách hấn đem từ nước Anh về mà còn rất nhiều chỗ trống khác, vô cùng hợp với sở thích của hấn.

Bạc Cạnh lại lần nữa cảm thấy mình may mắn khi không lựa chọn sai lầm.

2. Chương 2

Buổi tối, phải mất hết nửa buổi chiều dì Lý mới nấu xong một bàn ăn thịnh soạn để chào đón thành viên mới trong gia đình, bà muốn khoe tài nghệ nấu ăn của mình cho Bạc Cạnh biết.

Có điều, nếu như Bạc Nhạc Ninh tự tay cầm bát canh uống chắc chắn dì Lý sẽ vui vẻ hơn nhiều.

Cho nên, ngay ngày đầu tiên Bạc Cạnh dùng cơm tại Bạc gia, đã may mắn được chứng kiến trình độ cứng chiều con gái của chú Bạch.

“Ninh Ninh ngoan, ăn canh xong sức khỏe sẽ tốt hơn nhiều!” Ông hồn nhiên dụ dỗ đứa nhỏ.

“Bố lại lừa Ninh Ninh, uống thuốc mới có thể khỏi bệnh.” Kết quả là ai đó liều chết không theo.

“Ninh Ninh ăn canh, buổi tối bố sẽ kể chuyện cho Ninh Ninh nghe.” Ông lại xuất chiêu khác.

“Ninh Ninh đã lớn, buổi tối không cần nghe chuyện nữa.” Ai đó tiếp tục kháng cự.

Nghe hai bố con nói chuyện, miếng cơm trong miệng Bạc Cạnh suýt nữa phun ra ngoài, cũng may khi còn ở bên Anh hấn rất có phong độ, nên lặng lẽ cúi đầu ăn cơm, coi như không biết gì hết.

Không ngờ vẫn chạy không thoát, chú Bạch kéo hấn vào cuộc chiến: “Hôm nay anh trai vừa tới nhà chúng ta, Ninh Ninh không ăn canh lại còn đùa nghịch, anh trai sẽ nghĩ Ninh Ninh là đứa trẻ không ngoan!”

Bạc Cạnh không đường chọn lựa, nói thẳng ra là cách giáo dục của chú Bạch rất có vấn đề, xem, ngay cả lời này cũng có thể nói ra, chẳng lẽ không sợ tiểu nha đầu học theo ư?

Chú Bạch vốn chỉ muốn hù dọa con gái, ai ngờ Bạc Nhạc Ninh bị lừa thật, cô vội vàng vụng trộm liếc nhìn Bạc Cạnh, đúng lúc Bạc Cạnh bật ra dáng vẻ vô tội bị liên lụy, Bạc Nhạc Ninh lại hiểu lầm lần nữa, tưởng trong lòng hấn đang nghĩ xấu mình, coi mình là đứa trẻ hư.

Nếu bạn đang đọc truyện này trên wattpad, ola chứng tỏ truyện ở Bích song các đã bị ăn cắp trắng trợn, bạn Vịt nguyên rủa ai đã post truyện này lên wattpad, ola ngồi trong nhà nhà sập cho vỡ sọ, ra đường xe đâm chết, ăn chết ghen uống chết sặc, kiếp này mãi mãi gặp xui xẻo, kiếp sau làm trâu làm bò làm con chó cho người ta!

Đành chấp nhận thua cuộc, cô mở miệng, cầm bát canh lên tu ừng ực ừng ực, sau đó ngẩng đầu bày ra vẻ mặt nghiêm túc đến không thể nghiêm túc hơn được nữa: “Bạc ca ca, Ninh Ninh là đứa trẻ ngoan, Bạc ca ca đừng nghe bố nói điều.”

A!!! Ninh cực cực nói mình “điều”?

Bố Bạch tự kiểm chế thì thảo nho nhỏ: “Ninh Ninh, vừa nói tới Bạc Cạnh con liền đầu hàng, hai đứa mới gặp nhau nửa ngày thôi mà, con rất biết làm bố đau lòng đấy...”

Với tình huống dở khóc dở cười trước mắt này, xem ra hấn không thể không lên tiếng.

Bạc Cạnh buông bát đĩa, trước tiên dỗ dành người nhỏ: “Cho dù Ninh Ninh không uống cũng là cực cực ngoan...” rồi tiếp tục quay sang an ủi người lớn, cho dù cố gắng đến mấy cũng khó không chế được ý cười trong mắt: “Chú Bạch, cháu vô cùng xin lỗi...” Nhịn xuống, nhịn xuống, trăm ngàn lần không được cười.

Lời vừa nói ra, tiểu nha đầu sung sướng giơ cánh tay lên ý nói mình đã thắng: “Ai da, Bạc ca ca là tốt nhất trên đời!” Như để chứng minh lời nói của mình, cô nhóc nhảy phắt xuống ghế, nhanh như chớp chạy vòng qua cái bàn, đi tới trước mặt Bạc Cạnh: “Ninh Ninh thích Bạc ca ca, cho nên đêm nay Ninh Ninh với Bạc ca ca sẽ ngủ chung.”

Cái gì? Sao mọi chuyện lại phát triển theo chiều hướng này?

Bố Bạch cảm giác như mình vừa đem giặc về nhà, hay cho người – cái tên nhóc này, mới vào nhà được mấy tiếng đồng hồ đã cướp đi cực cực ngoan của ta.

Bạc Cạnh lúc này hết biết nói gì đành im lặng, chú Bạch thương con gái như vậy, nếu tình hình này còn tiếp diễn về sau chắc chắn xảy ra vấn đề lớn rồi.

Còn nguyên nhân gây chuyện vẫn làm về mặt ngây thơ: “Được không? Ngủ chung được không....?” Bạc Cạnh chỉ biết thở dài với “yêu cầu nhỏ” của cô nhóc này.

[Http://Bichsongcac.wordpress.com](http://Bichsongcac.wordpress.com)

Nếu bạn đang đọc truyện này trên wattpad ,ola chúng tớ truyện ở Bích song các đã bị ăn cắp trắng trợn, bạn Vịt nguyên rửa ai đã post truyện này lên wattpad ,ola ngồi trong nhà nhà sập cho vỡ sọ, ra đường xe đâm chết, ăn chết nghẹn uống chết sặc , kiếp này mãi mãi gặp xui xẻo,kiếp sau làm trâu làm bò làm con chó cho người ta!

Một năm trôi qua, Bạc Cạnh dần dần thích nghi với cuộc sống mới.

Bạc Cạnh giờ cũng quen với việc làm Ninh Ninh vui vẻ, thường xuyên chơi đùa với cô, về phương diện này Bố Bạch rất vui mừng nhưng đôi lúc vẫn không tránh khỏi sự ghen tị.

Vui mừng ở chỗ, trong lúc ông làm việc không bị cục cưng nhà mình quấy rầy, trước khi Bạc Cạnh tới đây, công việc của ông chất chồng như núi, còn Ninh Ninh không biết khi nào sinh bệnh, khi nào khóc lóc đòi gặp bố,thế là ông đành bỏ bê công việc lao về nhà với con gái.

Mà ghen tị ở chỗ, nay Bạc Cạnh cùng Ninh Ninh ngày càng thân mật, miệng con bé suốt ngày “Thích nhất Bạc ca ca.” Ông cảm giác người bố này bị con gái bỏ rơi, hết sức đáng thương, thế này làm sao ông chịu nổi? Ông rất bất mãn, đương nhiên là vô cùng bất mãn nha.

Bạc Cạnh thật ra cũng có chút hài lòng. Trong một năm qua, bất cứ khi nào rảnh rỗi, tiểu nha đầu đều đến bên hần nói chuyện. Trên cơ bản, Ninh Ninh là đứa trẻ biết nghe lời, gần như không làm người khác lo lắng ngoài những lúc vui vẻ hay giở trò, đùa giỡn tùy hứng, nhưng đó cũng chỉ là thủ đoạn nhằm khiến người khác quan tâm tới mình hơn mà thôi.

Lúc ban đầu, Bạc Cạnh chỉ cảm thấy Ninh Ninh là đứa nhỏ ngốc nhưng đáng yêu, sau này hần phát hiện, cô bé thật ra rất hiểu lòng người. Làm sao bây giờ? Hình như hần đã thích tiểu nha đầu nghịch ngợm này rồi, đáng tiếc cô còn nhỏ, chờ khi cô trưởng thành hiểu được thích là gì, khi đó câu nói này mới tính là đúng.

Bạc Cạnh vừa giành được hai giải quốc gia môn toán học và vật lý, hần được phê chuẩn không cần tham gia kỳ thi cuối kỳ, cho nên, hần được hưởng kỳ nghỉ sớm hơn các bạn học cùng lớp, ngay cả ôn tập lại khoá học đều không cần đi.

Rút một quyển tạp chí khỏi giá sách, trong lúc vô tình rơi ra một tấm ảnh. Đó là bức ảnh hần chụp chung với Ninh Ninh ở công viên cách đây không lâu, trong ảnh hần đang ngồi trên ghế đá, còn tiểu nha đầu đứng sau lưng, hai tay ôm lấy cổ hần cười tươi như ánh mặt trời.

Tâm trạng bỗng chốc trở nên vui vẻ, Bạc Cạnh chống tay dựa vào đầu giường, mở báo ra xem, mắt nhìn báo nhưng đầu thì suy nghĩ xem khi nào Ninh Ninh mới tan học.

Từ khi Bạch Nhạc Ninh lên tiểu học đến nay, vì bộ dáng đáng yêu, miệng lại ngọt chết người cho nên rất được thầy cô quan tâm, bạn học yêu mến, tuy vừa mới đi học nhưng mỗi ngày cô đều rất cao hứng xách cặp đi học, tan học thì về nhà, đặc biệt cô nàng rất thích thú kể cho người nhà nghe những chuyện đã xảy ra trên trường.

Bố Bạch miệng luôn oán giận địa vị mình trong lòng con gái ngày càng thấp, nhưng do công việc mỗi ngày một nhiều hơn, cho dù hần muốn cũng rất khó để quan tâm Ninh Ninh, huống chi bây giờ Bạch thị đang chuẩn bị mở rộng quy mô, hần không thể không tập trung vào sự nghiệp được.

Ninh Ninh là một đứa bé rất thông minh, biết công việc của bố vô cùng quan trọng, với lại cô cũng đã có thể tự mình ăn cơm, đã có người nói chuyện cùng, cho nên không còn nhõng nhẽo bám lấy bố nữa.

“Ninh Ninh đi học, nếu có bài tập khó không làm được có thể hỏi Bạc ca ca, bố không có nhiều thời gian, chỉ cần mỗi ngày cùng ăn cơm với Ninh Ninh là tốt rồi!” Từ khi Bạch Nhạc Ninh đi học đã bị ảnh hưởng của Trần Hiểu Ý, cuối cùng cũng phát âm đúng từ “Bố”.

Lời con gái nói làm ông vừa vui vừa buồn. Vui bởi vì con gái đã lớn cũng hiểu biết hơn trước, buồn vì bản thân thật đáng giận, ngay cả thời gian dạy dỗ con gái cũng không có.

Có điều Ninh Ninh vừa đến trường, việc học không cần khẩn trương, bài tập về nhà cũng đơn giản, trong khi thành tích học tập của Bạc Cảnh rất xuất sắc, sẽ không đến nỗi không dạy được cô. Hơn nữa, với trí tuệ của con gái, cộng thêm thầy cô giáo ở trường học, chuyện này chẳng phải dễ như trở bàn tay hay sao?

Nhưng sự thật chứng minh, suy nghĩ của bố Bạch hoàn toàn sai lầm, ở nhà là đứa nhỏ thông minh lanh lợi, đến trường chưa chắc có thể cầm cờ đi trước bởi vì ở đó có nhiều bạn học rất xuất sắc.

Hôm nay là ngày nhận được phiếu điểm, Bạch Nhạc Ninh năm đầu tiên đi học mang theo phiếu điểm về nhà, đi trên đường khóc rồi tỉnh rồi ngủ, cho đến lúc vào tới cửa vẫn còn mếu máo nước nỏ.

Tai nghe tiếng của Ninh Ninh, Bạc Cảnh vốn đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, lập tức quăng tạp chí chạy ra ngoài, vừa mở cửa đã thấy ai đó nước mắt hai hàng ròn ròn như bị đứt tuyến lệ.

“Ninh Ninh, làm sao vậy? Có người bắt nạt em hả?” Bạc Cảnh vừa nói vừa đưa tay lau nước mắt cho cô, nắm hai bàn tay nhỏ bé đang che mặt kéo xuống “Đừng khóc, mắt sẽ bị sưng đỏ.”

Bạch Nhạc Ninh hai mắt đầm lệ, nâng khuôn mặt đáng thương lên, vươn cánh tay về phía Bạc Cảnh, yêu cầu được ôm một cái “Bạc ca ca, thành tích của em, thành tích..... Ô oa oa oa a.....”

Á ! Nước tràn Kim Sơn.

Bạc Cảnh lập tức bế Bạch Nhạc Ninh vào phòng, đặt cô ngồi trên giường, kiên nhẫn chờ cô khóc xong mới hỏi: “Thành tích của em làm sao?”

Kỳ thật hấn lấy làm lạ trong lòng, tiểu nha đầu tự ái cao ngút trời, tám phần là thầy giáo nói cái gì đó mới có thể làm cô khóc thành như vậy.

Bạch Nhạc Ninh nghe hỏi lại hít hít mũi, mắt chuẩn bị nhỏ giọt, Bạc Cảnh hết hồn đưa tay xoa đầu cô rồi an ủi “Có phải em thi không tốt không?”

Trả lời hấn là một trận hích hích nghẹn ngào không nên lời của Bạch Nhạc Ninh.

Trời! Hấn chỉ nói vậy không ngờ lại xui xẻo đoán trúng.

Bạc Cảnh cố nhịn cười.

“Thi không tốt cũng không sao, đó là chuyện ai cũng gặp phải mà, lần đầu tiên hay lần thứ hai gì đó không tính.” Vất hết óc tiếp tục an ủi “Em mới đi học năm đầu mà thôi, về sau có vấn đề gì không hiểu, chúng ta cùng nhau cố gắng, nhất định sẽ có thành tích tốt.”

An ủi vô ích, toàn gái không đúng chỗ ngứa, Bạch Nhạc Ninh vẫn cứ mếu máo không dừng.

Hao hết lời lẽ mà chẳng được tích sự gì, Bạc Cảnh hoàn toàn đầu hàng, động tác dứt khoát cầm túi xách Bạch Nhạc Ninh mở ra, cầm lấy phiếu điểm nguyên nhân gây lũ của ngày hôm nay.

Xem xem cái gì đã đắc tội tiểu nha đầu này.

Sau khi nhìn sơ qua, toàn bộ đều bình thường, không có vấn đề....A! Không đúng, không phải là không có vấn đề, mà là rất có vấn đề.

Bạc Cảnh không thể tin cầm phiếu điểm, nhìn một lần lại một lần, cuối cùng, đầu ngón tay hấn run lên, đặc biệt cẩn thận hỏi: “Cái này, điểm môn toán không có nhầm lẫn chứ?” Ai tới nói cho hấn biết, đây là điểm zê-rô đúng không, tóm lại là cô bé con này thi kiểu gì a?

Thật giống như có ai đâm xuyên tử huyết hấn.

Bạch Nhạc Ninh hiểu ý, lập tức cong khóe miệng, nước mắt lại rơi xuống “Bạc ca ca.....Ô...ô....”

Bạc Cảnh đau lòng nắm bả vai cô “Ninh Ninh ngoan, không khóc, không khóc, toán học vốn thi không dễ, đừng khóc nữa.”

Bạch Nhạc Ninh quệt quệt nước mắt “Ô ô, mọi người đều được chín điểm, rất nhiều bạn còn được mười, ngay cả thầy giáo cũng nói đề thi rất đơn giản, chỉ có em, ô ô ô, em là người ngốc nhất trong lớp, ngay cả phép cộng, phép trừ cũng không tính được!”

Nếu bạn đang đọc truyện này trên wattpad ,ola chúng tớ truyện ở Bích song các đã bị ăn cắp trắng trợn, bạn Vịt nguyên rửa ai đã post truyện này lên wattpad ,ola ngồi trong nhà nhà sập cho vỡ sọ, ra đường xe đâm chết, ăn chết nghẹn uống chết sặc , kiếp này mãi mãi gặp xui xẻo,kiếp sau làm trâu làm bò làm con chó cho người ta!

Bạc Cạnh im lặng.

Toán học lớp một, quả thật đơn giản đến không thể đơn giản hơn, có mấy lần Ninh Ninh hỏi hấn: “Tiểu Hồng có một quả táo, tiểu Minh có ba quả táo....” Loại toán này....quả thực.... Tóm lại, các phương diện khác Ninh Ninh trông có vẻ rất lanh lợi, còn về vấn đề này, chỉ có thể dùng hai từ “Thái quá” để giải thích.

Đang nghĩ như vậy, chợt nghe bên tai truyền đến tiếng khóc ai oán vô cùng tội nghiệp : “Em có phải rất ngu ngốc không ? Ô! Mọi người đều thi tốt như vậy, còn có người chê cười em , gọi em là Ninh ngốc....”

Láo, Ninh Ninh nhà bọn họ chỉ có môn toán điểm hơi thấp thôi! Ai to gan dám nói như vậy?

“Ninh Ninh là đứa trẻ thông minh nhất mà Bạc ca ca từng gặp, người nào nói Ninh Ninh ngốc mới là người ngốc nhất, Ninh Ninh đừng buồn. Còn nữa, Bạc ca ca sẽ dạy em học toán, để sau này điểm toán của em cao hơn bọn họ, làm cho bọn họ về sau không dám kêu em ngốc nữa. Được rồi, đừng buồn nữa, mau nói cho Bạc ca ca biết, là ai không có mắt dám chọc công chúa nhà ta khóc nước mắt nước mũi tùm lum thế này hả?”

Bạch Nhạc Ninh trước tiên kháng nghị: “Người ta đâu có nước mũi!” Tiếp theo lại căm giận bất bình cáo trạng: “Là tên ngồi ở sau lưng em, hấn thực sự đáng ghét, toàn nắm tóc em, còn nữa, hấn còn vụng trộm thả sâu vào trong cặp em, nói em lớn lên giống con tằm cục cứng....”

Bạc Cạnh nhũu mày, rửa tai cung kính nghe Bạch Nhạc Ninh kể tội đối phương.

Cuối cùng, Bạch Nhạc Ninh nói: “Tóm lại hấn chính là đồ trứng thoi siêu cấp đại bại hoại” Vì muốn kết thúc lời nói, cô chốt một câu kinh điển.

“Nhưng, Ninh Ninh à.....” Bạc Cạnh chậm rãi lên tiếng, tránh làm tức giận của tiểu nha đầu bộc phát “Tại sao từ trước đến giờ anh không nghe thấy em kể?”

Bạch Nhạc Ninh bĩu môi: “Đó là bởi vì tháng này lớp em vừa đổi chỗ ngồi, em rút thăm đến vị trí khác, bây giờ ngồi phía sau em là Ý Ý, cô ấy sẽ không chọc em.”

“Hoá ra là thế....” Bạc Cạnh vừa an ủi vừa gợi chuyện, dĩ nhiên Bạch Nhạc Ninh đã bình tĩnh hơn nhiều.

Thường thường sau khi phát phiếu điểm cho học sinh, giáo viên sẽ tổ chức họp phụ huynh, nguyên tắc ai cũng phải tham gia, Bạch Nhạc Ninh cũng không ngoại lệ, vừa vận chú Bạch trong thời gian này đang xử lý một dự án lớn, không có cách dành thời gian cho việc khác, liên tục vài ngày không ngừng họp thương thảo.

Mọi người đều biết, tham gia họp phụ huynh ngắn nhất cũng mất một buổi sáng, nếu không kịp còn phải kéo dài đến buổi chiều.

“Bố không thể đi thật à ?” Bạch Nhạc Ninh chưa từ bỏ ý định xác nhận lại.

“Ấy, con gái ngoan, con ủng hộ cho công việc của bố chứ? Về việc họp phụ huynh, tiểu Cạnh có thể đi....” Giọng nói của bố Bạch càng ngày càng nhỏ dần, cuối cùng biến mất khi thấy sắc mặt con gái sa sầm, hấn chợt dạ lau mồ hôi “Ha, ha ha.... Để tiểu Cạnh đi cũng thể cả mà ? Đều là người nhà, người nhà....”

Bạch Nhạc Ninh thất vọng rụt vai “Được rồi.”

Bạc Cạnh liếc mắt nhìn bố Bạch một cái, chỉ trích hấn trốn tránh trách nhiệm.

Công ty bận rộn cũng không phải là lấy cớ, dĩ vãng ông cực kỳ nuông chiều con gái, hiện tại đã có người thay thế, ông có thể an tâm chuyên tâm cho sự nghiệp, thật không hiểu hấn là nên cảm tạ bố Bạch tín nhiệm mình, hay là nên thuận tiện lấy oán trả ơn một chút, dụ dỗ cô con gái ngoan của ông cùng nhau chạy trốn.

Bạc Cạnh sớm biết chú Bạch gần đây có dự án lớn, không thể tham gia họp phụ huynh, cho nên hấn chính là chờ chú Bạch chuyển trọng trách này sang mình.

Nếu bạn đang đọc truyện này trên wattpad ,ola chúng tớ truyện ở Bích song các đã bị ăn cắp trắng trợn, bạn Vịt nguyên rủa ai đã post truyện này lên wattpad ,ola ngồi trong nhà nhà sập cho vỡ sọ, ra đường xe đâm chết, ăn chết ghen uống chết sặc , kiếp này mãi mãi gặp xui xẻo,kiếp sau làm trâu làm bò làm con chó cho người ta!

Thế là buổi sáng hôm sau, Bạc Cạnh nắm tay Bạch Nhạc Ninh, một đường chậm chậm đi vào cổng trường, tự dưng không hiểu sao mọi người ai ai cũng chăm chú nhìn bọn họ.

Bạch Nhạc Ninh ở trường học có tiếng là cô gái dễ thương, gia cảnh tốt, tính tình cũng là tốt, có rất nhiều người trong trường biết đến cô, mà Bạc Cạnh thoát nhìn rất tuần tú, có khí chất độc đáo, đan xen giữa một cậu bé ngây ngô cùng cậu thanh niên trưởng thành. Tất nhiên chuyện này đã dẫn đến một trận xì xầm,tò mò đoán xem hẳn rồi cuộc có phải là anh trai Bạch Nhạc Ninh hay không,còn có vài phụ huynh kinh động, cố ý quay lại nhìn.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, Bạc Cạnh một mực hướng ứng, thái độ rất tự nhiên, ngược lại làm cho những người đang nhìn đó cảm thấy xấu hổ, lập tức chuyển sự chú ý sang hướng khác.

Bạch Nhạc Ninh hưởng thụ cảm giác được người ta chú ý,vui như mở cờ trong bụng, không ngừng lắc lắc tay Bạc Cạnh, cười hì hì nói: “Bạc ca ca, thật nhiều người đang nhìn anh.” Thần thái ngôn ngữ tất cả đều là tự hào và kiêu ngạo, giống như đang trở thành động vật quý hiếm, không phải Bạc Cạnh mà là chính cô.

Bạc Cạnh cúi đầu cười khẽ, vươn ngón tay gãi gãi khuôn mặt hồng của cô: “Không lo chuyện thành tích nữa à?”

Bạch Nhạc Ninh le lưỡi: “Bạc ca ca đã nói sẽ giúp em, em còn lo lắng cái gì?”

Hai người vừa nói xong đã đứng trước cửa lớp Bạch Nhạc Ninh rồi.

“Ý Ý!” Bạch Nhạc Ninh ngoắc tay vào phòng học.

Cô giáo đang đứng ngoài cửa nói chuyện với một phụ huynh khác, bên cạnh là cô gái mặc đồng phục giống Bạch Nhạc Ninh, chính là Trần Hiểu Ý- bạn thân nhất của Ninh Ninh trong lớp học, bởi vì không tham gia câu chuyện của người lớn cho nên cô bé nhàm chán đưa tay xoay xoay bím tóc.

Nghe tiếng Bạch Nhạc Ninh, trong mắt Trần Hiểu Ý lập tức toát ra hưng phấn “Ninh Ninh, cậu đã tới!? Nhìn theo cánh tay đang bị nắm của Bạch Nhạc Ninh từ từ hướng lên trên, lại thấy được Bạc Cạnh, lập tức hai tay bưng má, khoa trương kêu to: “Oa, tiểu Ninh Ninh, anh ấy chính là anh trai cậu?”

Trần Hiểu Ý vừa gọi xong lập tức gây được sự chú ý của cô giáo, vừa quay đầu đã thấy một người khôi ngô, đang lễ phép nhìn mình gật đầu chào.

Bờ môi nhỏ, nụ cười dịu dàng, còn có, ánh mắt thật xinh đẹp...

Giáo viên si mê nhìn Bạc Cạnh.

Bạch Nhạc Ninh không vui, trông cô giáo như nữ thổ phỉ, thế là cô ôm chặt cánh tay Bạc Cạnh, mở to hai mắt, dùng sức trừng giáo viên mà ngày thường cô vẫn yêu thích, lo sợ Bạc ca ca của cô bị người ta cướp mất.

Thẳng đến khi có người ho nhẹ một tiếng, cô chủ nhiệm mới hoang mang bối rối, nhớ tới chính mình nên nói cái gì: “À, xin hỏi cậu là....” Tuổi trẻ như vậy, hẳn là anh của học sinh nào đó.

Bạch Nhạc Ninh người thấp mà tư tưởng không thấp, gần gũi với giáo viên nhà mình : “Cô chỉ tập trung nhìn Bạc ca ca, cần bản là không phát hiện ra con.”

Trần Hiểu Ý hé miệng cười to.

Bạc Cạnh nén cười, dù gì cũng không thể không cho cô giáo trẻ tuổi kia chút mặt mũi, đành phải gõ gõ trán Bạch Nhạc Ninh, làm ra vẻ có lỗi : “Thật ngại quá, bố Ninh Ninh có việc không thể đến được, cho nên để tôi đến tham gia cuộc họp phụ huynh lần này.”

Nếu bạn đang đọc truyện này trên wattpad ,ola chúng tớ truyện ở Bích song các đã bị ăn cắp trắng trợn, bạn Vịt nguyên rủa ai đã post truyện này lên wattpad ,ola ngồi trong nhà nhà sập cho vỡ sọ, ra đường xe

đâm chết, ăn chết nghẹn uống chết sặc , kiếp này mãi mãi gặp xui xẻo,kiếp sau làm trâu làm bò làm con chó cho người ta!

Nói mông lung, ý nghĩa sâu sa là hắn không thừa nhận mình là anh ruột Ninh Ninh, về phần người bên ngoài nghĩ quan hệ giữa hắn và Ninh Ninh như thế nào cũng không liên quan tới bọn họ. Huống chi mục đích chính hôm nay hắn đến đây không phải là họp phụ huynh.

Nâng tay chống gọng kính, cô chủ nhiệm xấu hổ cười: “A ha ha, thì ra là phụ huynh của học sinh Bạch Nhạc Ninh, chào cậu, tôi là giáo viên của bé Ninh Ninh, tôi họ Vương, gọi cô giáo Vương là được rồi.”

Trần Hiểu Ý sớm đã chạy lại bên cạnh Bạch Nhạc Ninh, thừa dịp người lớn nói chuyện chưa xong, cô chọc chọc bả vai Bạch Nhạc Ninh, nhỏ giọng nói: “Này, đây chính là anh trai mà cậu hay nhắc tới hả? Anh ấy đẹp trai quá a.”

Bạch Nhạc Ninh điệu đà đáp: “Đương nhiên , Bạc ca ca của tớ là nhất mà.”

Trần Hiểu Ý liếc nhìn người cao hơn mình rất nhiều Bạc Cảnh, tiếp tục nhỏ giọng trao đổi với bạn tốt: “Cô giáo chúng ta bị mê hoặc rồi, cái này cậu xong đời, chờ đến khi khai giảng,chắc chắn cậu sẽ bị bắt học nhóm liên tục.”

Bạch Nhạc Ninh chẳng hiểu gì tò mò hỏi : “Vì sao chứ?”

Trần Hiểu Ý nhỏ đầu nhưng tinh ranh: “Bọn họ muốn kết bạn với anh cậu chứ còn gì nữa.”

Bạch Nhạc Ninh vẫn không hiểu: “Kết bạn thì kết bạn, tớ xong đời là sao?”

“Ngốc ạ!” Trần Hiểu Ý vẽ mặt chỉ tiếc rên sất không thành thép, liếc mạng néo Bạch Nhạc Ninh một cái, hại Bạch Nhạc Ninh suýt chút nữa kêu to “Cậu làm gì thế hả!” Cô nho nhỏ oán giận: “Đau chết người ta! Tớ ngốc chỗ nào?”

“Không nói với cậu nữa.” Trần Hiểu Ý vẫy vẫy tay, bộ dáng không muốn tính toán so đo với cô bé ngốc “Tiểu Ninh Ninh, nghỉ hè, cậu muốn đi leo núi không?”

Bạch Nhạc Ninh còn chưa kịp trả lời, người lớn đã nói chuyện xong, cô khó xử nói “Tớ đi có sao không?” rồi đi cùng Bạc Cảnh vào lớp.

Nếu bạn đang đọc truyện này trên wattpad ,ola chúng tớ truyện ở Bích song các đã bị ăn cắp trắng trợn, bạn Vịt nguyên rửa ai đã post truyện này lên wattpad ,ola ngồi trong nhà nhà sập cho vỡ sọ, ra đường xe đâm chết, ăn chết nghẹn uống chết sặc , kiếp này mãi mãi gặp xui xẻo,kiếp sau làm trâu làm bò làm con chó cho người ta!

Trong phòng học vỡ òa tiếng xầm xì, Bạc Cảnh đứng ngoài cửa mà trong phòng liên tục thì thầm khe khẽ nói nhỏ, bởi vì cô giáo, bà Trần và Bạc Cảnh ba người che mắt Bạch Nhạc Ninh bé nhỏ, cho nên những học sinh ngồi trong lớp cứ ngóng cổ mãi cũng không thấy rõ Bạc Cảnh rốt cuộc là phụ huynh của ai, đến khi hắn nắm tay Bạch Nhạc Ninh cùng đi vào phòng, cô chủ nhiệm mới giới thiệu hắn ọi người.

Một đám tiểu quỷ tò mò trong lớp cuối cùng cũng cỏi bỏ nghi hoặc trong lòng, thì ra là anh trai Bạch Nhạc Ninh.

Có nữ sinh hâm mộ nhỏ giọng nói thầm: “Thật hạnh phúc, Bạch Nhạc Ninh đã rất xinh đẹp rồi, không ngờ anh trai cậu ấy cũng đẹp như vậy, bố mẹ bọn họ lợi hại thật!”

Mỗi khi ra ngoài Bạch Nhạc Ninh đều bị dì Lý xem xét cách ăn mặc, cho nên hầu như ai nhìn cũng yêu thích, ngưỡng mộ và ghen tị với cô bé.

Chờ tất cả ngồi vào vị trí của mình, cô giáo bắt đầu đọc diễn văn rập theo khuôn khổ như cách mà cuộc họp nào cũng có, nội dung có thể nói là nhàm chán đến cực điểm, có một bộ phận bố mẹ thấy không quan trọng tự nhiên cũng không tập trung lắng nghe, không kiên nhẫn nghe cô giáo Vương triển khai kế hoạch trong tương lai, ngoài mặt tươi cười nhưng trong lòng sốt ruột tại sao chưa đến cực cùng nhà mình?

Bạc Cảnh cũng là lần đầu tiên tham gia họp phụ huynh, không ngờ cảm giác mới lạ cũng không kéo dài lâu lắm, hắn dời tập trung từ báo cáo của cô giáo Vương chuyển đến hai mẹ con ngồi phía sau.

Ninh Ninh hôm trước đã từng nói qua, chỗ ngồi của phụ huynh được sắp xếp như vị trí ngày thường của các học sinh, cho nên hẳn dùng mắt trâu hung dữ trừng trừng đũa nhóc hết nửa giờ, bởi vì nó chính là người luôn miệng bắt nạt Ninh Ninh .

Một tiếng đồng hồ sau, giáo viên chủ nhiệm đã nói xong những gì cần nói, mỗi đứa nhỏ trong lớp đều được khen một lần.

“Còn bây giờ, xin mời các vị tham quan sân trường một chút, có vấn đề gì cứ đến hỏi tôi là được.”

Lời nói của cô giáo khiến các bậc phụ huynh như trút được gánh nặng, cùng thở ra một hơi, sau đó lục đục kéo nhau ra ngoài, đi theo sự dẫn dắt của bọn nhỏ thăm thú đây đó trong khuôn viên của ngôi trường.

3. Chương 3

Mới ra khỏi phòng học, đôi mắt sắc bén của Trần Hiểu Ý liền nhìn thấy Bạch Nhạc Ninh trong đám người đông nghịt, cô kéo tay bố mình chạy chậm chậm chạy tới, vỗ vỗ vào lưng của Bạch Nhạc Ninh, chờ cô vừa quay đầu lại liền hỏi: “Chúng ta cùng đi nhé?”

Bạch Nhạc Ninh lắc lắc tay Bạc Cạnh, thăm dò ý kiến của hắn.

Bạc Cạnh không vội trả lời, cười cười hỏi Trần Hiểu Ý: “Em chính là tiểu Ý Ý mà Ninh Ninh nhà anh thường hay nhắc tới?”

Oa, tiểu Ninh Ninh thật là tốt bụng, cậu ấy kể cho anh đẹp trai nghe về cô ư?

Trần Hiểu Ý tùy tiện nắm tay Bạch Nhạc Ninh, cười hì hì tự giới thiệu: “Chào anh trai Ninh Ninh! Em tên là Trần Hiểu Ý, là bạn thân nhất trong lớp của tiểu Ninh Ninh đó!” Tiếp theo cô xoay người ôm lấy bố, “Đây là bố em!”

Bạc Cạnh nhú nhú mày, nhìn cô cười cười, sau đó vươn tay chào hỏi ông Trần “Chào bác Trần, lần trước khi chú đến Bạch thị, chúng ta đã gặp mặt rồi nhỉ.”

Nếu bạn đang đọc truyện này trên wattpad ,ola chúng tớ truyện ở Bích song các đã bị ăn cắp trắng trợn, bạn Vịt nguyên rửa ai đã post truyện này lên wattpad ,ola ngồi trong nhà nhà sập cho vỡ sọ, ra đường xe đâm chết, ăn chết nghẹn uống chết sặc , kiếp này mãi mãi gặp xui xẻo,kiếp sau làm trâu làm bò làm con chó cho người ta!

Bạc Cạnh trên mọi phương diện đều có biểu hiện xuất sắc, nhất là thành tích của hắn, không cần lo lắng những cuộc thi sắp tới, cho nên vừa rồi bố Bạch đã cho hắn đi theo mình học tập. Trước mắt những gì hắn cần học không phải kinh doanh công ty như thế nào, mà là theo trình tự từ dưới đi lên, hỗ trợ sửa sang lại sổ liệu sổ sách, thuận tiện làm quen chuyên môn một chút, thường xuyên gặp gỡ đại diện của các công ty hợp tác với Bạch thị.

Và ông Trần chính là một trong số đó.

Tiếp được Bạc Cạnh phao đến câu chuyện, Trần cha ôn hòa cười nói: “Đúng vậy, tôi cứ nghĩ rằng hôm nay sẽ gặp Bạch tiên sinh, không ngờ lại là cậu, Bạch tiên sinh chắc bề bộn nhiều việc lắm hả?”

Bạc Cạnh cười mà không đáp, ông Trần cũng không tiếp tục truy hỏi, vì thế bốn người đi cùng nhau xuống cầu thang.

Trần Hiểu Ý kéo Bạch Nhạc Ninh lùi lại phía sau vài bước, lặng lẽ hỏi: “Sao hôm nay bố cậu không đến? Ông ấy bận làm việc ư?”

Bạch Nhạc Ninh gật đầu, “Ừ, tớ còn cãi nhau với ông ấy nữa cơ.”

Trần Hiểu Ý ra vẻ hiểu biết, “Tớ nói cậu nghe, vốn hôm nay là mẹ tớ đến, nhưng mà bố cậu với mẹ tớ thì có đề tài gì để nói chứ, aiz, người nên đến phải là bố cậu mới đúng?”

Công ty của ông Trần trước đó không lâu đã có quan hệ hợp tác với Bạch, con cái hai bên lại thân thiết với nhau, hơn nữa Bạch Nhạc Ninh cũng không kiêng dè nhắc tới chuyện của bố mình trước mặt bạn tốt, cho nên khi Trần Hiểu Ý nghe thấy, công ty nhà mình hợp tác với Bạch thị, cô không chỉ nói họ là bạn thân mà còn nhấn mạnh chữ thân nhất.

Đáng tiếc bố Bạch làm việc luôn luôn công tư phân minh, cho dù con gái của đối tác thân với bảo bối nhà mình đến đâu đi chăng nữa, ông cũng sẽ không vì vậy mà thay đổi thái độ, cho nên khi ông Trần nhắc tới chuyện này, bố Bạch liền nhiệt tình chiêu đãi ông, chỉ là không hề đồng ý nâng phần trăm cho đối tác khi nhập hàng.

Ông Trần không lay chuyển được, tâm trạng đương nhiên không được tốt lắm, vốn đang tính hợp phụ huynh lần này sẽ tranh thủ bàn bạc lại, không ngờ bố Bạch bận tới mức không đi họ được.

Bạch Nhạc Ninh và Trần Hiểu Ý ngày càng cách xa hai người đi đường trước, thẳng đến khi bóng dáng bọn họ xa mù mịt, Trần Hiểu Ý mới bĩu môi, “Bố tớ còn chưa chết tâm đâu, cậu xem về mặt của ông ấy đi, tám phần là muốn gây thiện cảm với anh cậu.”

Phía sau hai đứa trẻ to nhỏ với nhau, còn hai người phía trước một già một trẻ, không tiếng động so chiều với nhau, chỉ chốc lát sau, Trần Hiểu Ý thành tích vượt trội được nhà trường khen thưởng, ông Trần mới bắt đầu dĩ phải đi theo con nghe hiệu trưởng đọc diễn thuyết, lúc này Bạc Cảnh mới có thời gian nhìn đến bảo bối nhà mình.

Xem kìa, bảo bối nhà mình rất được nhiều người yêu mến, còn chưa đi hết nửa sân thể dục, bên cạnh cô bé đã vây quanh rất nhiều bạn nhỏ, Bạc Cảnh không đành để cho cô tự do, còn mình đứng một bên quan sát.

Nhưng mà, hần xuất sắc như vậy tất nhiên sẽ không bị người khác coi nhẹ quá lâu, hần vừa đi đến đứng dưới tán cây không bao lâu liền có vài nữ sinh khoảng mười tuổi, hứng thú hùng hực xông tới, hỏi đông hỏi tây hỏi này hỏi nọ.

Bạc Cảnh chọn vài vấn đề râu ria để trả lời, không vì các cô tuổi nhỏ hơn mình mà kiêu ngạo. Thái độ của hần luôn ôn hòa vừa đủ, không khiến người khác ghét nhưng cũng không để người ta hiểu lầm mình thích ai trong số họ.

Nếu bạn đang đọc truyện này trên wattpad,ola chúng tớ truyện ở Bích song các đã bị ăn cắp trắng trợn, bạn Vịt nguyên rửa ai đã post truyện này lên wattpad,ola ngồi trong nhà nhà sập cho vỡ sọ, ra đường xe đâm chết, ăn chết nghẹn uống chết sặc, kiếp này mãi mãi gặp xui xẻo,kiếp sau làm trâu làm bò làm con chó cho người ta!

Mấy câu hỏi này Bạc Cảnh không nhất định phải trả lời, chỉ thỉnh thoảng lên tiếng đáp vài từ,các nữ sinh bé nhỏ thăm nghĩ người con trai này nhìn bề ngoài tỏa sáng như ánh mặt trời nhưng khi đến gần lại không phải như vậy nên không dám lại gần. Không ngờ có một cô bé mắt to tròn, rất can đảm đứng ra hỏi Bạc Cảnh: “Bạch ca ca, anh có bạn gái chưa?”

Bạc Cảnh nói ngắn gọn: “Vẫn đang chờ.”

Các nữ sinh hai mặt nhìn nhau, không hiểu được ý tứ sâu xa trong lời hần.

Lúc này, chợt nghe thấy giọng nói thanh thúy ngọt ngào vang lên: “Bạc ca ca, chúng ta đi được chưa?”

Bạch Nhạc Ninh tuy mải mê nói chuyện cùng các bạn học, nhưng cô vẫn chú ý đến Bạc Cảnh, lúc này thấy nhiều nữ sinh vây quanh hần như vậy, lòng cô bỗng nhiên cảm thấy rất khó chịu, Bạc ca ca là của cô, không thể chia sẻ với người khác được!

Nghĩ thế nào làm thế ấy, cô lập tức vươn hai tay đẩy mấy hình nhân chương ngại vật trước mắt, vọt tới trước mặt Bạc Cảnh, chưa nói xong đã dắt Bạc Cảnh rời đi.

Nhưng có người không để cô được toại nguyện.

“Ninh Ninh ngốc, không được đi! Cậu đứng lại cho tôi!”

Bạc Cảnh và Bạch Nhạc Ninh quay đầu lại, nhìn về phía cậu bé đang thở hổn hển lao tới.

“Sao cậu vừa thấy tôi liền bỏ chạy?” Về mặt của cậu bé không được tự nhiên, tức giận trừng mắt nhìn Bạc Cảnh, “Vì anh ta hả ? Anh ta là ai vậy?”

Bạch Nhạc Ninh vừa ngọt ngào nay đã biến sắc, hung hăng rống vào mặt thằng bé: “Lại là cậu à! Tôi không thèm nói với cậu! Bạc ca ca là ai liên quan gì tới cậu chứ!”

Bạc Cảnh nhếch khóe miệng mỉm cười.

Nụ cười này khiến Lục Vệnh trở nên nóng nảy, “Anh cười cái gì?”

Nếu bạn đang đọc truyện này trên wattpad ,ola chúng tôi truyện ở Bích song các đã bị ăn cắp trắng trợn, bạn Vịt nguyên rửa ai đã post truyện này lên wattpad ,ola ngồi trong nhà nhà sập cho vỡ sọ, ra đường xe đâm chết, ăn chết nghẹn uống chết sặc , kiếp này mãi mãi gặp xui xẻo,kiếp sau làm trâu làm bò làm con chó cho người ta!

“A?” Bạc Cảnh thong dong lên tiếng, thú vị đánh giá tên nhóc mới chạy đến, đôi mắt cũng gắt gao trừng trừng nhìn hắn, “Tôi không cười gì hết.”

Lục Vệnh cảm thấy đối phương đang khinh thường mình, “Anh là anh trai của Ninh Ninh gốc?” giọng nói không giấu nổi vị dấm chua nồng đậm mười phần.

Bạc Cảnh đương nhiên hiểu rõ, quả nhiên là tên nhóc này đang ăn dấm chua.

Qua cả nửa ngày quan sát cộng thêm vài chi tiết miêu tả của Bạch Nhạc Ninh lúc ở nhà, Bạc Cảnh xác định, tiểu quỷ này đang không cam lòng còn bị sự ghen tị thiêu đốt, thằng bé này rất thích bảo bối nhà hắn, bắt nạt Ninh Ninh là để con bé chú ý đến mà thôi.

Nhưng mà, thằng nhóc này không biết với độ tuổi của nó bây giờ, nói thích vẫn hơi sớm sao? Còn nữa, dùng thủ đoạn bắt nạt tiểu cô nương dễ thương nhà hắn, rồi tranh thủ làm cô nhóc thấy vui, cậu nhỏ này không sợ phản tác dụng làm cho người ta ngày càng chán ghét nó hơn ư?

Vì thế Bạc Cảnh chỉnh lại sắc mặt, ra chiến thư với “Tiểu tình địch”, “Nếu tôi là anh trai của Ninh Ninh, chỉ sợ từ lúc nghe được cậu kêu con bé là gốc, tôi đã dùng nắm đấm để tiếp đón cậu rồi.”

Mà trên thực tế, với tuổi của Ninh Ninh mà nói, Bạc Cảnh hiện tại bắt đầu ghen hình như cũng hơi sớm.....

Lục Vệnh cứ thế trừng hắn, hận không thể xuyên thủng người hắn thành một cái lỗ lớn “Tôi vừa rồi hỏi bố tôi , ông ấy nói rằng chủ tịch Bạch thị không có con trai, đào ở đâu ra anh trai hả? Anh, anh.....” Đột nhiên nhớ tới bố mình thường hay nói đến câu ngạn ngữ này, Lục Vệnh lập tức áp dụng vào tình hình thực tế, “Anh là đồ lòng lang dạ sói!”

Bạch Nhạc Ninh hốc mắt đỏ hoe, “Cậu mà kêu tôi gốc thêm một lần nữa, tôi liền đi méc cô giáo Vương ! Còn nữa, Bạc ca ca không phải như cậu nói, cậu dám nói xấu người tốt!”

Lục Vệnh khi nhìn cô, với lúc đối mặt với Bạc Cảnh hoàn toàn khác nhau, nhưng mà vẫn cột nhả chớp mắt vài cái, “Cậu đi méc đi, tôi đây không sợ.”

Bạch Nhạc Ninh vừa tức vừa vội, nắm chặt tay Bạc Cảnh, đứng bên cạnh hắn hung tợn nhìn chằm chằm Lục Vệnh.

Lục Vệnh cũng không chịu ảnh hưởng của cô, ngược lại như chú hổ con bị người ta dẫm vào đuôi, quát Bạc Cảnh: “Buông tay Ninh Ninh gốc ra! Anh không phải là anh trai ruột của cô ấy, dựa vào cái gì mà nắm tay? Còn nữa, anh dựa vào tư cách gì để tham gia cuộc họp phụ huynh lần này? Anh có quan hệ như thế nào với cô ấy?”

Bạc Cảnh ra vẻ trầm ngâm một lát mới trả lời: “Vấn đề nhiều quá, thứ lỗi tôi không có cách trả lời hết, nhưng mà tôi có thể nói cho cậu nghe tư cách của tôi .” Hắn xoay người, giết người không dao thì thâm bên tai Lục Vệnh: “Bởi vì tôi được bố vợ tương lai nhờ cậy.”

Lục Vệnh kinh ngạc, trơ mắt nhìn Bạc Cảnh ưu nhã thong dong cười mãn nguyện, sau đó dắt Bạch Nhạc Ninh đi ra xa sân thể dục.

Khi học kì mới bắt đầu, Lục Vĩnh lại không biết vì sao liên tục hai ngày liền không tới trường, chỗ ngồi đằng sau Bạch Nhạc Ninh liên tục trống hai ngày. Sau đó các bạn học trong lớp truyền tai nhau nói rằng Lục Vĩnh đã làm xong thủ tục nghỉ học từ lúc nghỉ hè.

Chẳng mấy chốc, Bạch Nhạc Ninh liền thay đổi trở lại làm tiểu nữ sinh hoạt bát đáng yêu ngày nào, cô thấy mình vô cùng may mắn, cũng không hỏi Lục Vĩnh đang êm đẹp tại sao lại nghỉ học.

Sau đó, thám tử Trần Hiểu Ý không biết lấy được tin tức từ đâu, nói rằng cha mẹ của Lục Vĩnh ly hôn, cãi nhau náo loạn suốt, rồi ném hắt cho bà nội đang định cư ở nước ngoài, vì vậy hắt sang nước ngoài học tập tiếp.

Nếu bạn đang đọc truyện này trên wattpad, ola chúng tớ truyện ở Bích song các đã bị ăn cắp trắng trợn, bạn Vịt nguyên rửa ai đã post truyện này lên wattpad, ola ngồi trong nhà nhà sập cho vỡ sọ, ra đường xe đâm chết, ăn chết nghẹn uống chết sặc, kiếp này mãi mãi gặp xui xẻo, kiếp sau làm trâu làm bò làm con chó cho người ta!

“Thực tiếc nha, tớ nói cậu nghe, anh tớ bảo, lớp chúng ta khó có thể bồi dưỡng ra một nhân tài so đấu được với Bạc ca ca nhà cậu, thế nhưng còn chưa kịp bồi dưỡng đã xổng chuồng rồi.” Trần Hiểu Ý chặc chặc lưỡi, bày ra bộ dáng “Chuyện buồn nhất thế giới”, nói với Bạch Nhạc Ninh.

Sau kì họp phụ huynh, Trần Hiểu Ý từ miệng anh trai nhà mình, biết được Bạc Cảnh là bạn học của hắt, hơn nữa, Bạc Cảnh ở trường học, quả thật rất oai phong vĩ đại.

Có điều Bạch Nhạc Ninh cũng không để ý việc nhỏ này đó, cô chỉ để ý vũ khí bí mật đánh lui người khác của Bạc Cảnh.

Thế nhưng cho dù Bạch Nhạc Ninh gắng hỏi bằng cách nào, Bạc Cảnh cũng nhất quyết không chịu nói cho cô nghe ngày đó anh đã làm thế nào để thắng nhóc Lục Vĩnh cầm như hắt.

“Nói cho em biết đi, nói cho em biết đi mà!” Bạch Nhạc Ninh gần như lúc nào cũng quẩn lầy Bạc Cảnh, “Người ta rất tò mò nha!”

Bạc Cảnh khước môi khê nhếch, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Tiểu nha đầu, em mau lớn nhanh lên nào.”

Ninh Ninh, lớn lên nhanh nhanh nhanh! Anh thật sự rất muốn sáng sớm được ôm em trong lòng tỉnh giấc mộng

Thời gian thấm thoát trôi như đưa trôi, thoáng một cái mà sáu năm đã trôi qua.

Bạch Nhạc Ninh vừa lên cấp hai, thân thể bắt đầu phát dục, rất nhiều phiền não cũng theo đó kéo đến, trong nhà chỉ có hai gã đàn ông, cô có rất nhiều chuyện muốn nói nhưng lại không thể nói cho bọn họ nghe, đặc biệt là người không có quan hệ huyết thống – Bạc Cảnh.

Khi nghĩ đến chuyện xảy ra tối hôm qua, Bạch Nhạc Ninh bỗng thấy ngượng ngùng.

Nếu bạn đang đọc truyện này trên wattpad, ola chúng tớ truyện ở Bích song các đã bị ăn cắp trắng trợn, bạn Vịt nguyên rửa ai đã post truyện này lên wattpad, ola ngồi trong nhà nhà sập cho vỡ sọ, ra đường xe đâm chết, ăn chết nghẹn uống chết sặc, kiếp này mãi mãi gặp xui xẻo, kiếp sau làm trâu làm bò làm con chó cho người ta!

Aiz aiz, Bạc ca ca thế nhưng lại nói với cô, hắt muốn cô làm bạn gái của hắt coi như đây chính là quà sinh nhật!

Chuyện này, chuyện này..... Tuy rằng cô rất thích hắt, từ nhỏ đã có suy nghĩ sau này lớn lên sẽ làm cô dâu của hắt, nhưng mà, nhưng mà..... Làm ơn đi, cô chỉ mới mười ba tuổi nha! Bạc ca ca sớm như vậy đã muốn trối cô lại, quá sớm đúng không?

Bạch Nhạc Ninh vỗ vỗ khuôn mặt đỏ bừng của mình, cầm cái hộp gói ghém đẹp đẽ kỹ càng bên trong có đựng một chiếc kẹp cà vạt mà cô phải ngàn chọn vạn tuyển mới mua được, do dự một lúc lâu, vẫn là xiêu xiêu vẹo vẹo viết ra dòng chữ “Hộp nguyện ý!” trên tờ giấy nhỏ, rồi dán lên mặt hộp, cô còn viết cả ý nghĩ của mình vào đó, cuối cùng cho vào một cái túi nhỏ xinh xắn.

Ừm, kỳ thật cô không quan tâm nhiều lắm, giống như Ý Ý nói vậy, Bạc ca ca đã hơn hai mươi tuổi lại đẹp trai, thật sự nếu hắn không luôn đặt ánh mắt mình vào Bạch Nhạc Ninh, hắn đã bị người khác đoạt đi rồi!

Nói gì đi nữa, cấp hai kết giao bạn trai thì cũng rất bình thường, rất nhiều bạn học đã yêu nhau rồi, chỉ còn có cô thôi! Ngay cả tiểu Ý Ý cũng đã kết giao với mấy tên bạn trai á.

Nghĩ vậy, Bạch Nhạc Ninh thẹn thùng đỏ mặt, cuối cùng xác định qua quần áo và kiểu tóc không có vấn đề gì mới đẩy cửa, bước ra khỏi phòng.

Đi xuống dưới nhà chỉ thấy trên bàn ăn thức ăn đều đã được bày ra, bố và Bạc Cảnh đang ngồi ở chỗ của mình, nhưng chưa ai dùng bữa cả.

Bạch Nhạc Ninh xiết chặt bàn tay mang quà, ngồi xuống chỗ của mình rồi nhỏ giọng nhìn Bạc Cảnh: “Bạc ca ca, sinh nhật vui vẻ!”

Bạc Cảnh đang xem tài liệu, dự án lần này của Bạch thị có một số chỗ hắn muốn nêu ý kiến, cho nên thừa dịp ông Bạch chưa đi làm liền bày tỏ vấn đề. Bỗng dưng nghe được lời chúc của Bạch Nhạc Ninh, hắn cười cười để tài liệu sang bên cạnh, thâm ý nói: “Ninh Ninh đã chuẩn bị tốt món quà mà anh muốn chưa?”

Bạch Nhạc Ninh cúi thấp đầu, từ góc độ của Bạc Cảnh có thể nhìn thấy hai tai và cái gáy của cô đã đỏ bừng, hắn biết, nguyện vọng sinh nhật của mình sắp thực hiện.

“Thì ra đã đến sinh nhật của tiểu Cảnh à? Ha ha, Ninh Ninh nha đầu kia, không nói với chú tiếng nào.” Bố Bạch cười cợt trên ghẹo con gái, “Sao nào, Bạc ca ca con năm nay còn có nguyện vọng đặc biệt hử? Mọi khi nhanh nhẹn miệng lắm cơ mà? Bố còn nhớ trước kia con toàn nhảy bổ vào lòng tiểu Cảnh, sau đó ngoác mồm chúc nó sinh nhật vui vẻ, làm cho lỗ tai của chúng ta đều muốn ù cả lên.”

“Bố đừng có trên con á!” Bạch Nhạc Ninh cực lực biện bạch, nâng hộp quà đặt lên mặt bàn trước mặt Bạc Cảnh.

Nếu bạn đang đọc truyện này trên wattpad, ola chứng tỏ truyện ở Bích song các đã bị ăn cắp trắng trợn, bạn Vịt nguyên rửa ai đã post truyện này lên wattpad, ola ngồi trong nhà nhà sập cho vỡ sọ, ra đường xe đâm chết, ăn chết nghẹn uống chết sặc, kiếp này mãi mãi gặp xui xẻo, kiếp sau làm trâu làm bò làm con chó cho người ta!

Bạc Cảnh vuốt vuốt cái hộp nhỏ được đóng gói tỉ mỉ, không vội vã mở ra, chính là vẻ mặt thần bí mỉm cười đưa tay sờ sờ cái nơ con bướm.

Bố Bạch không thêm đề ý chuyện sắp nhỏ, chỉ thúc giục con gái: “Nhanh ăn đi, cẩn thận kéo đến trường muộn.”

Vội vàng chấm dứt bữa sáng, Bạch Nhạc Ninh hôn nhẹ mặt bố, sau đó thêm một cái thơm như chuẩn chuẩn lướt nước trên má Bạc Cảnh mới xấu hổ đeo túi sách, ném một câu “Con đi trước, bye bye” lại rồi lao ra ngoài, không dám quay đầu lại ba bước thành hai bước chạy khỏi phòng ăn, ngay cả câu nói “Trên đường cẩn thận” của bố Bạch cũng không nghe rõ.

“Con bé này.”

Bố Bạch cười cười, quay đầu đã thấy vẻ mặt thoải mái sung sướng đến bất thường của Bạc Cảnh, ông nghĩ nghĩ, rốt cuộc bình tĩnh đại ngộ, nhin không được đập mặt bàn, “Tiểu tử! Nói đi, là ai thổ lộ trước?”

Xem bộ dáng xấu hổ khép nép của con gái, lại còn bộ dáng cười như không cười của tiểu Cảnh, ông phải sớm phát hiện giữa hai người bọn nó có gì kì quái chứ? Nhưng mà, đối với tình cảm của Bạc Cảnh và Bạch Nhạc Ninh, bố Bạch vẫn mong hai đứa thành đôi, dù sao Bạc Cảnh ở mọi phương diện đều rất xuất sắc, có ông con rể như vậy, có đót đèn lồng cũng tìm không thấy đâu.

Nghe bố Bạch hỏi vậy, Bạc Cảnh vui sướng thừa nhận: “Đêm qua, con đã nói trước.”

Tiểu nha đầu từ lúc học tiểu học đã không thiếu người theo đuổi, mặc dù hắn thường xuyên dụ dỗ, con mắt cô không nhìn đến nam sinh khác, nhưng càng lớn, thân thể của cô càng trở nên linh lung rõ nét, khuôn mặt cũng ngày càng xinh đẹp, cho nên nam sinh theo đuổi chắc chắn không ít đi chỉ có nhiều thêm.

Hắn lớn hơn cô chín tuổi, chín tuổi lận đó, mặc dù hắn càng ngày càng trở nên thành thực từ suy nghĩ đến việc kinh doanh cùng với tình cảm của mình, nhưng sự chênh lệch này khiến hắn không thể không canh giữ nghiêm ngặt, đuổi đi hết những con ong bướm bầu xung quanh cô, như vậy làm sao hắn không nóng lòng cho được?

Đáp án này làm cho bố Bạch giật mình, “Hả, chú còn nghĩ Ninh Ninh là đứa luôn thiếu kiên nhẫn cơ mà.....”

Xuất thần suy nghĩ một hồi lâu, bố Bạch đột nhiên tươi cười đầy mặt nói: “Ninh Ninh đã lên cấp hai, đừng làm ảnh hưởng tới việc học của nó là được, dù sao chú cũng không trông cậy vào chuyện nó có thể thi đậu đại học, nhưng trung học thì nó phải tự mình vượt qua. Con đã học xong nghiên cứu sinh rồi, học tập cũng không có gì nặng, không có việc gì thì giúp nó ôn tập bài vở, yêu đương thế nào thì chú cũng không phản đối.” Tiếp theo lại thay đổi vấn đề, “Tiểu Cảnh a, mau nói cho chú biết khi nào con cưới Ninh Ninh thế?”

Ặc ? Chuyện quen nhau còn giải thích được, kết hôn có phải hơi sớm hay không.....

Bị giết trở tay không kịp, Bạc Cảnh miễn cưỡng trấn định đáp: “Con đã nghĩ rồi, chờ Ninh Ninh tốt nghiệp đại học.”

Vì sao sự việc lại phát triển theo hướng kì quặc như vậy? Lúc này là lúc là chú Bạch phải nhảy dựng lên, đầu tiên là cho hắn một quả đấm, sau đó bình tĩnh lại thì mắng chửi hắn ăn cắp viên ngọc nhà họ Bạch chứ nhỉ? Tại sao quá trình đơn giản đến không thể đơn giản hơn, nhảy vọt sang kết hôn rồi?

May mà Bạc Cảnh gặp qua không ít tình huống bất ngờ nên đã quen, thế này mới không bị bố Bạch tư duy quỷ quái dắt mũi kéo đi.

Vì thế bố Bạch càng vừa lòng, cầm cái bánh trước mặt cắn một miếng, ông hạ lệnh với tư cách là bố vợ tương lai: “Trước khi Ninh Ninh lên đại học, không được động đến một đầu ngón tay của nó, nghe chưa?”

Bạc Cảnh luôn là người tao nhã, suýt nữa không khống chế được mà cười sặc sụa, thế nhưng khuôn mặt tuần tú của hắn vẫn bị đỏ lên “Khụ khụ khụ..... Không cần chú nói con cũng sẽ làm như vậy a!”

Trên lớp, Bạch Nhạc Ninh nằm bò trên mặt bàn, vô tình nghịch ngón tay của mình, mới đếm tới ngón áp út, mặt của Trần Hiểu Ý bỗng nhiên phóng đại xuất hiện trước mặt cô, “Muốn đeo nhẫn hở?”

Bạch Nhạc Ninh trước bị việc cô đột nhiên xuất hiện, sau lại bị lời của cô làm sợ tới mức giật mình vội vàng nhìn xung quanh, sợ bị người khác nghe được.

Trần Hiểu Ý đứng đặc phát tay, “Hồn về hồn về! Đã đi hết rồi, mọi người đều đi học thể dục hết rồi.”

Vì trường học sắp tổ chức vũ hội thánh đản, nên các cô bị ban chỉ huy cử ở lại lớp để liên lạc, tùy thời nhận lệnh, thừa dịp lúc này trong lớp còn không có người, Trần Hiểu Ý làm loạn bạn tốt cùng cô tán gẫu vài câu.

Không biết là do ông trời sắp đặt hay là tình cảm hai người quá tốt, Bạch Nhạc Ninh cùng Trần Hiểu Ý một đường từ tiểu học đến trung học, gần bảy năm, đều là bạn học cùng lớp, hơn nữa lên trung học, vẫn là bạn cùng lớp với nhau, các cô bảo nhau chăm chỉ học tập chỉ cần thi tốt nghiệp đủ tiêu chuẩn là được.

“Cậu còn chưa trả lời vấn đề của tớ.” Trần Hiểu Ý không cho Bạch Nhạc Ninh cơ hội nói dối, “Nói, rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Hay là..... Bạc ca ca của cậu rất cục không nhịn được thú tính, một ngụm đem cậu nuốt vào trong bụng rồi?”

Nếu bạn đang đọc truyện này trên wattpad ,ola chúng tớ truyện ở Bích song các đã bị ăn cắp trắng trợn, bạn Vịt nguyên rủa ai đã post truyện này lên wattpad ,ola ngồi trong nhà nhà sập cho vỡ sọ, ra đường xe đâm chết, ăn chết nghẹn uống chết sặc , kiếp này mãi mãi gặp xui xẻo,kiếp sau làm trâu làm bò làm con chó cho người ta!

Bạch Nhạc Ninh xấu hổ, “Cậu nói cái gì đó! Cái gì mà thú tính, nuốt vào bụng chứ? Nói nhảm! Bạc ca ca không phải là loại người này! Ý Ý, cậu mới tí tuổi mà cả ngày đầu óc đều là tư tưởng màu vàng, khẳng định bạn trai của cậu đã làm hỏng cậu rồi!”

Trần Hiểu Ý phát tay “A Thành rất thuần khiết, muốn nắm tay tớ cũng phải hỏi ý kiến của tớ, thật sự là cách biệt một trời một vực với cậu và Bạc ca ca! Tớ nhớ cậu bị anh ấy nắm tay từ nhỏ mà?”

Bạch Nhạc Ninh càng thêm xấu hổ , mặt đỏ hơn quả táo, “Tiểu Ý Ý cậu mau câm miệng lại! Cậu nói nữa, tớ sẽ không chơi với cậu đâu!”

“Được rồi.” Trần Hiểu Ý vượt cằm trầm tư, “Tớ đến nhà cậu chơi nhiều lần, tên trúc mã của cậu rất ngoan, vừa thấy đã biết anh ấy là chính nhân quân tử, phỏng chừng còn có thể chống đỡ mười năm, tám năm cũng không thành vấn đề, bất quá tiểu Ninh Ninh nhà chúng ta ngon miệng như vậy, hẳn thật có thể nhẫn được không ra tay ư? Rất khó a! Rất khó đi..... ê, đau!”

Bạch Nhạc Ninh rút cánh tay đang nhéo cánh tay bạn tốt, cảm giận nói: “Cậu nói nữa, tớ bóp chết cậu!”

Trần Hiểu Ý cười to, “Được được được, tớ không nói, không nói.”

Nhưng cô là người không chịu ngồi yên, mới trong chốc lát, liền nói đến đề tài vũ hội thánh đản, “Này, tiệc tối vẫn là chúng ta chủ trì, cậu đoán xem nam sinh bên kia cử ai đến hợp tác cùng chúng ta? Có thể hay không là tên nam sinh cực dễ nhìn mới đến kia?”

Năm trước vũ hội thánh đản là do hai cô tổ chức, lúc ấy hợp tác cùng các cô là hai học trưởng năm hai, trong đó một vị còn thổ lộ với Ninh Ninh ở vũ hội, đáng tiếc bị người ta cự tuyệt. Năm nay hai vị học trưởng đã lên năm ba, không còn cơ hội tiếp tục hợp tác, không biết là ai đến thay đây.

Bạch Nhạc Ninh cảm thấy loại chuyện này không có gì để nói, “Không phải các em năm nhất thì chính là bạn học năm hai, còn cần phải đoán à? Tiểu Ý Ý cậu nha, vì sao vừa nghe có nam sinh dễ nhìn hai mắt liền tỏa sáng? Để ý bạn trai cậu một chút không thì dầm chua có thể dìm chết cậu đấy!”

“Nam sinh dễ nhìn” trong miệng tiểu Ý Ninh Ninh cô không quan tâm, chỉ nghe thấy các bạn cùng lớp bàn tán khá nhiều về hắn thôi.

Nhìn bạn tốt bất động như núi làm cho Trần Hiểu Ý oan thán, “Hổng rồi! Ninh Ninh, tớ phát hiện tế bào hài hước của cậu càng ngày càng ít.”

Hai người câu được câu không lại nói chuyện tào lao vài câu, bỗng nhiên cảm giác cửa phòng học có người, Trần Hiểu Ý từ trên bàn nhìn ra, vừa nhìn thấy người trước cửa, nhất thời vỗ tay trầm trồ khen ngợi: “Ấy, tớ biết ngay sẽ là học sinh mới năm nhất mà!”

Bạch Nhạc Ninh tò mò theo tầm mắt của cô nhìn qua, đã thấy một nam sinh đeo huy hiệu tượng trưng cho học sinh năm nhất, yên lặng tựa vào cạnh cửa nhìn các cô, trầm tư nhưng tự tin, quần áo vô cùng chỉnh tề.

Thấy Bạch Nhạc Ninh cùng Trần Hiểu Ý quay đầu lại, nam sinh hơi hạ thấp người, rất có phong độ của một đại tướng vượt cằm thăm hỏi hai người, “Chào các đàn chị, giáo viên phái tôi đến mời hai chị đi văn phòng một chuyện.” Sau đó tạm dừng một chút rồi mới lên tiếng “Tôi là Từ Tinh Danh năm nhất, vũ hội lần này làm phiên hai đàn chị chỉ bảo nhiều hơn.” Rõ ràng là tướng mạo xuất chúng, không kiêu ngạo không xu nịnh, hoàn toàn không giống đa số bộ dáng nam sinh trung học chíp bông hay ra vẻ ta đây gì cả.

Bạch Nhạc Ninh vội vàng đứng dậy, mỗi lần đàn em trong trường cúi đầu chào cô lại thấy khó xử, cô chỉ hơn người ta một tuổi, chứ cô không thấy mình có cái gì hơn người ta.

Nếu bạn đang đọc truyện này trên wattpad ,ola chúng tớ truyện ở Bích song các đã bị ăn cắp trắng trợn, bạn Vịt nguyên rửa ai đã post truyện này lên wattpad ,ola ngồi trong nhà nhà sập cho vỡ sọ, ra đường xe đâm chết, ăn chết ghen uống chết sặc , kiếp này mãi mãi gặp xui xẻo,kiếp sau làm trâu làm bò làm con chó cho người ta!

Trần Hiểu Ý chọc chọc Bạch Nhạc Ninh, bám vào bên tai cô, biểu đạt kinh ngạc của mình: “Cậu ta không chảy nước miếng,siêu thật nha!”

Nhớ rõ tiệc tối năm trước, hai vị học trưởng lần đầu tiên chính thức gặp mặt, ánh mắt toàn dính lên người Bạch Nhạc Ninh không thể tự kiềm chế, thật sự là gương mặt của cô rất kiều diễm ngọt ngào, diện mạo tính tình đều tốt, nên vô cùng hấp dẫn các nam sinh. Mà diện mạo và phong cách Trần Hiểu Ý hoàn toàn khác Bạch Nhạc Ninh, tươi mát tự nhiên lại tràn đầy sức sống thanh xuân, đương nhiên không ít người ái mộ rồi.

Nói cách khác đây là hai đóa hoa tươi thắm của ngôi trường này, thế mà mí mắt Từ Tinh Danh nhà hắn nhìn cũng không nhìn thêm một cái.

4. Chương 4

Bạch Nhạc Ninh lén lút nhéo Trần Hiểu Ý một phen, đi đến cửa ra vào mới phát hiện, Từ học đệ thân hình thon dài, so với mình còn cao hơn một cái đầu nữa, cô không thể không ngẩng mặt lên mà nói chuyện, “Từ học đệ, đã làm phiền cậu đến đây thông báo cho chúng tôi, cậu nếu có việc thì cứ đi trước, chúng tôi sẽ đến văn phòng sau.”

Từ Tinh Danh cũng không vô lễ, lễ phép cười yếu ớt một chút, liền xoay người rời đi.

Mới vừa đi ra ngoài vài bước, hần đường như là nhớ tới chuyện gì, chuyển hướng đối với Bạch Nhạc Ninh nói: “Bạch học tỷ, nếu chị chưa nhận lời ai, em thành tâm mời chị làm bạn nhảy của em, hy vọng chị có thể nhận lời, cảm ơn.” Nói xong hần cúi đầu xuống, vuốt vuốt cằm một chút, gót chân xoay lại, tao nhã mà rời đi.

Trần Hiểu Ý không tiếng động ra vẻ cười cợt mà chọc, “Khôc! Như thế nào, Ninh Ninh đại mỹ nữ của chúng ta có đồng ý hay không? Hay là phải về nhà thương lượng với tên trúc mã nhà cậu, sau đó đi mới quyết định?”

Phía sau im lặng hơn nửa ngày, cũng không đợi Bạch Nhạc Ninh đáp lại, Trần Hiểu Ý quay đầu thì thấy, đã thấy gương mặt của Bạch Nhạc Ninh đỏ bừng, hai mắt trợn trừng.

“Uy, cậu không sao chứ?” Trần Hiểu Ý mạnh mẽ kêu lên, “Thực bị tên dễ nhìn kia câu hồn phách đi rồi hả? Chắc chắc, xong rồi, tên trúc mã nhà cậu!” Nói xong, cô lại vỗ vỗ đầu mình, “Nhưng mà, như thế nào mà tớ lại cảm thấy cái tên Từ Tinh Danh kia có vẻ quen mắt?”

“Ồ trong mắt của cậu, nam sinh nào có diện mạo tốt tất cả đều giống nhau, đương nhiên là cảm thấy nhìn quen mắt rồi.” Phục hồi tinh thần lại Bạch Nhạc Ninh huých tay cô, “Còn không mau đi? Giáo sư đã đợi chúng ta lâu rồi đó.”

Trần Hiểu Ý nhún nhún vai, không có biện pháp, ai bảo cô chính là thích xem những người đẹp trai?

Kỳ thật không chỉ Trần Hiểu Ý nhìn Từ Tinh Danh thấy quen mắt, ngay cả Bạch Nhạc Ninh cũng có cảm giác giống như đã gặp qua hần ở đâu rồi thì phải, nhất là giọng nói của Từ Tinh Danh, khí chất, còn có mặt mũi cùng hình dáng, làm cho cô liếc mắt nhìn một cái liền có loại cảm giác thân thiết không hiểu vì sao.

Từ Tinh Danh mỉm cười làm cho lòng của cô trở nên rối loạn, khủng bố hơn nữa là lúc hần mời cô làm bạn nhảy, cô cảm thấy chân tay luống cuống, hai má nóng bỏng.

Như thế nào có khả năng? Cô rõ ràng đã có Bạc ca ca rồi, vì cái gì mà lại như vậy? Chẳng lẽ cô gặp phải tiếng sét ái tình sao?

Bạch Nhạc Ninh cắn môi, bị vấn đề này làm cho phức tạp, thẳng đến khi tan học về nhà sau vẫn bị cuốn theo cảm xúc, buổi sáng đưa quà sinh nhật cho Bạc Cảnh cô còn ngượng ngùng, bây giờ thì đã hoàn toàn bị tâm lý bối rối thay thế, nếu như không có Bạc Cảnh thông dong ngồi vào trước mặt của cô, chỉ sợ Bạch Nhạc Ninh còn đắm chìm vào trong cảm xúc của mình.

Khi Bạch Nhạc Ninh bước vào cửa, Bạc Cảnh đang đứng thời gian đã ngồi sẵn ở phòng khách, liền phát hiện cô có cái gì đó không bình thường, hơn nữa hần còn chú ý tới, loại này dị thường không phải là lần đầu tiên cô cùng hần trở thành người yêu.

Nói cách khác, tiểu nha đầu thấy hần cư nhiên không thẹn thùng, điều này thật bất thường.

Nắm chặt thời cơ thừa dịp Bạch Nhạc Ninh vẫn còn đang xuất thần, thành công trộm hương, Bạc Cảnh cười khê bắt được tay cô lúc cô đang hét lên, thuận thể đem cô kéo vào trong lòng, “Không phải đã đáp ứng làm bạn gái của anh sao, như thế nào còn như vậy?”

Bạch Nhạc Ninh nghe được giọng nói của hần, mở to hai mắt nhìn, cô không ngừng rút tay mình về, sau đó hai tay đồng thời ôm lấy mặt của Bạc Cảnh, chỉ huy hần đổi biểu tình, “Đừng cười! Ai nha, nói anh không

được cười! tốt, mắt khép lại một chút! A, không đúng, trợn to một chút! Miệng! Miệng đừng nhúc nhích..... A!”

Cuối cùng, tiểu nha đầu kinh hô: “Giống thật nha!”

Bạc Cạnh nhượng mày, “Giống cái gì?” Không thể nào, bạn gái bé nhỏ của hắn mới đây đã dám đối với hắn động tay động chân? Lúc buổi sang còn xấu hổ đến mức không dám mở mắt nhìn hắn, đến bây giờ cùng hắn gần trong gang tấc lại không chút nào để ý, bây giờ mới qua có vài giờ, vì cái gì hắn có loại cảm giác nghiêng trời nghiêng đất như vậy?

Chỉ nghe tiểu nha đầu còn đang sợ hãi than, “Thật sự giống như đúc!”

Bạc Cạnh vẫn có kiên nhẫn hướng dẫn: “Giống như cái gì?”

Tiểu nha đầu ngơ ngác nhìn hắn, “Từ học đệ.....”

“Học đệ?” Bạc Cạnh lần này mắt híp lại, hắn thay đổi phương hướng, chuyển mặt giờ lên tờ giấy trong tay, “Nha đầu, em giải thích cho anh.”

Bạch Nhạc Ninh rốt cục theo mê cung đi ra, nhớ tới buổi sáng chính mình thông qua phương pháp truyền giấy mà đồng ý yêu cầu của hắn, lúc này mới trở nên xấu hổ, “Ách.....”

Bạc Cạnh tự nhiên sẽ không cho cô cơ hội trốn tránh, vịn bụng hai tay cô đang che mặt, ti bĩ mượn ưu thế đang sẵn có, đem Bạch Nhạc Ninh áp đảo ở sô pha, trên cao nhìn xuống nhìn cô, “Nếu đồng ý rồi thì không được đổi ý, bằng không anh liền trừng phạt em.” Nói xong, hắn liền lấy việc công thành việc tư làm mẫu, mong chờ đôi môi mọng này đã lâu, nặng nề mà cắn một ngụm, “Giống như vậy.”

Bạch Nhạc Ninh xấu hổ đến nói không ra lời, sau một lúc lâu mới nỉ non một câu.

“Ân?” Bạc Cạnh không nghe được.

“Cái gì?” Bạc Cạnh vẫn như cũ không có nghe rõ ràng, bất quá hắn có biện pháp làm nha đầu này giải thích, “Nếu không nói rõ ràng, đừng trách sao anh trừng phạt em!”

Bạch Nhạc Ninh hít sâu một hơi, ghé vào lỗ tai hắn kêu lên: “Em nói anh là đồ sói háo sắc!”

Bạc Cạnh mỉm cười, “Nếu anh là sói háo sắc, vậy thì về sau những chuyện mà anh muốn làm với em, còn không đem em trực tiếp dọa hôn mê?”

Bạch Nhạc Ninh lấy tay vịn bàn, đẩy mình ra khỏi người của Bạc Cạnh, luống cuống tay chân đi đến chỗ khác trên sô pha, vẻ mặt hơi chút đề phòng nhìn hắn, “Chẳng lẽ anh thật sự giống như tiểu Ý Ý nói, không kiềm được thú tính, đem em ăn sạch sao?”

Bạc Cạnh thất bại mà ca thán, “Mấy đứa tui em, bình thường cùng nhau nói linh tinh cái gì thế.....” Hắn cũng rất muốn ăn cô, nhưng mà vấn đề là cô chỉ mới có nhiều đây tuổi?

Cảnh báo được giải trừ, Bạch Nhạc Ninh quệt miệng, bò lại qua bên người Bạc Cạnh, đem đầu nhẹ nhàng mà tựa vào trên vai hắn, “Rõ ràng là anh nói.....” Năm ngón tay toàn bộ khởi công, liều mạng lắc lắc phía sau lưng tên trúc mã, “Hừ, bồi thường nụ hôn đầu tiên của người ta đi!”

Bạc Cạnh không khỏi buồn cười nói: “Nụ hôn đầu tiên? Anh nhớ rõ người nào đó lúc tám tuổi đã đem nụ hôn đầu tiên cho anh đây này?”

Bạch Nhạc Ninh không thuận theo không buông tha, “Cái kia không tính!”

Bạc Cạnh nhắc tay đầu hàng, “Được, không tính, không tính, kia Ninh Ninh muốn dùng cái gì biện pháp làm cho anh bồi thường nụ hôn đầu tiên của em?” Đáy mắt nổi lên một chút ý cười xấu xa, “Hôn lại anh sao?”

Bạch Nhạc Ninh đánh lên tay hắn, tức giận bò lên người hắn, trong mắt bắt đầu có hơi nước, “Anh bắt nạt em! Không thêm làm bạn gái anh nữa! Cái gì chứ, bạn trai người ta đối với bạn gái thực tốt, Bạc ca ca thực quá phạm, vừa đáp ứng anh, liền thay đổi bản thân!”

Bạc Cạnh vội vàng giữ chặt Bạch Nhạc Ninh, đem cô một lần nữa ấn vào trong lòng mình, gất gao ôm trấn an.

Sau một lúc lâu, hấn sắc mặt hơi khó coi, ho khan vài tiếng mới nói: “Ninh Ninh, anh chỉ là..... Thật là hạnh phúc” Cho nên có chút vong hình.

Bạch Nhạc Ninh như nữ vương hừ một tiếng, tỏ vẻ miễn cưỡng nhận lời giải thích này.

Bạc Cạnh không ngừng cố gắng, “Anh giải thích được không? Nếu không như vậy đi, vì biểu đạt thành ý của anh, tuần sau, dùng thân thể già cỗi này của anh hồi báo, đến trường học cũ làm bạn nhảy của em?”

Bạch Nhạc Ninh hừ nói, “Anh cũng biết nói bản thân mình xương cốt đã già yếu đi còn làm em mất mặt thêm, em mới không thèm!” Lại nghĩ tới Từ Tinh Danh, “Hơn nữa, đã muốn có người muốn mời em, tuy rằng em còn chưa đồng ý với hấn.”

Bạc Cạnh ánh mắt nguy hiểm nheo lại, “ Là cái tên Từ học đệ lúc nãy sao?”

Người đàn ông mà ghen tị là đáng sợ nhất, đã qua nửa ngày mà hấn cư nhiên còn có thể nhớ rõ lời nói vô ý ban nãy của cô.

Bạch Nhạc Ninh hết nhìn đông lại nhìn tây, chột dạ cực kì, cô có ý đồ cứu vãn tình huống, “Không, không phải..... Em là nói giỡn thôi! Kỳ thật là..... Là em phải chủ trì vũ hội cho nên không thể khiêu vũ..... Ách, không đúng.....”

Không xong, cô thể nhưng đã quên Bạc ca chính là trưởng bối của mình, đối với việc trường học tổ chức Thánh Đản vũ hội tuyệt đối biết rõ thậm chí còn biết chi tiết nữa là.

“Ninh Ninh yêu dấu.....” Bạc Cạnh uy hiếp nắm thật cánh tay của Bạch Nhạc Ninh ở trên lưng, “Em càng nói như vậy, Bạc ca ca lại càng muốn đi, nếu không muốn anh đi, em nói cho anh biết cái tên giống anh là ai, anh nghĩ là mình phải ở nhà buổi tối bình bình an an làm luận văn.”

Mất to trừng mắt nhỏ nửa ngày, Bạch Nhạc Ninh trước sự kiên trì của Bạc Cạnh hoàn toàn bỏ mình, “Từ Tinh Danh.” Nói cũng không sao, dù sao Bạc ca ca cũng sẽ không chạy đến trường học hỏi thăm người này?

Sau đó, Bạc Cạnh lộ ra vẻ mặt “ra là vậy”, “Anh đã sớm đoán chỉ có tên “không sợ thiên hạ đại loạn” này.” “Sao?”

Gặp Bạch Nhạc Ninh hoang mang nhìn mình, Bạc Cạnh giải thích nói: “Hấn là em họ của anh, tụi anh cũng gặp mặt qua vài lần, chính là không nghĩ tới rằng hấn thật sự chạy nơi này để đi học, bất quá hấn đã có vị hôn thê định sẵn, muốn em làm bạn nhảy, cũng là chuyện bình thường, không có ý tứ gì đặc biệt.”

Em gái của Bạc mẹ, năm đó ở Mĩ du học, cùng một giáo sư hơn mình đến hai mươi tuổi yêu nhau, tốt nghiệp xong không hề để ý đến người trong nhà phản đối, kiên quyết gả cho đối phương, sau đó cũng không về nước lần nào. Vài năm sau bởi vì chồng qua đời, di của Bạc Cạnh lúc này mới mang theo con trở lại, nhiều năm qua quan hệ căng thẳng cùng người thân trong gia đình cũng dịu đi nhiều, trước mắt, mẹ con bọn họ sẽ ở tại nhà bà ngoại của Bạc Cạnh.

Đáng tiếc Bạc Cạnh cùng bên ngoại cũng không thân, liền hấn xem ra, năm đó cha hấn nhanh chóng cưới người vợ mới vào nhà, bà ngoại hấn đã không thích, mà cha hấn lại làm loạn muốn tự tử, cho nên ảnh hưởng rất lớn đến cảm giác của bà đối với mình, thậm chí trong tang lễ của cha hấn không có ai bên nhà ngoại tham dự.

Bạc Cạnh sinh hoạt cùng nhà ngoại cũng không liên quan nhau từ đó, Bạch Nhạc Ninh đối với chuyện năm xưa cũng mơ hồ có chút hiểu biết, hiện tại khi nghe hấn nói Từ Tinh Danh là em họ của hấn, nhất thời thông suốt.

Thì ra là hấn có vị hôn thê, thì ra mình không phải bị hấn hấp dẫn, mà là bị chỗ tương tự trên người hấn với Bạc ca ca hấp dẫn.

Tâm tính khắt khe của cô được lời lỏng xuống dưới, Bạch Nhạc Ninh không khỏi thầm than thật may mắn, cũng may là cô ăn ngay nói thẳng, bằng không vĩ đại như Bạc ca ca, nếu làm bạn nhảy của mình, vậy thì một năm rưỡi tới, các nữ sinh tuyệt đối đem cô trở thành phạm nhân giống nhau mỗi ngày thăm vấn.

Nghĩ như vậy, Bạch Nhạc Ninh nhin không được mặt mày hớn hở, “Bạc ca ca, em nói anh biết, anh cũng phải hết lòng tuân thủ lời hứa đó nha! Ngày đó em sẽ cố gắng trở về sớm một chút, cùng mọi người hạnh phúc qua một đêm!”

Bạc Cảnh trên mặt không nói, nhưng trong lòng lại cười: Nha đầu, năm ngoái anh một bên vội vàng hoàn thành luận văn tốt nghiệp, một bên phải chuẩn bị khảo nghiệm của sở nghiên cứu, bỏ lỡ cơ hội làm bạn nhảy của em, em cho là năm nay anh còn phạm sai lầm tương tự sao?

Ngày hôm sau, Bạch Nhạc Ninh ở lễ đường của trường học lễ, hỗ trợ những học sinh trong ban cán sự bố trí hội trường của vũ hội, lại lần nữa nhìn thấy Từ Tinh Danh đồng dạng bị nắm ở đây hỗ trợ.

Năm nhất bên này có Từ Tinh Danh, năm hai bên này có Bạch Nhạc Ninh cùng Trần Hiểu Ý, ba người này cho dù có mặc đơn giản nhất, bình thường nhất đồng phục của học sinh, nhưng lại giống như ba điểm phát sáng vậy, vừa đứng ở bên kia, chẳng sợ một câu cũng không nói, cũng có thể hấp dẫn phần đông ánh mắt.

Bất quá trong ban cán sự, cũng không sự nhàn rỗi mà chú ý bọn họ, nho nhỏ oanh động qua đi, tất cả mọi người tiếp tục công việc trên tay của mình.

Rốt cục Bạch Nhạc Ninh thừa dịp mọi người đều đang làm việc, căn bản không có biện pháp phân thân chú ý liền đi tới gần Từ Tinh Danh, trịnh trọng cự tuyệt lời mời của hân, “Từ học đệ, thực xin lỗi, khiêu vũ của tớ rất tệ, cho nên không thể đảm nhiệm vị trí bạn nhảy của cậu được.”

Từ Tinh Danh vẻ mặt hơi mơ hồ, trong chốc lát mới lạnh nhạt đáp lại nói: “Bạch học tỷ về sau cứ gọi tôi là Tinh Danh đi, dù sao sớm muộn gì cữn là người một nhà, không cần khách khí.”

Bạch Nhạc Ninh căn nhanh môi dưới, liều mạng kiềm chế máu nóng chảy lên đến ót, không xác định được rằng mình có phải hay không đang bị người học đệ lạnh lùng này trêu chọc, hay là hân cũng biết chuyện của mình cùng Bạc ca ca? Bằng không như thế nào mà lại nói ra lời này?

Công tác chuẩn bị cho vũ hội bắt đầu khẩn cấp tiến hành, một tuần nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn, mỗi ngày đều bình an trôi qua.

Trong lúc này, Bạch Nhạc Ninh cự tuyệt vô số lời mời sâu xa của vô số bạn học cùng học đệ, dù sao năm trước cô cũng không khiêu vũ, năm nay cũng thế.

Hậu trường của lễ đường trong phòng hóa trang, Trần Hiểu Ý một bên điều chỉnh tóc giả, một bên tiếp đón học muội bên cạnh, giúp cô đem khóa cửa lễ phục kéo lên.

Chờ lúc không có người, Trần Hiểu Ý lén lút hỏi người đang hoá trang Bạch Nhạc Ninh: “Cái tên ngựa tre nhà cậu thật sự không đến hả? Thật sự cậu không đáp ứng lời mời của tên tiểu tử kia sao!”

Từ miệng của Bạch Nhạc Ninh, cô cũng biết được quan hệ của cô với Bạc Cảnh, đồng thời cũng biết Từ Tinh Danh cùng Bạc Cảnh là anh em bà con, cho nên cô phản ứng rất trực tiếp, “Tớ đã nói nhìn tên đó rất quen mà!”

Mặc dù có chút khinh thường Bạc Cảnh dùng những thủ đoạn cũ rích để theo đuổi con gái, nhưng mà Trần Hiểu Ý nghĩ đi thì cũng nghĩ lại, dù sao không có bạn nhảy Bạch Nhạc Ninh cũng rất nguy hiểm, nam sinh nào mạnh dạn cũng có thể mạnh mẽ đem cô kéo tới sàn nhảy khiêu vũ, đây là chuyện bi ai của việc không có hộ hoa sứ giả, năm trước vẫn là do cô đã luyện qua không thủ đạo được mấy ngày mới đem được Ninh Ninh trong đám người đông đúc đi ra, cuối cùng hai người phải trốn ở phía sau hậu trường, mới tránh được một kiếp.

Năm nay chỉ sợ bị kịch lại tiếp tục tái diễn.

Trần Hiểu Ý đã sớm nghe nói đám nam sinh bị cự tuyệt năm nay người người xoa tay, chuẩn bị mở ra thân thủ của mình, mà cô phải bồi bạn trai của mình, cho nên không có biện pháp giống như năm trước chiếu cố Bạch Nhạc Ninh.

“Bằng không, tớ gọi anh tớ tới? Như vậy thì được rồi!” Trần Hiểu Ý đánh tay một cái, cảm thấy biện pháp này có thể thực hiện được, “Tốt! Tớ gọi liền cho hân, làm cho hân nhanh đến đây hộ hoa.....”

“Ai, không cần!” Bạch Nhạc Ninh giữ chặt tay cô, “Điều này sao có thể chứ, anh của cậu cũng có bạn gái muốn cùng nhau trải qua một đêm, đừng làm loạn bọn họ.”

Trần Hiểu Ý còn muốn nói thêm gì đó, chợt nghe bên ngoài phòng hóa trang có người gõ cửa, “Chuẩn bị xong chưa? Vũ hội sắp bắt đầu rồi!”

Hiện tại nói cái gì đều đã muộn, Trần Hiểu Ý phải cùng Bạch Nhạc Ninh cùng nhau mở cửa đi ra ngoài, trước khi lên đài, cô dặn đi dặn lại: “Phải nắm bắt thời cơ, chạy nhanh trốn vào trong cái tường mà năm ngoái chúng ta đã trốn biết chưa! Tuy rằng hơi buồn, nhưng đỡ hơn bị một đám nam sinh chia năm xẻ bảy!”

Bạch Nhạc Ninh gật đầu liên tục.

Ai ngờ lời này, bị Từ Tinh Danh đứng ở bên người các cô cũng đang chờ đợi lên đài nghe được, hần chỉ chỉ tay, mặt không chút thay đổi nói với Bạch Nhạc Ninh: “Học sinh mới chúng tôi đều biết hai người năm ngoái trốn ở đâu, dù sao anh họ cũng ở bên ngoài, chị cũng không cần né.”

Bạch Nhạc Ninh ngạc nhiên.

Hiệu trưởng của Thánh Đản đọc diễn văn vừa lúc chấm dứt, rèm được kéo ra, cô vội vàng điều chỉnh ngọt ngào tươi cười, mặt khác cùng ba người chủ trì cùng nhau lượng tương.

Trước khi vũ hội bắt đầu học sinh các cấp thay nhau trình diễn tiết mục, tiết mục đang biểu diễn, Bạch Nhạc Ninh núp ở phía sau, cẩn thận thừa dịp ngọn đèn lóe sáng tìm kiếm Bạc Cạnh.

Kết quả là không cần tốn nhiều sức, ngay tại hàng ghế đầu liền thấy được Bạc Cạnh.

Hàng thứ nhất sao? Bạc Cạnh ca ca tại sao lại ngồi ở hàng thứ nhất?

Trần Hiểu Ý thấy cô như vậy nên giải thích nghi hoặc này, “Cậu làm sao thế? Bạc ca ca của cậu là chúng ta “học sinh vinh dự” của trường chúng ta đó nha, trong phòng họp triển lãm cúp, bằng khen, huy chương... có một nửa là công lao của hần a! Cậu tưởng, người như vậy đến trường học cũ, hiệu trưởng có thể không cho hần mặt mũi sao?”

Bạch Nhạc Ninh vô lực rên rỉ, “Chỉ sợ hần đến mọi người đều biết, cho nên tớ mới không dám cho hần đến a!”

Trần Hiểu Ý chỉ trích: “Có bạn trai vĩ đại như vậy không tốt sao? Làm sao mà phải giấu? Phải đem ra ngoài khoe ra, đừng có để trong nhà mà ấp ủ?”

Bạch Nhạc Ninh vô lực phát tay, “Cậu không biết đâu.” Chủ yếu là do hai người bọn họ cách nhau quá xa, cô sợ nha!

“Tớ không hiểu.”

Trần Hiểu Ý sửa sang lại váy một chút, lão đảo cùng nam sinh khác lên đài giới thiệu chương trình.

Vài lần giới thiệu chương trình tiếp theo, Bạch Nhạc Ninh mỗi lần lên đài, có thể cảm giác được tầm mắt của Bạc Cạnh, nhìn chăm chăm mình không buông, đầu cô cứ ong ong cả lên cuối cùng chấm dứt câu thoại cuối cùng trong kịch bản, rồi nhanh chóng nhấc váy bỏ chạy.

Khả năng hôm nay nhất định là náo động một phen, bởi vì hiệu trưởng không sợ thời thế không loạn lên tiếng đặc ý nói: “Mọi người trước không vội uống ta không hay, phải biết rằng, cho dù các bạn cho tôi lên sân khấu hai lần, tôi nghĩ là mình không cần thiết đi lên đâu.”

Xôn xao lớn hơn nữa, trong đó còn kèm theo âm thanh hi hi ha ha cười đùa.

Bạc Cạnh nhẹ đứng lên, thông dong đi trên trước sân khấu, đi đến trước mặt hiệu trưởng. Hần vừa đứng dưới ngọn đèn, học sinh dưới đài lập tức im lặng.

Hiệu trưởng đặc ý dào dạt, “Chú ý, lời khen này thật sự đúng người đó nha? Để cho tôi tới giới thiệu một chút, vị này, chính là học sinh từ trước tới nay đạt thành tích cực kì cao, đạt được vinh dự nhiều nhất, đã tận hết sức lực làm cho tủ kính tại nhà triển lãm chật ních cúp cùng giấy khen tốt nghiệp, Bạc Cạnh!”

Dưới đài “Oa” lên một tiếng, không biết là người nữ sinh nào hô trước “Đẹp trai quá”, tiếp theo lễ đường liền oanh động, không đếm được bao nhiêu tiếng gào tràn ngập toàn bộ đại sảnh, các nam sinh hưng phấn kích động, thậm chí yêu cầu vị học trưởng truyền kỳ này nói một chút kinh nghiệm đọc sách của mình, các nữ sinh còn tiếp tục truy vấn “Anh có bạn nhảy chưa?”, “Có thể cùng chúng em khiêu vũ sao” những vấn đề như vậy.

Bạc Cạnh làm một tư thế im lặng, thản nhiên cười, “Đêm nay khả năng làm cho các vị thất vọng rồi, tôi ban đầu đến đây không phải là làm vật triển lãm như thầy hiệu trưởng đã nói, làm cho nhiều người chiêm ngưỡng.” Ngữ khí thông dong ưu nhã làm cho trên đài, dưới đài rộ lên tiếng cười, làm cho không khí thoải mái.

Trần Hiểu Ý mới vừa ở hậu trường, liễu mạng kéo Bạch Nhạc Ninh đang muốn chạy trốn, miệng lẩm bẩm: “Vậy anh ấy tới làm cái gì?”

Giống như trả lời vấn đề của cô, Bạc Cạnh tiếp theo thả ra vài quả bom siêu cấp, “Kỳ thật tôi là lấy một thân phận đơn giản nhất đến tham gia vũ hội của trường học cũ.” Dưới đài học sinh tự động im lặng, chờ đợi hân công bố đáp án.

Bạch Nhạc Ninh giây dựa, đau khổ cầu xin Trần Hiểu Ý: “Mau thả tớ đi! Tớ muốn trốn đi.....”

Từ Tinh Danh yên lặng liếc nhìn cô một cái, trực tiếp đem cô trong tay Trần Hiểu Ý kéo ra, áp cô trước sân khấu, đẩy về phía trong lòng của Bạc Cạnh, sau đó công thành lui thân, tiêu diêu tự tại mà bỏ đi.

Lúc này Bạc Cạnh vừa dứt lời: “Bởi vì trong cuộc đời của tôi, người con gái mà tôi yêu quý sau mẹ của tôi ngay tại nơi này, mục đích của tôi đến đây là muốn cùng cô ấy khiêu vũ.”

Vũ hội bắt đầu, Bạc Cạnh trong tầm mắt nóng rực của mọi người, nhàn nhã dắt tay Bạch Nhạc Ninh, bắt đầu khiêu vũ.

“Anh không phải nói không tới sao? Vậy luận văn của anh làm sao bây giờ, mặc kệ sao?” Bạch Nhạc Ninh một bên đi theo bước chân của Bạc Cạnh xoay tròn một vòng, một bên nho nhỏ oán giận: “Anh làm em thất vọng rồi!”

Bạc Cạnh vô tội nói: “Anh không nói là anh không đến, còn bài luận văn thì sẽ tìm thời gian chậm rãi viết là được, dù sao cũng không cần phải giao gấp.”

Bạch Nhạc Ninh tức giận nói, “Anh, anh thật là âm hiểm!”

Bạc Cạnh cũng không giải thích, chỉ cười mang cô xoay một vòng, tránh thoát tầm nhìn của đám nam nữ sinh đang nhìn họ.

Hoa khôi của quốc trung bộ như vậy mà đã có bạn trai chính thức, mà còn là Bạc học trưởng vĩ đại, điều này làm cho các nam sinh không khỏi có chút uể oải.

Bạc Cạnh mang đến hỗn loạn thật lâu không thôi, nam sinh vẫn còn đang thảo luận Bạc Cạnh xuất sắc như thế nào thật xứng với Bạch Nhạc Ninh nhưng tuổi tác có chút chênh lệch, còn các nữ sinh thì đang ôm ngực, ảo tưởng người con gái kế tiếp được Bạc Cạnh ôm trong ngực, sẽ là chính mình.

Nhưng Bạc Cạnh cùng Bạch Nhạc Ninh nhảy xong điệu thứ nhất liền rời khỏi lễ đường.

Đối mặt với đám người đang hỗn loạn, Trần Hiểu Ý thở dài: “Biện pháp hay, thật sự là rất cao chiêu, cư nhiên mượn tên của hiệu trưởng đến trường học cũ ra oai phủ đầu với tình địch, thuận tiện cấp danh hiệu ‘Bạc Cạnh sở hữu’ cho Ninh Ninh, thật là giáo hoạt a! Xem, ngay cả hiệu trưởng cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.”

Từ Tinh Danh nghe được cảm thán của cô, không cho là đúng nói: “Trước giờ hân luôn là tên phúc hân, không biết độ lượng là gì, đến bây giờ cũng không phải là chuyện ngày ngày một, ngày hai.”

Trần Hiểu Ý lúc này tỏ vẻ bản thân trong lòng thật kinh ngạc, “Sao? Cậu có lầm không? Ninh Ninh mỗi lần đều nói tên kia đối với nó có bao nhiêu tốt, bao nhiêu dịu dàng, luyện tiết nó làm cho nó thực bức mình, ở nhà đều làm mọi thứ cho nó, sung nó.....”

Từ Tinh Danh gặp bộ dạng kinh ngạc của Trần Hiếu Ý, liền nói với cô một câu “Hiếm thấy nhiều quá”, lại phát hiện cô cũng không có cùng bạn trai khiêu vũ, trong lòng sáng tỏ, không khỏi trào phúng nói: “Như thế nào, bị bạn trai bỏ sao?”

Trần Hiếu Ý mặt nhếch lên, “Phách chân bị ta bắt được, hừ, có đảm phách chân sẽ chỉ hảo giác ngộ!”

Từ Tinh Danh nhú nhú lông mày, một lát sau mới ảm đạm vươn tay phải, “Vừa lúc tôi không có bạn nhảy, chị cũng không hy vọng bị một đám nam sinh truy không có chỗ trốn?” Nói cách khác, hai chúng ta phải hợp tác với nhau, nếu không sẽ bị người khác bao vây chia sẻ.

Trần Hiếu Ý bất đắc dĩ, tuy rằng thực không muốn cùng khô băng ngàn năm không tan này cùng khiêu vũ, nhưng mà trước mắt tựa hồ cũng không có lựa chọn khác, vì thế thực nữ đưa tay đặt lên vai của hắn, đồng thời không quên nhắc nhở: “Nói trước, chị đây chính là tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nếu như có người hỏi đến.....”

Từ Tinh Danh lạnh nhạt nói: “Không cần chị nói tôi cũng sẽ chủ động làm sáng tỏ, tôi cũng không bị bại nào đến mức cùng Trần học tỷ đặc biệt như vậy kết giao.”

Trần Hiếu Ý lâm vào chán nản, sau một lúc lâu mới oán hận nói: “Kỳ thật, anh em bà con nhà cậu đầu óc đều phức tạp như vậy hả?”

5. Chương 5

Bị Trần Hiếu Ý đầu độc Bạc Cạnh là kẻ “Đầu óc có tật xấu”, hấn nắm tay Bạch Nhạc Ninh đi ra khỏi vũ hội, liền ngựa quen đường cũ đem cô đi ra rừng cây nhỏ phía sau hội trường, chuẩn bị theo cửa sau trường học rời đi.

Bạch Nhạc Ninh thân mặc áo khoác dài, đầu óc choáng váng đi theo hắn một đoạn đường, bỗng nhiên cô nhớ tới một vấn đề, “Bạc ca ca khiêu vũ tốt như vậy, trước kia anh mời ai làm bạn nhảy?”

Bạc Cạnh trầm tư một lát, làm một động tác ra vẻ không hiểu câu hỏi, “Không nhớ nữa.”

Vũ hội của trường học Thánh Đản, nhìn bề ngoài thì giống như có thể tùy tiện yêu cầu ai làm bạn nhảy cũng được, nhưng mà luật bất thành văn tại vũ hội đó là vô luận nam hay nữ, chỉ cần người được mời mà bản thân lại không có bất kì quan hệ với người khác giới nào khác thì một khi nhận lời mời đối phương, vậy điều này có nghĩa là cùng đối phương tạm thời kết giao, thẳng đến khi học kì mới bắt đầu hoặc là lâu hơn.

Bạch Nhạc Ninh tưởng tượng đến cảnh những nữ sinh đỏ mặt, cùng Bạc Cạnh cùng nhau khêu vũ, liền cảm thấy lòng mày của mình nhướng cao lên vài phần, làm ắt cô bị đau.

“Lăng nhăng!” cô thở phì phì ném ra hai chữ, đánh giá hành vi “Lỗ mãng” năm đó của Bạc Cạnh.

Bạc Cạnh biết rõ tiểu nha đầu này đang ăn dấm chua, trước giờ hắn cũng không giải thích, cho nên cứ cho cô hiểu lầm đi.

Bạch Nhạc Ninh đi thẳng về phía trước đi rồi một lát sau cô phát hiện người đàn ông bên cạnh cũng không giống mong muốn ân cần mà giải thích hỏi han, điều này làm cô càng thêm ủy khuất, nghĩ, nghĩ, nước mắt liền chảy xuống, “Em không làm bạn gái anh nữa!”

Bạc Cạnh từ áo khoác của Bạch Nhạc Ninh tìm ra một cái khăn quàng cổ, cẩn thận quàng lên cổ của cô.

Bạch Nhạc Ninh giận dữ tháo khăn quàng cổ xuống, ném vào người hắn, “Em không thèm để ý tới anh!”

Chợt nghe gió đêm truyền đến một giọng nói như vô hình, “Bởi vì chưa từng có, cho nên mới không có cách nào nhớ nổi.”

Bạch Nhạc Ninh hiển nhiên không thể chấp nhận giải thích này, cô cự tuyệt Bạc Cạnh giúp cô choàng khăn quàng cổ, cô buồn bã bước về phía trước.

Bạc Cạnh cầm chặt cánh tay của cô, mười phần kiên nhẫn khuyên nhủ: “Ninh Ninh ngoan, em mà cảm lạnh thì anh đau lòng lắm.”

“Anh mới không đau lòng!” Bạc Nhạc Ninh hai mắt đầm lệ lưng tròn nắm ống tay áo của Bạc Cạnh, giống như một đứa trẻ bị ủy khuất rất lớn, đầu cọ cọ tiến vào trong lòng hắn, “Bởi vì chúng ta kết giao, là anh có thể khi dễ người ta sao? Vì cái gì mà anh lại thích khi dễ em? trước kia anh thực dịu dàng, Bạc ca ca lúc nào cũng dịu dàng.....”

Bạc Cạnh nhéo nhéo mặt của cô, yêu thương hôn lên tóc của cô, “Em phải thích ứng anh như vậy, ngày trước như vậy đó chính là thái độ đối đãi với em gái, em có thể hiểu được khác biệt trong đó không?”

Bạc Nhạc Ninh lắc đầu, “Em không hiểu được! Em chỉ biết anh đối với em không tốt ! Em không cần cùng Bạc ca ca làm người yêu được không? Bạc ca anh mau biến trở về bộ dáng trước kia đi, được không, được không?”

Liên tiếp “Được không”, hô lên như là tiếng lòng của một đứa trẻ nhỏ, không nói đạo lý lại tùy hứng làm nũng, đại diện ột cô bé mới mười ba tuổi, không hiểu tâm tư phức tạp của hắn.

Quá sớm sao?

Bạc Cạnh cự tuyệt thừa nhận mình quá nóng vội, cho nên cường ngạnh nói: “Nhìn anh! Nói cho anh biết, em thật sự không muốn cùng anh cùng một chỗ, anh lập tức buông mọi thứ của Bạc gia, trở lại Anh quốc không bao giờ nữa trở lại!”

Hắn ti bỉ dùng loại thủ đoạn này để đe dọa Bạc Nhạc Ninh, làm cho cô không thể không đổi mặt cảm tình của mình.

Bạc Nhạc Ninh nâng mặt lên.

Xa xa ngọn đèn nói vũ hội chiếu đến bên người bọn họ, Bạc Cạnh trong mắt rạng rỡ, như là muốn nhìn thấu trái tim của cô.

Bạc Nhạc Ninh mê muội, cô cảm giác ánh mắt Bạc Cạnh bỗng nhiên dào dạt như nước, rồi bỗng nhiên biến thành một ngọn lửa, xoáy vào làm cho cô không thể kháng cự, suýt nữa rơi vào chỗ làm cho người ta say mê, làm cho người ta thuyết phục.

Bạc Nhạc Ninh bối rối che hai mắt của mình.

“Em không biết! Em không biết!” Cô chỉ có thể trốn tránh, bởi vì cô luyến tiếc Bạc Cạnh, cô không muốn rời đi hắn!

“Không được đi, không được rời đi!” Cô chỉ có thể mãnh liệt quát to lên, tuy rằng cô hiểu được một khi hắn hạ quyết tâm, bất kì ai cũng ngăn không được .

Bạc Cạnh nhìn thật sâu vào mắt của cô, “Không muốn anh đi sao? Em có lý do gì mà lưu lại anh?”

Bạc Nhạc Ninh càng hoảng, “Không đi được không? Em, em.....” Cô nhấn tâm cắn răng, “Vừa rồi là em nói dối đó, em thích Bạc ca ca, không muốn cùng Bạc ca ca tách ra..... Bạc ca ca, em không tùy hứng nữa được không? em đáp ứng anh, anh nói cái gì em đều đáp ứng anh! Đừng đi Anh quốc, đừng đi.....” Nói xong, nàng thật muốn khóc, nước mắt ở hốc mắt đã muốn chảy xuống.

Nghe xong thổ lộ của Bạc Nhạc Ninh, Bạc Cạnh mừng rỡ không thôi, nhưng hắn không có biểu lộ ở trên mặt, chỉ kích động một lần nữa đem bảo bối của cả đời hắn ôm trước ngực, gắt gao ôm chặt, “Đây chính là lựa chọn của em, em không muốn anh đi, muốn cùng anh một chỗ, vậy em sẽ phải thích ứng thay đổi của anh.”

Bạc Nhạc Ninh nén nước mắt trong ánh mắt, cẩn thận nhìn hắn, không xác định hỏi: “Nếu em có thể ngoan ngoãn nghe lời, Bạc ca ca liền thật sự không đi Anh quốc sao?”

Cô vẫn biết, năm đó cha cô cũng không có đem nhà hắn ở Anh quốc bán đi, mà những năm gần đây biểu hiện của Bạc Cạnh cũng đã chứng minh, không có Bạc gia, hắn vẫn có thể sống hoàn hảo, đáy lòng của cô cũng có sự sợ hãi thật sâu, sợ hắn như vậy mà bỏ đi, cô vẫn là chỉ là một đứa trẻ, mà đứa trẻ thường thường đều có cảm giác không an toàn.

Bạc Cảnh dùng nụ hôn che đi bất an của cô, “Chỉ cần em cùng anh là được.”

Chiếm được cam đoan của hắn, Bạch Nhạc Ninh toàn thân rất cục buông lỏng xuống, lại không biết làm sao, tùy ý hắn ở môi của cô tàn sát bừa bãi.

Cảm giác được bé ngoan trong lòng ngoan ngoãn chiều theo, rõ ràng Bạc Cảnh, hắn lại một lần nữa lấy được thắng lợi, hơn nữa lần này còn liên quan đến hạnh phúc cả đời của hắn.

Về phần quá trình..... Không nên hỏi hắn quá trình như thế nào, bởi vì hắn thầm nghĩ hưởng thụ kết quả là tốt rồi.

Mấy năm sau.

c đại tá viên nơi nào đó lâm trở hạ, có hai vị mỹ nữ đang giằng co với nhau.

“Ninh Ninh, Ninh Ninh tốt của tớ! Đi thôi, đi thôi, đi thôi!”

“Không đi!” Thái độ thật kiên quyết.

“Đi thôi, đi thôi! Chúng ta quen nhau nhiều năm như vậy, cậu không thể giúp tớ lần này sao? Tớ thất tình đã vài lần, chẳng lẽ cậu nhẫn tâm nhìn ta người ta cô đơn vượt qua thất tình lần này sao?” Cô vừa không nhẽo vừa cứng rắn nói.

Bạch Nhạc Ninh chần chờ, “Không được.....”

“Đi thôi đi thôi! Chỉ là ăn một bữa cơm, ca hát mà thôi, vì cái gì mà không thể đi? Ngày mai là cuối tuần, đêm nay cuồng hoan một chút thôi mà!”

Không cần hoài nghi, hai vị mỹ nữ này đúng là Bạch Nhạc Ninh không bao giờ thích tham gia vào những hoạt động khác, và Trần Hiểu Ý người luôn thích tham gia vào những hoạt động ăn chơi; Vốn Bạch Nhạc Ninh là hoa có chủ, không cần quan hệ hữu nghị, nhưng Trần Hiểu Ý tuyên bố mình là một người đang đau khổ, không thể không lôi kéo bạn bè cùng đi.

Bạch Nhạc Ninh ngẫm lại, cũng sợ tửu lượng của bạn tốt, lúc say lại nháo nhào lên nói lung tung, cho nên cô cố gắng nói: “Tớ gọi điện thoại hỏi một chút Bạc ca ca.”

Trần Hiểu Ý chấn kinh rồi, “Có lầm hay không hả! Cậu bây giờ đã hai mươi tuổi không phải mười tuổi nha! Loại việc nhỏ như vậy cũng muốn gọi điện thoại báo cáo sao?”

Bạch Nhạc Ninh thở dài: “Cậu cũng không phải không biết, anh ấy có bao nhiêu nghiêm.....”

Trần Hiểu Ý tức giận nói, “Tớ đương nhiên biết! Nhưng mà cậu cũng không thể để lão trúc mã nhà cậu quản lý thái quá như vậy chứ? Con chó còn có thời gian tản bộ đó! Liên người cả ngày trở về nhà sốt ruột, so với cậu còn trung thành và tận tâm hơn!”

Bạch Nhạc Ninh bắt mẫn, “Trần, Hiểu, Ý! Cậu ngậm miệng lại! nói lần nữa, Bạc ca ca mới không già, anh ấy là tuổi trẻ đầy hứa hẹn!”

“Đủ rồi đó!” Trần Hiểu Ý khinh thường nhìn cô liếc mắt một cái, nhiều năm làm bạn tốt như vậy, điểm yếu này của Bạch Nhạc Ninh, cô luôn để vào mắt, ghi tạc trong lòng, về phần cái tên gian thương âm hiểm lang trá Bạc Cảnh kia, cô càng biết rõ chân tướng hơn ai hết.

“Cậu lúc nào cũng xem hắn như bảo bối, muốn tớ nói sao, cậu quả thực chính là luyện phụ tình tiết, cư nhiên thật sự thích hắn thích nhiều năm như vậy! Tớ nguyên bản còn tưởng rằng, cậu sớm muộn gì cũng sẽ bị thế giới hào hoa bên ngoài tẩy não, một lần nữa có thể chọn được người đàn ông tốt, không nghĩ tới, cậu cố gắng đại không thay đổi, si tình một mảnh, này đều nhiều hơn thiếu niên, còn treo cổ ở hắn kia khóa hắc thấu tâm lão trên cây, tên kia rốt cuộc làm phép thuật gì, hay là công phu trên giường quá tốt, làm cậu muốn ngừng cũng không được.....”

“Cam miệng! Cậu ngậm miệng lại ngay!” Bạch Nhạc Ninh thét chói tai, tuy rằng biết xung quanh không có người nghe lén, nhưng vẫn như cũ nhích người lại, kéo lấy khoe miệng của Trần Hiểu Ý, vừa tức vừa thẹn, “Cậu nói bấy bọ gì đó a! Cậu còn nói nữa, tớ sẽ không làm bạn với cậu nữa, tớ tốt bụng muốn giúp cậu, nhưng cậu lại nói Bạc ca ca như vậy, tớ thật tức giận!”

Càng lớn lên, công phu mồm miệng của Trần Hiểu Ý cũng càng ngày càng lợi hại, xí quẩn hệ thứ nhất lời nói ác độc nữ thêm mỹ nữ phi nường đừng chúc, ở trước mặt cô, Bạch Nhạc Ninh hệ tiếng Trung năm nhất, cũng chỉ có thể cam chịu, dựa vào cái miệng của cô, không thể nào tài năng ngăn cản cô tiếp tục nói ẩu nói tã.

“Hơn nữa Bạc ca ca có rất nhiều người thích, tớ trẻ con như vậy, rất sợ hấn thay lòng đổi dạ.....” Bạch Nhạc Ninh gặp Trần Hiểu Ý cho nên không hề đỏ mặt mà nói ra, cô buông tay, mắt mát khó nén thì thảo tự nói.

“Sách, buồn lo vô cớ!” Trần Hiểu Ý nghe vậy sững sốt trong chốc lát, vừa cười vừa dùng phương thức của mình cổ vũ bạn tốt, “Lão trúc mã nhà cậu, thừa hành mười năm sau nguồn sáng thị đường thành kế hoạch, với lai lịch này của hấn thì phụ nữ muốn chen chân vào đều đếm không xuể, nếu như cậu muốn để tâm thì phải để tới cả trăm cái!”

Bạch Nhạc Ninh đỏ mặt cả nửa ngày, cuối cùng do Trần Hiểu Ý nhắc nhở, mới lấy di động ra, nói về việc hôm nay sẽ làm với Bạc Cạnh.

Hai ba tiếng reo, điện thoại liền được bắt máy .

Vừa nghe được một tiếng ôn nhu “Ninh Ninh”, di động đã bị Trần Hiểu Ý cướp đi, “Bạc đại ca sao? A phải phải phải, em là Trần Hiểu Ý, không có gì chuyện gì lớn, chính là hôm nay em muốn cùng tiểu Ninh Ninh làm một chút chuyện nhỏ, tiểu Ninh có thể về muộn một chút..... A? Anh nói sao? Ha ha, kia đương nhiên là không có khả năng ! Ủ — không, ta không có lệ, ta nào dám có lệ ngài đâu..... Được rồi, em dài mà! Em không phải vừa thất tình sao? Em nghĩ tìm chuyện làm để giải buồn..... Ai nha, đó là em không gặp phải vĩ đại nhân tài như anh đây, không có biện pháp, đành phải vẫn như vậy hạt được thông qua Ai? Anh thật nói oan cho người tốt, em khi nào thì làm hư Ninh Ninh chứ? Đúng không, Bạc đại ca anh cũng biết, em chính là như vậy đạt đến một trình độ nào đó..... Yên tâm đi! Đại soái ca, em sẽ tận tâm hết sức giúp anh giúp tiểu Ninh Ninh đuổi đi ruồi bọ ong bướm a! Yên tâm, em tuyệt đối không làm cho tiểu Ninh Ninh thiếu mất một sợi tóc A? Sẽ không, sẽ không, em thề em hôm nay tuyệt đối không uống rượu ! Em nói thật đó..... Cái gì? Ác. Được!”

Sau một cuộc đối thoại dài thật dài, Trần Hiểu Ý nhanh tay đem củ khoai lang nóng hổi ném cho Bạch Nhạc Ninh, “Trúc mã nhà cậu đòi cậu nghe điện thoại.”

Nói giỡn hay sao, nói thêm nữa vài câu, cô có thể trực tiếp thăng thiên đi yết kiến Thượng Đế, Bạc gia ca ca khí thế thật sự là một năm so với một năm càng mạnh mẽ hơn, lúc này, cách di động đều có thể cảm giác được, giống như đang âm hiểm đứng ở phía sau cô vậy.

Bạch Nhạc Ninh tiếp được Trần Hiểu Ý đưa tới được di động, “Bạc ca ca?”

Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng của Bạc Cạnh xuyên thấu qua ống nghe truyền đến: “Ninh Ninh, Trần Hiểu Ý tìm em đi ăn cơm sao? Trước kia không phải là ăn bữa trưa sao?”

Bạch Nhạc Ninh che di động, đi đến một bên, “Bạc ca ca, chỉ là đi ăn một bữa cơm, không có gì khác.”

Cô cùng Ý Ý cũng không dám nói, đây là hộp mặt bạn bè, bằng không Bạc ca ca sẽ trở nên rất khủng bố, sau đó sẽ trừng phạt cô.....

Thu hồi lại trong đầu sự việc không cần phải nhớ lại trước kia, Bạch Nhạc Ninh dụi dụi nói ra, trưng cầu ý kiến của Bạc Cạnh ý: “Em có thể đi được không?”

Một chỗ khác, Bạc Cạnh mệt mỏi xoa bóp huyết thái dương, nhưng âm thanh lại may mắn không lòi ra nửa điểm dấu hiệu: “Tốt lắm, em đi đi, đừng làm cho anh chờ quá trễ là được.”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lúc, mới nhẹ nhàng mà truyền đến giọng nói của Bạch Nhạc Ninh: “..... Ân.”

Thu hồi di động, Bạch Nhạc Ninh ở tại chỗ ngưng đọng trong chốc lát, mới giảm bớt đỏ ửng trên mặt.

Thật là, Bạc ca ca để làm sao mà nói lời mới ái muội như vậy chứ? Cái gì mà đừng làm cho hấn chờ quá muộn linh tinh

Trần Hiểu Ý vỗ sau lưng cô, “Đồng ý không?”

Bạch Nhạc Ninh xoay người, cúi đầu, đem mặt giấu ở hướng mà bạn tốt nhìn không tới, nói: “Đồng ý .”

Đã cùng Bạc Cảnh trò chuyện xong, lá gan của Trần Hiểu Ý cũng lớn thêm một chút, hiện tại thấy Nhạc Ninh như vậy, Trần Hiểu Ý liền nhìn không quen, liếc mắt xem xét cô, “Xem bộ dạng tiểu tức phụ của cậu, thật không có tiền đồ! Sớm bị người ta ăn sạch rồi phải không?”

Bạch Nhạc Ninh trên mặt đỏ như muốn xuất huyết, hần học nhìn cô, “Nói thêm một câu nữa, tớ liền tuyệt giao với cậu! Cậu cũng đừng mong tớ cùng cậu đi cái gì mà họp mặt bạn bè!”

Trần Hiểu Ý lập tức thu hồi cợt nhả, nghiêm túc đứng đắn vỗ ngực cam đoan: “Tớ lấy nhân cách đảm bảo, từ giờ trở đi đến buổi sáng ngày mai, tớ tuyệt đối sẽ không nói một câu có liên quan đến lão trúc mã nhà cậu!”

Tiếp theo, Trần Hiểu Ý liền biểu đạt thành ý của cô, cùng cuối kỳ cuộc thi tiền điền cuồng thư xác nhận dường như, đem toàn bộ thành viên nam của cuộc họp mặt, giới thiệu một lần, cuối cùng còn nói: “Mất thấy có thể nhầm lẫn, tai nghe có chuyện không đúng, mặc kệ bên ngoài là cái dạng gì, phải xem trước mới được.”

Bạch Nhạc Ninh khinh miệt liếc mắt một cái, từ chối cho ý kiến, “Nga, tớ hiểu được, phải đẹp trai mới được.”

Trần Hiểu Ý hắc hắc nở nụ cười, hào sảng ôm bả vai của cô, “Kia là đương nhiên, vẫn là tiểu Ninh Ninh hiểu sở thích của tớ, đại đa số nam sinh ở đây tuy rằng tình anh chiếm đa số, bắt quá cũng là có tên ‘Điện mạo hoang vắng’ nha, tớ cũng không nghĩ kiếm cái khô mang về.”

“Cái gì mà cái khô, cở đại” Bạch Nhạc Ninh nhin không được nở nụ cười, “Bạc ca ca cũng là tốt nghiệp đại học T.”

Trần Hiểu Ý rung đùi đắc ý nói: “Hoang vắng, kia mới nghiêm túc chính hoang vắng, đều bị người thải đi rồi, hần có thể không hoang vắng sao?”

Bạch Nhạc Ninh tức giận, “Không phải mới vừa còn nói không hề nói chuyện về Bạc ca ca sao? Bây giờ sao lại như vậy?”

Trần Hiểu Ý đem hai tay giơ lên bày ra bộ dáng đầu hàng, “Lão gia tha mạng nha! Thật sự là do lão gia ngài chính mình không cẩn thận nói trước nha, cùng tiểu nhân không có chút quan hệ!”

Bạch Nhạc Ninh xì một chút cười ra tiếng, đối đùa giỡn hành vi của hoàn toàn không có cách .

Hai người vừa cười vừa nói đi vào cửa trường học, đã thấy người quen đứng ở ngoài cửa, cầm di động không biết đang nói cái gì.

“Tĩnh Danh? Hần như thế nào mà lại đến đây?” Bạch Nhạc Ninh kinh ngạc nhìn về phía Trần Hiểu Ý.

Trần Hiểu Ý thần bí hề hề nói: “Nếu không có hần ‘ đại trấn T giáo chi bảo’, cậu nghĩ rằng tớ và cậu có thể như vậy thuận lợi liên hệ với người bên đại học T sao? Cậu cũng quá coi trọng tài xã giao của tớ.”

Bạch Nhạc Ninh trầm mặc một chút, không thể không thừa nhận này sự thật này.

Từ Tĩnh Danh cúp điện thoại, quay đầu lại liền nhìn thấy Bạch Nhạc Ninh cùng Trần Hiểu Ý hai người cách mình không xa, hần nhú nhú lông mày, bất động thanh sắc chờ ở tại chỗ.

“Hải! Từ tiểu tử, cậu tới sớm nha!” Trần Hiểu Ý buông tay Bạch Nhạc Ninh ra, dẫn đầu chào hỏi: “Đều liên hệ được hết phải không?”

Từ Tĩnh Danh không nhanh không chậm nói: “Có thể liên lạc, tôi đều giúp cậu liên lạc hết, bọn họ có đi hay không là lựa chọn của bọn họ, tôi cũng không quản được. Mặt khác, ta đã nói nhiều lần rồi, không cần kêu tôi là Từ tiểu tử, tôi so với cậu còn lớn hơn mấy tháng, gọi cậu một tiếng chị, chính là bởi vì tôi về nước trẻ, cho nên phải trì hoãn một năm học mà thôi.”

Trần Hiểu Ý cười hì hì không cử động, “Từ tiểu tử cậu càng ngày càng không đáng yêu, thực không hiểu được bà xã cậu là người như thế nào mà có thể chịu được cậu nhiều năm như vậy.” Nói xong, cô lướt qua Từ Tĩnh Danh, vừa đi vừa phất tay đuổi người, “Đừng cứ đứng ở cửa trường học như vậy, cẩn thận tạo

thành ừn tắc giao thông, cậu có thể đi được rồi đó, người đã có bạn gái, không nằm trong phạm vi săn bắn của tôi, khi nào bà xã cậu rốt cục nghĩ thông suốt muốn đem cậu đi, cậu thành người độc thân, tôi có thể nghĩ đến việc có sẵn cậu hay không!”

Từ Tinh Danh lạnh nhạt nói: “Kiếp sau cũng không có khả năng.” Sau đó hần thật sâu nhìn Bạch Nhạc Ninh liếc mắt một cái, “cậu cũng đi sao?”

Bạch Nhạc Ninh có điểm khó xử, “Tôi không thể để Ý Ý một mình đi hợp mặt nữa, lần trước nó.....” Cô muốn nói cho hết, nhưng mà cuối cùng vẫn là quyết định giữ kín bí mật của bạn tốt khi say thì biến thành kẻ cường hôn người khác, cô còn muốn nhờ Từ Tinh Danh giúp cô giữ kín bí mật với Bạc Cạnh.

Từ Tinh Danh ý vị thâm trường nhìn cô nói, “Giấy không thể gói được lửa, đi đêm có ngày gặp ma, tôi có thể giúp cậu giữ mồm giữ miệng, cậu tốt nhất vẫn là tự giải quyết cho tốt đi.” Một khi bị anh họ phát hiện hần hôn nhẹ bảo bối của hần tất nhiên là sẽ gạt bỏ quan hệ đang tốt đẹp của hai người, chỉ sợ có mười cái miệng cũng không thể giải oan được.

Bạch Nhạc Ninh đau khổ trong lòng, trong lòng âm thầm thở dài, cô cũng không muốn gạt Bạc ca ca, nhưng loại chuyện như thế này nếu không gạt hần, hần sẽ phát điên mất!

Trước khi đi, Từ Tinh Danh tốt bụng đề nghị nói: “Hai người không phải đã đính hôn sao? Dem nhẫn đính hôn của cô mang vào đi.”

Bạch Nhạc Ninh hiểu ý, vội vàng đem nhẫn từ dây chuyền lấy xuống dưới, mang vào ngón áp út tay trái.

Tuy rằng Bạch Nhạc Ninh đã thề son sắt hứa hẹn nhất định cùng bạn cùng tiến cùng lùi, nhưng làm khi ngồi vào ghế rồi, đệ thập thứ xem biểu thời điểm, cô đã muốn nhịn không được không thêm để ý đến nghĩa khí với Trần Hiểu Ý nữa mà bỏ chạy .

Sau khi ăn cơm xong, cả đám cả trai lẫn gái đều tự mình chọn vị trí yêu thích mà ngồi, có người còn muốn náo loạn, muốn đem hai người bọn họ tách ra, may mắn là Trần Hiểu Ý cứng rắn kéo lấy cô bắt cô ngồi lại bên người mình, thế này mới làm cho cô may mắn thoát khỏi khốn khổ.

Gian gian khổ khổ sống sót qua bữa tối, vốn tưởng rằng như vậy là có thể, ai ngờ có mấy người quá hưng phấn mãnh liệt đề nghị đi ca hát, điểm điểm lại số người, phát hiện hơn nữa Trần Hiểu Ý cùng Bạch Nhạc Ninh còn không có đôi có cặp cho nên có mấy người nam sinh rút ra đi động lại gọi thêm người đến.

“Được tám cặp rồi, có đôi có cặp thôi!”

Bạch Nhạc Ninh tỏ vẻ muốn đi về trước, sáu người cũng đã có thể thành đôi, lại đem tới một trận phản đối.

“Aiz, như thế nào mà có thể đi trước chứ, còn không có tán ai cũng không hứa đi! Bạn tốt của anh lập tức tới đây, bộ dạng của hần khá tốt, cùng học muội rất xứng đôi nha!” Một nam sinh tóc ngắn cười hì hì lắc lắc đi động, “Anh đã gọi điện thoại rồi, học muội mà đi trong lúc này thực không cho anh mặt mũi nha!”

Trần Hiểu Ý cũng lôi kéo cô không buông tay, “Cậu dám đem tớ bỏ lại không lo hả? Tớ đến ktv liền uống rượu cho cậu xem!”

Bạch Nhạc Ninh bất đắc dĩ, đành phải đi theo cả đám rời đi, đi đến một chỗ ktv gần đó.

Trong phòng có người ca hát, có người đang nhảy múa lung tung, còn có người gọi rượu đến, yên vị không lâu cũng bắt đầu nháo nhào lên, Bạch Nhạc Ninh bị quá, mãi cho đến khi bị yêu cầu hát một bài, còn tại tỉnh lại chính mình hôm nay có phải hay không rất đầu có nói, rất dễ dàng bị người ta nói ăn xong?

Lúc microphone rơi vào tay cô, Bạch Nhạc Ninh kinh ngạc, thoáng cử lui về phía sau, tận lực đề cao tạp âm: “Tôi không biết hát.....” Thực tế là ngũ âm của cô không được đầy đủ.

“Hát một bài mà thôi, đừng có từ chối nữa!” Nam sinh đưa micro cho, cô ý dựa sát vào người cô mượn rượu làm loạn, muốn ăn vụng đậu hủ của cô, “Đến hợp mặt bạn bè là để vui chơi thoải mái, em không trò chuyện với ai, cũng không ca hát, như vậy thực không được nha! Hợp mặt không phải là để quen thêm bạn mới sao, không nói lời nào, cũng không hát làm sao mà quen bạn được?”

Bạch Nhạc Ninh trốn tránh không kịp, mắt thấy sắp bị người ta sờ vuốt đến bả vai, Trần Hiểu Ý rốt cục phát hiện, động thân mà nhào ra, bảo vệ bạn tốt, “Nè lấy tay anh ra, tôi thấy rồi đó nha!” Nói xong cô lại

không chút khách khí vạch trần: “Các anh đại học T không phải thường hay quảng cáo rùm beng là có chất lượng, có giáo dưỡng hay sao? Động tay đông chân làm gì? Lấy tay ra đi, cô ấy là hoa khôi trường chúng tôi đó, nếu quan hệ của chúng tôi không tốt, cô ấy mới lười đến họp mặt với mấy người!”

Nam sinh tức giận nói: “Hoa khôi? Nếu không nghe nói các cô bộ dạng có điểm xinh đẹp, cô nghĩ rằng tôi và tụi nó nguyện ý đến để họp mặt hả?” Nói xong đã nghĩ muốn lướt qua phòng tuyến của Trần Hiểu Ý, tiếp tục bắt Bạch Nhạc Ninh.

Trần Hiểu Ý làm sao để cho hắn làm càn, lúc này cùng hắn đứng lên, Bạch Nhạc Ninh sơ đến mức nhắm thẳng bên cạnh cửa mà trốn, vừa trốn vừa kêu: “Ý Ý! Ý Ý cẩn thận bên trái!”

Ba nam sinh khác nghe đến động tĩnh bên đây, nhanh nhanh chạy đến khuyên giải: “Tốt lắm, A Khắc, cậu uống nhiều rồi, nói bậy bạ cái gì đó! Đến, đến bên này đi, đừng dùng cái miệng đầy rượu của cậu mà nói chuyện với tiểu muội muội.” Sau đó bọn họ một trái một phải, đem nam sinh mang về mặt tức giận kia đi khỏi.

Nam sinh tóc ngắn kêu Bạch Nhạc Ninh là tiểu học muội liền tỏ vẻ xin lỗi nói với cô: “A Khắc bình thường sẽ không như vậy, hắn là đang — ách, thất tình, cho nên em trăm lần ngàn lần đừng để ý nha! Tên này cái gì cũng tốt, chính là tử lượng thì không được tốt.....”

Bạch Nhạc Ninh bị kinh hoảng chưa hồi phục lại được, nói: “Học trưởng, thực xin lỗi, em có thể đi trước được không?”

“Đương nhiên là.....”

Nam sinh thấy như vậy, tình cảm thương tiếc chợt dâng lên, đang muốn đáp ứng cô, nhưng từ “Được” còn chưa kịp nói ra miệng, chợt nghe bên kia truyền đến âm thanh: “Khó mà được, cậu chưa thể đi được.”

Tâm tình của Trần Hiểu Ý vừa rồi còn chưa thoải mái xuống, lập tức phòng bị đứng trước Bạch Nhạc Ninh, “Anh là ai?”

Nam sinh bước ra khỏi chỗ ngồi, chỉ nhìn Trần Hiểu Ý liếc mắt một cái, liền đem lực chú ý đặt trên người Bạch Nhạc Ninh, khi hắn nhìn đến ngón tay đeo nhẫn của Bạch Nhạc Ninh, trong nháy mắt vẻ mặt rất nhanh liền thay đổi, “Ninh Ninh ngốc, cậu cư nhiên thật sự đính hôn ? Cậu mới có tí tuổi đầu?”

Cái câu “Ninh Ninh ngốc” làm cho trí nhớ đang ngủ say của Bạch Nhạc Ninh bắt đầu thức tỉnh, chỉ về hướng nam sinh cao cao, “Cậu, Cậu là cái kia, cái kia..... Lục VỊnh?”

Không có biện pháp, năm đó quả thật không đẹp tốt lắm, quả thực có thể nói là ác mộng, tuy rằng hai người chỉ là bạn học trong một năm, trong đó ngồi gần nhau cũng mới chỉ có một tháng, nhưng cái tên Lục VỊnh này, đã để lại cho Bạch Nhạc Ninh ấn tượng rất sâu, rất sâu; Bởi vì Bạch Nhạc Ninh luôn là hòn ngọc quý trên tay, chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy, cái tên vô sỉ này, không ngừng bắt nạt cô làm niềm vui ỉn.

“Chính xác!” Lục VỊnh đẩy ra chương ngại Trần Hiểu Ý, nhếch miệng cười, “Ninh Ninh ngốc, tôi đã trở về.”

Bạch Nhạc Ninh tức giận nói: “Người về hay không đâu có liên quan gì tới tôi!”

Nam sinh tóc ngắn thấy bọn họ hình như có quen nhau, cũng không nói thêm gì nữa, thậm chí khó hiểu chớp vai Lục VỊnh, “Đến trễ như vậy, tự phạt ba ly đi!” Nói xong liền lặng lẽ hướng hắn nháy mắt mấy cái, “Không phải mới vừa không vui sao? Như thế nào, gặp lại mối tình đầu hả?”

Lục VỊnh cười nói: “Cảm ơn, hồng sâu xa, ngày mai mời cậu ăn cơm.”

Nam sinh tóc vừa lòng gật đầu, hướng về phía Bạch Nhạc Ninh cười thật ái muội, thuận tay đem người mà mình đã để ý này giờ đóng gói bắt cóc, bởi vậy Trần Hiểu Ý trong trạng thái lơ lửng, đã bị người ta đem đi cách xa Bạch Nhạc Ninh.

Quần chúng biết ý ngồi quay quần bên sofa các xe chỗ Bạch Nhạc Ninh cùng Lục VỊnh đang ngồi riêng hai người.

Lục VỊnh nhanh nhìn chăm chăm Bạch Nhạc Ninh ngón tay, “Cậu đính hôn hồi nào?”

Đáng giận! Bị cái tên đàn ông năm đó kiêu ngạo tới cực điểm nhanh chân tới trước!

6. Chương 6

Hắn sau khi về nước liền điều tra năng lực của Bạc Cảnh ở Bạch thị, nhưng không chú ý điều tra việc tư của hắn, nhớ rõ khi hắn xem tư liệu kia, xác thật đã ghi rõ Bạc Cảnh đã đính hôn, nhưng mà hắn chính là không xem đến vị hôn phu kia là ai, đã sai lầm rồi!

Bạc Nhạc Ninh hừ nói: “Tôi đính hôn khi nào thì cũng không liên quan đến cậu!”

Lục Vệnh đảo mắt, bỗng nhiên nói, “Tôi hiểu rồi! Ha ha, nếu tính ra, anh trai của cậu quả thật tuổi không còn nhỏ, đàn ông lớn tuổi sợ bạn gái bé nhỏ chạy mất, cho nên mới vội vã lấy cái thứ này mang cô trối lại?”

Bạc Nhạc Ninh giận dữ, “Cậu thì biết cái gì? Không được nói lung tung!”

Đúng vậy, cô tốt nghiệp trung học xong liền cùng Bạc ca ca đính hôn, có thể là thời gian quả thật hơi sớm, cô hoàn toàn xuất phát từ sự tự nguyện, tuyệt đối không có bất luận kẻ nào bắt buộc cô phải làm vậy, càng không cảm giác là mình bị trối buộc. Ngược lại, nếu không đem Bạc ca ca nắm chặt một chút, về sau nếu như hắn kết hôn mà cô dâu cũng không phải là cô, chuyện đó mới làm cho cô đau lòng muốn chết!

Lục Vệnh thấy thật mất mặt, ngượng ngùng nói: “Tức giận làm cái gì, không phải là để tôi đoán trúng rồi chứ, không cần thẹn quá giận như vậy?” Nói vừa chuyển, “Đính hôn mà còn đi họp mặt bạn bè, vị hôn phu của cậu khẳng định đối với cậu không tốt, không bằng sớm đổi người khác đi.”

Bạc Nhạc Ninh đang muốn nói cái gì để phản kích, chợt nghe bên người truyền đến tiếng nhạc chuông, cô lục túi xách, hai, bước bước ra khỏi ghế, tiếp điện thoại.

“Là anh, Ninh Ninh.”

“Bạc ca ca!” Vừa rồi nghe tiếng chuông quen thuộc vang lên, Bạc Nhạc Ninh tâm tình cũng trở nên tốt hơn, điện thoại đầu bên kia bỗng có tiếng động cơ của ô tô, cô có chút kinh ngạc, “Anh còn chưa có về nhà?”

“Anh tăng ca, bây giờ còn chưa về nhà.” Ngoài hành lang thực im lặng, Bạc Cảnh nhận được sự quan tâm cho nên tràn đầy ý cười, “Lúc chiều trời có gió lớn, bây giờ thì hơi lạnh, dì Lí vừa rồi gọi điện thoại nói em chưa thay quần áo, anh lái xe mang áo khoác cho em, em đang ở đâu? Đem địa chỉ nói cho anh biết.”

Bạc Nhạc Ninh cắn môi nói ra địa chỉ, lại ngừng một chút mới thấp giọng nỉ non: “Bạc ca ca, em muốn về nhà”

Đầu bên kia di động im lặng một chút, Bạc Cảnh kiên định âm thanh xuyên thấu qua điện thoại tiến vào lỗ tai của Bạc Nhạc Ninh: “Chờ anh, rất nhanh anh sẽ đến.”

Bạc Nhạc Ninh tắt điện thoại trở lại ghế, bắt được thời cơ liền cùng Trần Hiểu Ý nói mình phải đi trước, vừa lúc anh của Trần gia cũng vừa nhắn tin cho em gái, kêu cô cuối tuần về nhà cùng cha cô ra ngoài, hai người thảo luận xong, chuẩn bị đi về.

Vì lễ phép, Trần Hiểu Ý cùng Bạc Nhạc Ninh hướng mọi người chào tạm biệt, còn không rất tương xứng một chút tán vài cái, thì tại ghế lô lý tiếp tục xướng, bởi vậy phái đại biểu đưa các nàng xuất môn kêu xe.

“Phải đi sao?” Lục Vệnh đứng kế bên nam sinh tóc ngắn xưng là “Hong học trưởng”, kỳ quái hỏi.

Hong học trưởng hỏi Trần Hiểu Ý: “Đã trễ thế này, anh đưa em về được không?” Sau đó hắn lấy thân phận học trưởng, nói với Lục Vệnh: “Cậu đưa Bạc học muội về.”

Lục Vệnh vừa muốn mở miệng, Trần Hiểu Ý thông minh liền đoạt lời nói của hắn, nói với Hong học trưởng: “Kỳ thật hôm nay Ninh Ninh đến đây chỉ cho đủ số mà thôi, học trưởng anh xem nhẫn trên tay kia, đó chính là nhẫn đính hôn đó! Chồng sắp cưới của nó lúc này cũng sắp đến rồi, em đi chung xe về là được rồi!”

Vừa dứt lời, chợt nghe âm thanh vô cùng trong trẻo nhưng lạnh lùng, từ phía sau cô vang lên: “Trần tiểu thư thật khách khí, nếu Trần tiểu thư có tâm tình cùng người khác ca hát, khiêu vũ, còn mang theo Ninh Ninh cùng nhau vui chơi, nhưng mà xe tôi đã đầy rồi, chỉ sợ không chỗ được đợi tiểu thư đây.”

Trần Hiểu Ý rùng mình một cái.

Càng ngày càng lớn, Bạch Nhạc Ninh không giống với trước đây nữa thân thể suy nhược lại nhiều bệnh, không chịu được một chút gió thổi cỏ lay. Sau khi cô học năm nhất, Bạch cha liền lấy lý do “Trong nhà ba người đều đi làm, đến trường cũng không tiện” Cho nên, mua một căn nhà mới trang hoàng lại, cùng nhau bàn trở về.

Từ nhà mới của Bạch gia đến c đại phụ cận ktv, ước chừng cần hơn hai mươi phút, nhưng Bạc Cảnh chỉ cần dùng mười phút liền xuất hiện ở trước mặt Bạch Nhạc Ninh, điều này tuyệt đối làm cho các cô hết sức bất ngờ.

Trần Hiểu Ý hoang mang rối loạn rồi xoay người lại, “Cái kia, cái kia..... Em có thể giải thích, thật sự, chúng em không có tham gia họp mặt bạn bè mà.....” Càng nói càng đen.

Bạc Cảnh cười lạnh, “Không cần giải thích, anh vừa nhìn đã biết đều là do em giật giây.” Nói xong, hất bỏ qua Trần Hiểu Ý, đi đến trước mặt Bạch Nhạc Ninh, lấy áo khoác trên tay, cẩn thận khoác lên cho cô.

Trần Hiểu Ý nhú nhú mày, chết rồi, đúng là cái tên đàn ông lòng dạ hẹp hòi. Chắc chắn trước sau gì cũng bị hất lột da! A, về sau hẳn khẳng định sẽ không cho tiểu Ninh Ninh chơi với cô, làm sao bây giờ? Cô còn muốn tiếp tục ngồi trên cái xe phong cách thể thao đó thêm vài lần nữa!

Hồng học trưởng cao thấp đánh giá Bạc Cảnh, chỉ cảm thấy khí chất của hắn giống như tinh anh của xã hội, nhưng lại có một chút quen mặt, chỉ tiếc đèn tại ktv đủ mọi màu sắc chiếu qua chiếu lại, căn bản là không thấy rõ ngũ quan của Bạc Cảnh, rốt cuộc là cái bộ dạng gì nữa, bất quá không thể nghi ngờ cái xe thể thao ở phía không xa kia, xe có đường cong tự nhiên sắc bén, nhìn ra giá nhất định là không thấp, phỏng chừng cũng là người có tiền.

Nhưng nghe lời nói của Bạc Cảnh, Hồng học trưởng liền cảm thấy hắn cũng không hiền lành gì, “Vị tiên sinh này chính là vị hôn phu của Bạch học muội phải không? Nếu không có phương tiện như trong lời nói, tôi đến đưa Trần học muội về nhà là tốt rồi, không cần phiền toái đến anh.”

Trực giác của Trần Hiểu Ý mach bảo cô phải cự tuyệt hảo ý của hắn, “Em không cần ngồi xe người khác về nhà, không phải mất tiền mà có thể ngồi xe về, tôi phải lãng phí làm gì cơ chứ?”

Sắc mặt của Hồng học trưởng lúc xanh lúc trắng, nhưng cũng đối với cô không có cách, dù sao hai người vừa mới quen nhau, nếu như hắn muốn lưu lại cho Trần Hiểu Ý một ấn tượng hoàn mỹ, thì sẽ không nhúng tay quyết định của cô.

Nhưng thật ra Bạch Nhạc Ninh luôn có biện pháp trấn an Bạc Cảnh.

Cô trực tiếp nhào vào trong lòng của Bạc Cảnh, ngẩng đầu lên ở trên trán của hắn khẽ hôn một cái, xòe ra bàn tay đang đeo nhẫn, “Bạc ca ca, em rất ngoan có phải không đã nói trước cho bọn họ là em đã có chủ, cho nên anh đừng giận tiểu Ý Ý, nó không phải cố ý, chúng ta thuận tiện đem nó đưa về nhà luôn, anh nó đã giúp nó trở về sớm một chút.”

Bạc Cảnh nhìn chăm chăm nhẫn trên tay cô, vừa lòng nhếch miệng, lấy tay ôm chặt cô, nhân lúc ngọn đèn lúc sáng lúc tối, lặng lẽ cúi đầu cắn vành tai của cô, “Trở về sẽ thu thập em.” Tay ở bên hông cũng bắt đầu không an phận, vụng trộm dao động vô về chơi đùa.

Bạch Nhạc Ninh xém tí kêu lên, liều mạng áp chế cổ họng, bị hắn làm cho thở dốc, “Đừng! Đừng..... Có người.....”

Bạc Cảnh kéo cô xuống, lúc này cô mới ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn vào đôi mắt của người đàn ông trước mặt.

Đứng ở phía ngoài ktv Lục Vịnh, vừa nhìn thấy Bạc Cảnh lộ diện liền bí hiểm theo dõi hắn, Bạc Cảnh nhướng mày nhìn thẳng hắn, hắn mới bước đến chỗ có đèn sáng.

Bạc Cạnh sớm phát hiện có người khiêu khích nhìn mình, nhưng hắn cũng không gây thơ mà trừng trở về, chỉ là dùng sắc mặt bình tĩnh từ trên mặt hắn đảo qua, sau đó nhẹ nhàng phủ lên Bạch Nhạc Ninh bị gió thổi có chút lạnh, cũng không thèm nhìn tới Trần Hiểu Ý liếc mắt một cái, “Nhanh một chút về nhà đừng có mà ói trên xe của tôi đó.”

Bởi vì Bạch Nhạc Ninh xin xỏ cho nên Bạc Cạnh không đành lòng làm cho vị hôn thê vì người khác mà lo lắng, cho nên lúc trước, hắn đều lái xe đưa Trần Hiểu Ý về nhà, nhưng mà tư lượng của Trần Hiểu Ý thật sự quá kém, ngồi ở trên xe không phải vừa khóc lại vừa cười; Lần trước cô không hề làm nháo nhào, ai ngờ đi đến nửa đường, cô cứ nhiên ói trên xe của hắn! Làm hại hắn cùng Ninh Ninh luống cuống tay chân dọn dẹp rất lâu, Trần Hiểu Ý thật là ngang ngược, ói xong rồi ngã đầu ra ngủ, ngủ say như lợn chết, căn bản không biết được mình đã làm chuyện tốt đẹp gì.

Tư lượng kém như vậy, còn cố uống, làm cho người ta đau đầu.

Xác định Bạch Nhạc Ninh đã ngồi vào chỗ và thắt dây an toàn, Bạc Cạnh cũng không thèm quản Trần Hiểu Ý có lên xe hay chưa, trực tiếp cầm chìa khóa vào chuẩn bị khởi động.

“Ai! Khoan đã, chờ tôi với!” Trần Hiểu Ý không dám làm loạn, vội vàng mở cửa xe ngồi vào chỗ phía sau.

Mắt thấy mỹ nhân không hề lưu luyến mà rời đi, Hồng học trưởng tay phải vô lực nắm lấy tay trái, nhỏ giọng nói thầm: “Hắc, xem ra đành phải đợi lần sau mới có thể gặp lại tiểu Ý.”

Quay đầu nhìn thấy Lục Vệnh với vẻ mặt phức tạp đứng ở một bên, hắn nhìn không được tò mò hỏi: “Tiểu Lục, cậu nhận ra vị hôn phu của Bạch học muội hả?”

“Đâu chỉ nhận ra.....” Lục Vệnh xả ra một chút rồi tươi cười, “Đó là danh nhân đó.”

“Danh nhân?” Hồng học trưởng bắt đầu tìm tòi trong đầu.

Quả nhiên là danh nhân? Khó trách ngay từ đầu liền cảm thấy hắn thật quen mặt.

“Không cần suy nghĩ, hắn chính là con nuôi của chủ tịch Bạch thị, Bạc Cạnh.”

Lời nói của Lục Vệnh, làm cho Hồng học trưởng bóp tay liên tục, “Bạc phó tổng tài! Mấy ngày hôm trước trong trường học vừa mới thỉnh hắn đến diễn thuyết với học sinh mới, tớ còn đi dự đây này, như thế nào mà hôm nay lại không nhận ra? Cậu không biết, hắn là nhân vật nổi tiếng của đại học T của chúng ta, người như vậy vô luận đi đến đâu đều tỏa sáng, quả thực có thể so sánh với bóng đèn huỳnh quang”

Lục Vệnh không có tâm tình nghe Hồng học trưởng nói liên miên dông dài.

Nhìn theo xe thể thao ở trong bóng đêm lướt qua, hắn trong lòng không ngừng mặc niệm, Bạc Cạnh, không nghĩ đến chúng ta nhanh như vậy liền gặp lại, năm đó anh cướp đi người tôi thích thì thôi đi, bây giờ anh ngàn không nên, vạn không nên, không nên vọng tưởng nuốt luôn Lục thị xí nghiệp mà ba tôi để lại cho tôi. Bất quá nếu như tôi đã trở về, tôi đây sẽ không sẽ làm cho anh tiếp tục thực hiện được, tôi muốn làm cho anh mất cả tình yêu lẫn sự nghiệp!

Sau một lúc, đem Trần Hiểu Ý đưa về Trần gia, Bạc Cạnh một lần nữa khởi động xe, theo hướng Bạch gia chạy tới.

Dọc theo đường đi, trong xe im ắng không có một tiếng động, Bạch Nhạc Ninh vụng trộm liếc về hướng Bạc Cạnh.

Bạc Cạnh không chớp mắt chú ý đường đi, chậm rãi mở miệng: “Trê mặt anh có cái gì sao?”

Bạch Nhạc Ninh không ngừng lắc đầu, “Không có, cái gì đều không có!” Nhưng mà cái gì đều không có mới là kỳ quái, theo tính tình của Bạc ca ca, bị hắn phát hiện mình đi theo Ý Ý đi họp mặt bạn bè, nhưng lại lừa hắn là đi ăn cơm, sắc mặt hắn trở nên rất khó coi, rất khó coi, sau đó dùng từ ngữ rất uyển chuyển tỏ vẻ mình rất bất mãn, nói thẳng là cô xấu hổ vô cùng, cam đoan không dám có lần sau.

Nhưng đêm nay, hắn thế nhưng vẫn cố định mặt thành bộ dạng vô tình, không tức giận cũng không nói, cũng khó trách tiểu Ý Ý vừa rồi sợ tới mức không dám nói một tiếng, vừa đến cửa nhà liền nhảy ra khỏi xe chạy trốn chết, ngay cả “Cám ơn” Cùng “Tạm biệt” cũng quên mất.

Nghĩ đến câu nói vừa rồi của Bạc Cạnh “Trở về sẽ thu thập em”, Bạc Nhạc Ninh liền cảm thấy có chuyện không ổn, làm sao bây giờ, Bạc ca ca có phải hay không tức giận đến mức giáo huấn cũng lười ? cô hiện tại cùng hân về nhà, có thể hay không bị tử hình ngay tại chỗ? Vậy thì cô nên dùng biện pháp gì để có thể thành công hạ hỏa đây?

Sợ hãi lại trộm nhìn Bạc Cạnh liếc mắt một cái, cô bắt đầu tính toán trong lòng, nếu chính mình chủ động sắc dụ, có thể hay không làm cho hân tiêu bớt tức giận, dù sao trước kia cô cũng trải qua không ít loại chuyện như vậy, hơn nữa chiến tích có thể nói là huy hoàng .

Ngay lúc Bạc Nhạc Ninh còn thật sự tự hỏi “Sắc dụ” có thể làm hân nguôi giận hay không, Bạc Cạnh vẫn như cũ một bộ dạng không vội không vàng, giống như cái gì cũng chưa xảy ra. Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, trừ bỏ quan tâm vài câu như Bạc Nhạc Ninh có mệt mỏi hay không, có lạnh hay không, có cần mở lò sưởi lớn một chút hay không, nhưng mà hân chưa bao giờ đề cập đến trọng điểm của câu chuyện.

Cứ như thế, Bạc Nhạc Ninh vẫn không đoán sai, Bạc Cạnh quả thật là đang nổi nóng.

Hân một bên cẩn thận quan sát tình hình giao thông, một bên trong lòng có chút khó chịu, Bạc thúc thúc thì ở bên ngoài khảo sát, tiểu nha đầu hôm nay buổi tối lại ăn cơm ở bên ngoài, hân bởi vì trong nhà không có người mà bắt buộc phải ở công tay tăng ca, phí công phí sức thêm vài tiếng, đem công tác của hôm sau xử lý xong, hân nghĩ rằng, nhân lúc này có thể có thời gian cùng tiểu nha đầu vui vẻ mà trải qua cuối tuần .

Ai ngờ đâu, gọi điện thoại về nhà, dì Lí lại nói cho hân tiểu nha đầu còn chưa có về, lo lắng cô bị lạnh , hân tự mình lái xe đưa quần áo cho cô, trong điện thoại lý nghe được cô muốn về nhà, kết quả ngay cả quần áo cũng không cầm, quay xe lại đi thẳng đến nơi mà cô nói, dù sao áo vest trên người hân có thể đưa cho cô, chính mình lạnh hay không cũng không sao cả, mấu chốt là tâm tình của tiểu nha đầu không tốt, muốn về nhà sớm một chút.

Cuối cùng thì sao? Cuối cùng hân phát hiện nha đầu nhà hân thế nhưng ở cùng người đàn ông khác hợp mặt bạn bè! Lại càng không thích là, cô đưa cho hân thêm một tiểu tình địch!

Bạc Cạnh càng nghĩ càng nóng, nếu không có tia lý trí cuối cùng không chế hân, hân tuyệt đối hội lập tức quay xe lại, đem Trần Hiểu Ý lột da rút xương.

Nhưng hân không thể, cũng không có khả năng làm như vậy.

Bạc Cạnh không khỏi tự giễu, cũng không phải không có biện pháp! Ở cùng nhà mình tiểu vị hôn thê hồ động trung, trừ bỏ tất yếu quyết đoán ngoại, mặt nào mà hân không phải chủ động khiêm nhượng cô? Dù sao Ninh Ninh tuổi còn nhỏ, rất nhiều chuyện còn không có biện pháp giải quyết, vị hôn phu đáng thương như hân, đành phải cố mà bổ sung cho cô.

Đồng dạng, thành thực còn đại biểu cho việc không thể dễ dàng đem ngây thơ của mình bày cho người khác xem.

Nhưng hân có một loại năng lực, có thể đem cảm xúc thông qua phương thức khác chuyển đạt cho vị hôn thê của hân.

Trở lại Bạc gia, Bạc Cạnh đem xe dừng ở gara, thật sâu hít một hơi, rút chìa khóa ra, đem thiên hạ kể bên này trong một địa phương nho nhỏ.

Bạc Nhạc Ninh bất an mà dịch chuyển, vừa muốn nói gì, đã bị một cổ ấm áp hơi thở bao vây, tiếp theo, môi của Bạc Cạnh môi đã đậu ở trên mắt của cô, liếm mí mắt của cô. Liếm trong chốc lát, Bạc Cạnh thấy vẫn chưa đủ lại chậm rãi xuống phía dưới thăm dò, xuống chop mũi khéo léo, đến môi anh đang hơi hơi mở ra.

Đầu lưỡi linh hoạt chui vào cái miệng nhỏ nhắn, hung hăng hấp thu nước bọt trong miệng của cô, liếm qua lại hàm răng trắng bạch, sau đó dụ dỗ cái lưỡi thơm tho kia không ngừng lui bước cùng hân cùng nhau đẩy đưa.

Hai người hôn hồi lâu, cuối cùng Bạc Cạnh rốt cục buông tha Bạc Nhạc Ninh sắp hít thở không thông, làm cho cô có thể hít thở không khí.

“Thật ngọt.....” Ôm bé mảnh mai vô lực, trong cổ họng bật ra thở dài thật thỏa mãn.

Sau một lúc lâu, hân hân người trong lòng vẫn đang có chút hư nhuyển, hướng về phía trước nói ra, trán kề với trán của cô, thở ra hơi thở đều đặn ở trên mặt hân, “Ninh Ninh bảo bối, từ lúc nào học được gạt anh cùng người đàn ông khác gặp mặt, ân? Thật sự là nha đầu không nghe lời mà!”

Bạch Nhạc Ninh trì độn trừng mắt nhìn, mới từ hôn sâu dần dần hoàn hồn, lại nghe đến Bạc Cạnh hơi say men hỏi.

Di? Ngữ khí không phải quá nghiêm khắc, giống như để cho cô một con đường mà giải thích?

Trên mặt nổi lên hai luồng hồng nhạt điểm lệ, cô chủ động vươn tay hướng Bạc Cạnh, đem mặt vùi vào trong lòng hân, nũng nịu biện bạch: “Người ta không cùng người khác gặp mặt mà, Bạc ca ca thật sự là thùng dấm to nha!”

Bạc Cạnh vuốt ve của phía sau lưng của cô, híp mắt cười khê, “Không gặp mặt sao? Nếu Ninh Ninh ngoan như vậy, anh đây cần phải thưởng cho em một chút.” Trên mặt ra vẻ trầm ngâm, tay lại sớm không an phận lặng lẽ tiến đến cổ áo của Bạch Nhạc Ninh, “Nên như thế nào thưởng cho em mới tốt đây? Phục vụ đặc biệt cuối tuần, như thế nào?”

Bạch Nhạc Ninh mặt đỏ lên, hờn dỗi: “Cái gì mà đặc biệt phục vụ chứ! Cả ngày chỉ tưởng tượng sắc sắc gì đó, nguyên lai Bạc ca ca không phải là thùng dấm chua, trong ngoài không giống nhau, là đại sắc lang mới đúng!”

Bạc Cạnh cười, “Em cũng đã nói anh là sắc lang, nếu anh không biểu hiện một chút, chẳng phải là tổn hại hình tượng của sắc lang hay sao?” Nói xong, hân liền cảm nơi Bạch Nhạc Ninh vừa bị hôn qua, kiều điểm ướt át môi đỏ mọng, ngón tay đã ở thân thể của cô chầm ngời thổi gió, nhu nhu nơi này, xoa bóp nơi kia, cuối cùng mới dừng lại dĩ nhiên là ở nụ hoa đứng thẳng rồi, lưu luyến không đi.

Bạch Nhạc Ninh hết hồn, hai tay để ở trước ngực của Bạc Cạnh, tạo ra khoảng cách giữa hai người, kháng cự sự vui thích của hân gây cho cô, “Ân..... Không, không được.....”

Bạc Cạnh nhú mi cười, “Như thế nào mà không được?” Ác liệt lấy tay chỉ nịnh thượng của nàng cử kiêu, thành công nghe thấy một tiếng gọi to ngọt ngào của cô, hân vừa lòng nhìn tiểu tử đang ngồi trên người hân, lắc lắc thân mình, lộ ra biểu tình khó nhịn, lộ ở bên ngoài áo là da thịt tuyết trắng, khẩn trương làm cho gương mặt hồng hào điểm lệ.

Bạch Nhạc Ninh bị Bạc Cạnh làm ềm yếu dựa trong lòng hân, nhưng cô còn chưa hoàn toàn lâm vào cơn song tình dục, cố sức bắt lấy một tia thanh tỉnh cuối cùng, cô dứt quãng cầu xin: “Nơi này không được..... Dừng, dừng ở chỗ này..... Ân, dừng, ân! Trở về..... A a.....”

Bạc Cạnh trả lời rõ ràng: “Không thành vấn đề.”

Bạch Nhạc Ninh chỉ cảm thấy hân đáp ứng dường như có chút nhanh, cùng lúc trước thật không giống nhau, kết quả chờ Bạc Cạnh mở cửa xe, đem cô ôm ra ngoài, cư nhiên trực tiếp đem cô đặt trên bãi cỏ, lập tức bắt đầu tiến hành cỡ một nửa quần áo.

Cô liền nhận thấy có chỗ không thích hợp, “Anh làm gì.....” Một câu còn chưa có hỏi xong, Bạc Cạnh đã bắt được váy của cô hướng về phía trước kéo lên, một bên đè lại hai chân đang muốn phản kháng của cô, mở ra không gian có thể cất chứa thân thể của hân, một bên cởi ra chiếc quần lót đang làm vướng bận, thăm dò độ ẩm của nụ hoa xem có thể cất chứa vật nóng tráng kiện của hân hay không.

Bạch Nhạc Ninh ngán ngùi “Nha” một tiếng, trong cơ thể bỗng có một cỗ nhiệt lưu nhịn không được chậm chảy ra từ nơi tiểu huyết vừa rồi có chút hư không, làm cho hân càng nóng lên, càng thêm nhịn không được muốn lấp đầy nơi khổ sở đó, cô kháng nghị, giống con thú nhỏ ở trên người Bạc Cạnh mà cọ xát đứng lên, khuôn mặt hồng hồng, vừa thấy liền biết là cô đã động tình.

Đầu ngón tay dính vào yêu dịch, làm cho Bạc Cạnh vừa lòng nâng khoe môi lên, thừa dịp tiểu nha đầu do động tác của ngón tay hân mà mơ mơ hồ hồ, một tiếng trống làm tinh thần hân hăng hái thêm đem đỉnh của vật nam tính đi qua, động thân chen vào hoa huyết của cô.

“A —”

Bạch Nhạc Ninh bị đâm vào trở tay không kịp, cánh tay lướt qua đầu vai của Bạc Cạnh vô lực bấm vào, muốn kháng nghị lại kêu không ra tiếng, mới vài lần liền nhin không được tinh tế mà rên rỉ: “Ân..... Không cần, thật là hư mà..... Sâu quá.....”

Bạc Cạnh ở trong thân thể cô khó khăn mà thăm dò, nghiêng đầu hôn hôn cô đã muốn tuôn ra một chút mồ hôi ở thái dương, “Anh phá hư sao? Ninh Ninh bảo bối, nhưng là em đã nói ‘Đừng, hồi, đi’ a! Đều đã như vậy còn muốn cứng rắn chống đỡ, anh không muốn thấy em chịu loại khổ sở này.....” Nói xong, hấn càng thêm nhanh động tác dưới thân, tại tiểu huyết non mềm đã sớm tâm tâm niệm niệm cả ngày, liên tục quấy động, không làm cho tiểu nha đầu kia xin tha thì không thể dừng được.

May mắn mà gara đủ ấm, mà trước đó hấn lại đem áo trải sẵn dưới đất, thế này mới không làm cho thiên hạ mảnh mai dưới thân đông lạnh khi trời vừa vào đông.

Nhiệt độ cơ thể cùng nhiệt tình của Bạc Cạnh, làm cho Bạch Nhạc Ninh thêm không ít cảm giác khô nóng, cả người tựa như ngâm ở độ ẩm giống như nước ấm vậy, lúc lạnh, lại nóng, lại khổ sở, cơ hồ như muốn tiến nhập vào thân thể của Bạc Cạnh, cực hạn khoái cảm từ chỗ tư mật, một trận một trận hướng về phía trước truyền đến, làm cho cô mê mang, làm cho cô rốt cuộc không lý khai được cánh tay của Bạc Cạnh.

“Anh, Anh.....” Bạch Nhạc Ninh thở hồng hộc, dùng hết khí lực sở hữu chỉ trích sắc lang, “Anh như thế nào có thể ở đây, nơi này..... A! Ân, không..... Không được, em không được.....” Lời còn chưa dứt, cô liền run run xụi lơ ở trước ngực Bạc Cạnh, cả người run rẩy, muốn kẹp chặt hai chân, lại kẹp phải thắt lưng cường tráng của Bạc Cạnh.

“Đòi mạng! Ninh Ninh bảo bối, đừng có lộn xộn!”

Bị cô hung hăng kẹp như vậy, Bạc Cạnh suýt nữa không khống chế được, hấn vội vàng thả chậm động tác, hơi thối lui một chút, trong thời gian ngắn ổn định xong, hấn tập hợp lại, lại lần nữa trều cắm vào ra đứng lên.

“Ân, ân..... Thật khổ sở.....”

Bạch Nhạc Ninh khóc nức nở, không thuận theo cũng không buông tha vụn vặt thân mình, toàn thân run run càng thêm lợi hại.

Bạc Cạnh trều mền khê vượt thắm ướt thái dương của cô, hôn tới nước mắt của cọ, tần suất ra vào không vì cô kháng nghị mà hoãn lại, ngược lại càng ngày càng dồn dập kịch liệt, thật sâu vùi vào thân mình của Bạch Nhạc Ninh, làm cho cô cùng mình phát ra nhiệt tình, mang cô tham gia vào giai điệu tuyệt vời này.

Bạch Nhạc Ninh sau khi bị hấn cuồng dã xâm chiếm ba lần cuối cùng, cô cảm giác mình giống con thuyền nhỏ bấp bênh, phập phồng xóc nảy.

Cô bất chấp trên người mình là ai, chỉ có thể hai cánh tay gắt gao ôm lấy Bạc Cạnh, một đôi mắt to khí trời hàm vụ, miệng không ngừng rên rỉ, không biết là muốn làm cho Bạc Cạnh sâu càng sâu thêm, tiếp tục yêu cô, hay là mong hấn nhanh chút buông tha chính mình, “A..... Không, đừng..... Ừ, người ta, người ta từ bỏ..... A..... A a.....”

Bạc Cạnh hung mãnh ở trong cơ thể cô trều sáp, đồng thời miệng lại ôn nhu trấn an: “Bảo bối đừng sợ, đợi chút nữa, em sẽ thích ! Bảo bối, nhanh một chút.....”

Bạch Nhạc Ninh chớp lên đầu, cự tuyệt nhận lấy dụ hoặc Bạc Cạnh mang đến, miệng không ngừng kêu lên: “Không cần! Không cần..... A a.....”

Chặt chẽ nắm trong tay thân thể mềm mại của thiên hạ dưới thân, Bạc Cạnh một lần lại một lần, hung hăng va chạm vào hoa huyết đang không ngừng co rút, đưa tới cô từng trận duyên dáng gọi to.

Rốt cục, hấn mở lòng từ bi ở Bạch Nhạc Ninh lại một lần xông lên cao trào đem sở hữu tinh hoa phóng thích vào chỗ sâu nhất của cô.

“A.....”

“A.....”

Hai người đồng thời bật ra rên rỉ, chậm rãi mở to mắt nhìn về phía đối phương, hơi thở không xong cảm thụ được dự vị sau khi hoan ái.

Bạch Nhạc Ninh đầu trống trơn , cánh tay vẫn như cũ ở trên người Bạc Cảnh, hé ra khuôn mặt xinh xắn nhỏ nhắn cùng hân trao đổi ánh mắt, trong mắt hắn thấy được tình yêu nồng đậm, chưa hoàn toàn tiêu tán tình dục.

Bình tĩnh lại trong chốc lát, Bạc Cảnh nhẹ nhàng cắn vành tai của Bạch Nhạc Ninh, làm cho cả người cô lại run lên, “Ân, đừng.....”

Cô thật sự không chịu nổi khiêu khích, muốn cũng không dám nói thẳng, dục cụ còn nghênh ngang, Bạc Cảnh cười nhẹ, đem tiểu nha đầu ôm lấy, cắn cắn cái cổ tuyết trắng của cô, biên thân biên tình tường hỏi: “Đêm nay ở phòng em hay vẫn là phòng anh?”

Sau khi hai người ngọt ngào đính hôn, Bạc Cảnh nhẫn nại đã lâu, liền nhanh chóng đột phá giới tuyến cuối cùng, đem thể xác và tinh thần của Bạch Nhạc Ninh đồng loạt thu về tay.

Vì bận tâm đến ý nghĩ của Bạch cha, cho nên không thể quang minh chính đại cùng nhau ở chung, trên thực tế, bọn họ mỗi đêm đều ngủ cùng nhau, Bạch phụ cũng có thể đoán được điều này. Con gái mình như thế cũng cam tâm tình nguyện chịu trói buộc, còn không bằng làm một người tộc trưởng anh minh, giảm bớt quần con gái.

Cho nên, khi Bạch cha trở về an hưởng tiểu già, nhà ở phía nam sau khi bán xong, Bạch cha đơn giản mua xuống hai căn nhà, sau đó đã thông tường của hai nhà, để bình thường hai bên có thể dễ dàng lui tới.

Trước mắt, Bạc Cảnh cùng Bạch Nhạc Ninh vẫn như cũ tuân thủ mặt ngoài quy củ, ai đều có phòng riêng của mình, bất quá hai gian phòng cách nhau có một vách, ai ngủ giường ai, khác biệt cũng không quá lớn là được. Liền ngay cả dì Lí mỗi ngày chuyên môn phụ trách thu thập quét tước cùng nấu cơm, cũng thực ý tứ chưa từng có hỏi bọn họ sử dụng phòng như thế nào.

7. Chương 7

Nghe thấy Bạc Cảnh hỏi như vậy, Bạch Nhạc Ninh không khỏi liếc mắt về phía hắn, “Một chút nữa thể nào mà em không bị ôm đến phòng anh?”

Bạc Cảnh cũng cười, đây là tâm tư của hắn, tự nhiên sẽ không nói lí do cho cô nghe, làn da của cô thật xinh đẹp, thân thể trắng nõn lung linh, nằm ở trên drap giường màu đen của hắn, khỏi phải nói có biết bao nhiêu mê người cùng ngon miệng .

Chính là nghĩ như vậy, cho nên ánh mắt Bạc Cảnh liền âm thầm xuống dưới.

Biểu tình này Bạch Nhạc Ninh rất quen thuộc , mỗi lần người nào đó muốn đem cô vẫy ở trên giường, dùng sức muốn làm gì thì làm, đều toát ra ánh mắt loại này muốn đem cô ăn sạch vào bụng.

Cô nuốt nước miếng, không hiểu được mình làm sao có thể thích được tên đại sắc lang chẳng phân biệt được ngày đêm đều động dục này, “Bạc, Bạc ca ca? Anh như thế nào lại.....” Âm thanh run run, lại mang theo một cổ nói không rõ dự hoặc.

Bạc ca ca? Đến nước này rồi mà cô còn dám kêu Bạc ca ca?

Bạc Cảnh tap âm khàn khàn: “Tiểu nha đầu, là em tự tìm .” Nói xong, hắn đã đem Bạch Nhạc Ninh một lần nữa vào xe có mái che, bắt đầu một vòng kích cuồng đòi lấy.

“A..... Từ bỏ, không cần..... A a.....”

Bạch nhạc thà rằng liên hề hề bị Bạc Cảnh đặt ở dưới thân, không được lớn tiếng thở gấp rên rỉ , nằng không rõ chính mình đến tột cùng còn nói cái gì, hoặc làm cái gì, nhưng lại gặp phải hắn ngập trời tình dục, làm hại chính mình lại lần nữa lâm vào bể dục chìm nổi.....

Sáng sớm, một tia nắng chậm rãi xuyên qua cửa sổ sắt đất thật lớn, chiếu vào trong căn phòng.

Trần nhà cùng vách tường trong phòng đều không có trang trí bất kì vật dư thừa nào, thượng phô màu râm nắng sa hoa mộc sần, trung gian bài trí hé ra tú đơn giản hoa văn phòng bài trí cũng là giống nhau đơn độc điều, dựa vào tường chính giữa gian phòng là một cái giường lớn cùng hai cái tủ đầu giường, bên trên chỉ bày biện đơn giản đèn bàn cùng lịch ngày, bên trái giường gần cửa sổ là một cái sofa to, giường bên phải còn lại là một loạt bán khảm ở tường lý thời lạp môn thức y thụ.

Trừ những thứ đó ra thì dưới giường bốn phía đều là quần áo, dép lê, trên giường đệm chăn hỗn độn, thân hình cùng nhau dây dưa, tuy rằng chuyện này cùng với bày trí nghiêm túc đơn điệu trong phòng không hợp nhau, nhưng với những thứ như vậy, ai cũng biết tối hôm qua tại căn phòng này đã xảy ra muôn vàn cảnh xuân.

“Ninh Ninh, chín giờ rồi, ngồi dậy uống miếng nước rồi tiếp tục ngủ.”

Chủ nhân của căn phòng Bạc Cảnh, giờ phút này đang bưng một ly nước ấm ngồi ở đầu giường, thẳng đến khi thưởng thức xong tư thế ngủ say kiều mỵ của nha đầu đang nằm trên giường mình, mới lên tiếng gọi cô.

“Àn.....” Bạch Nhạc Ninh nửa mở mắt, còn không kịp nói cái gì, đã bị người đàn ông bên người trộm hương một cái.

“Bạc ca ca.....” Bạc Cảnh tranh thủ uống mấy ngụm nước, Bạch Nhạc Ninh nhu nhu mở mắt, cũng không thêm quân người đang vuốt ve hai má của mình, nhìn quanh một hồi, hướng tới không khí liền lộ ra một chút tươi cười ngây ngốc ngọt ngào.

“Úc!” Trên đỉnh đầu truyền đến một trận thở dài ảo não, cùng âm thanh cởi quần áo, “Tiểu bại hoại, cư nhiên sáng sớm liền dụ dỗ anh.....”

Bạc Cảnh đem ly nước đặt ở một bên, nhanh chóng cởi ra áo sơ mi tùy tiện mặc lúc rời giường, sau đó đánh về phía con tôm nhỏ toàn thân phỉm hồng đang nằm trên giường.

Bạch Nhạc Ninh đầu óc hỗn độn, nhưng cũng tiêu hóa được ý tứ của Bạc Cảnh, liền cảm giác được phía giường bên kia, dường như lún xuống thật sâu. Dù cho cô trước giờ luôn chậm chạp trì hoãn, nhưng giờ phút này cô vẫn có phản ứng, nâng lên cánh tay, ôm bộ ngực của mình, không cho phép người nào đó thực hiện được âm mưu, “Không cần..... Bạc ca ca, nơi đó ề ẩm ướt quá thật khó chịu..... Àn, người ta từ bỏ.....”

Tối hôm qua ở gara làm hai lần, trở lại phòng lại làm hai lần, trình độ kịch liệt như vậy, một lần lại một lần càng sâu thêm một chút, Bạch Nhạc Ninh cho dù trẻ tuổi, lại có thể lực, cũng nhịn không được ép buộc lớn như cây, toàn thân sớm đã vô cùng mệt mỏi và buồn ngủ, trong lúc mơ mơ hồ hồ cô cảm giác được có người giúp cô tắm nước ấm, giúp cô rửa sạch sẽ mồ hôi dính trên người, kết quả là cô ngủ luôn lúc nào cũng không biết.

Nếu hiện tại lại thêm vài lần, cô tuyệt đối sẽ bị tên sắc lang này làm cho rã hết xương cốt! Bề ngoài thoát nhìn hẩn rõ ràng là người thực nhả nhặn, như thế nào lại có thể làm chuyện như vậy, lại trở nên dã man như vậy?

“Mệt mỏi sao?” Bạc Cảnh một tay vói vào chăn, ôm lấy lưng của cô, đem cô hướng về chính mình, hôn lên xương quai xanh tinh tế duyên của cô, “Mệt mỏi cũng không sao, anh động là tốt rồi.”

“Không mà.....”

Bạch Nhạc Ninh mềm nhũn vươn hai tay lên, ý đồ muốn chống cự, nhưng đều bị một bàn tay to cố định lại. Bạc Cảnh nắm cổ tay của cô, nhẹ nhàng nâng cao cánh tay lên, lộ ra cặp núm phong trắng nõn như tuyết dưới chăn, cùng trơn nhẵn bưng.

Trên tuyết trắng da thịt kia còn lưu lại kích tình của tối hôm qua nhiều điểm loang lổ, một cổ hơi thở ái muội đậm mùi tình dục chậm rãi chảy xuôi về bốn phía.

Con người của Bạc Cảnh ẩm đậm xuống dưới, buông lỏng ra cổ tay của Bạch Nhạc Ninh, nằm úp sấp ở bụng của cô cắn cắn từng chút từng chút một, làm cho cô nũng nịu mà kêu lên, không thêm để ý đến phản kháng của cô, ngược lại cô bắt lấy bờ vai của hắn, cô không biết phải làm thế nào cho phải, chỉ có thể bắt

lực dặng vài cái mượt mà khéo léo chân răng, cũng rất nhanh bị người đàn ông trên người mình đốt lửa, ngăn chặn hai chân, làm cho cô không thể động đậy.

Bạch Nhạc Ninh chịu đủ tra tấn, đối ở trong không khí hơi hơi nhộn nhạo vù, chậm rãi tạo nên một tầng đồ ửng, nhũ tiêm cũng trở nên găng gượng đứng lên, cao cao đứng vững , tựa hồ đang muốn được người yêu thương.

Bạc Cạnh một bên thì tiến hành liếm láp cái rốn nhỏ đáng yêu, một bên thì nhìn không chuyển mắt nhũ tiêm của cô, thẳng đến khi nhìn thấy Bạch Nhạc Ninh trở nên e lệ, lén lút đem cánh tay mình che chắn cho bộ ngực.

“Đừng che.”

Bạc Cạnh mềm nhẹ lại kiên định kéo tay cô ra, đem nụ hôn dần dần chuyển lên cặp nhũ phong, vị trí hôn càng ngày càng trần trọc càng sâu lắng.

Thẳng đến ảm áp lời lẽ, liếm tới đỉnh nụ hoa của tuyết phong, bức ra tiếng rên rỉ yếu ớt của Bạch Nhạc Ninh, Bạc Cạnh mới thoảng rời đi lập lại bát làm cho cử chiến hồng lồi, khởi động thân, một tay chen vào hai chân của Bạch Nhạc Ninh.

“Không, không cần..... Bạc ca ca, nơi đó đau quá a.....” Bạch Nhạc Ninh âm thanh thoát ra, cả người run rẩy , một đôi tay nhỏ bé mềm mại cầm lấy tay của Bạc Cạnh, mắt to ngập nước tội nghiệp nhìn xem hắn, tranh thủ làm cho hắn dừng tay.

Liên tục mấy lần kịch liệt hoan ái, làm ềm mại hoa huyết của cô có chút sưng, tuy rằng được trải qua tắm nước ấm, tình huống có tốt lên một chút, nhưng hiện tại vẫn như cũ làm cho người ta thương tiếc mà run rẩy.

Bạc Cạnh biết chính mình tối hôm qua do ghen quá dữ dội, cho nên không cẩn thận phóng túng quá độ, khó tránh khỏi có chút áy náy, tâm lý bồi thường lại đang rối loạn, cho nên đôi tay ôn nhu nhiều nhất có thể, trấn an một chút nơi riêng tư của Bạch Nhạc Ninh, tiếp theo nâng lên gương mặt của cô, ở nàng trên trán hạ xuống một cái hôn mềm nhẹ đến cực điểm, sau đó liền yên lặng mà ôm cô, không làm gì động tác nào khác, hy vọng có thể mượn lúc này kiểm chế thân thể của mình nhất là nơi nào đó đang rục rịch.

“Ninh Ninh ngoan, ngủ tiếp trong chốc lát đi..... Anh đi tìm chút thuốc cho em.” Một lát sau, hắn buông lỏng tay ra, đem Bạch Nhạc Ninh nhẹ nhàng mà thả lại trên giường.

Thật vất vả mới được giải thoát từ kích thích của tình dục, Bạch Nhạc Ninh quả thật rất mệt mỏi, mí mắt cao thấp không ngừng ở sụp xuống, nghe được nửa câu nói đầu của Bạc Cạnh, cô đánh một cái ngáp thật đáng yêu, cô biết chỉ cần mình nói thân thể có chút khó chịu, Bạc Cạnh khẳng định sẽ bỏ cho cô, cho nên không hề ngoài ý muốn của cô cô liền có thể tránh thoát dục vọng khủng bố của hắn.

Ngoan ngoãn tiến vào chăn, chờ Bạc Cạnh vì cô đắp chăn thật khéo, bỗng nhiên một cái đầu hỗn độn liền ngóc lên, nhỏ giọng mà nói:“Bạc ca ca, người ta muốn hôn thân.”

Lớn như vậy mà còn đùa giỡn như một đứa trẻ!

Bạc Cạnh buồn cười khi thấy ở một bên mặt hắn đánh một dấu nước miếng, Bạch Nhạc Ninh thế này mới cảm thấy mỹ mãn lắm bả câu: “Ngủ ngon, Bạc ca ca.”

Đây là lệ thông thường mà hai người bọn họ đã hình thành nhiều năm nay, bởi vậy vô luận có cái gì khắc khẩu, tuyệt đối không để qua một đêm và tiếp tục đến ngày hôm sau, chỉ cần chính thức hôn thân một cái, vậy là có thể bỏ qua ột ngày không thoải mái.

Chờ Bạch Nhạc Ninh hô hấp dần dần sâu xuống, Bạc Cạnh mới xuống giường đi đến tủ quần áo, tìm ra một bộ quần áo ở nhà sạch sẽ, chuẩn bị đi xuống lầu làm cho tiểu nha đầu một món ăn có khả năng trở thành cơm trưa kiêm luôn bữa sáng, biểu thị lời xin lỗi của hắn.

Đối với ngày hôm qua không khống chế được, tốt nhất là phải bù lại, chính là tận lực xuất ra thành ý làm cho tiểu nha đầu vui vẻ, bằng không cô nhất định giận dữ ba ngày cũng không để ý tới mình.

Chuyện này không thể được, bởi vì kế tiếp chỉ có cuộc sống tính phúc mà thôi, cuối tuần phải thật hài hòa tốt đẹp nha!

Khi Bạch Nhạc Ninh tỉnh lại, mặt trời đã muốn mau lên tới đỉnh.

Bữa môi, cô không tình nguyện từ trên giường đứng lên, từng bước một chịu đựng đi đến toilet, tìm được mấy ngày hôm trước đặt ở bên đây khăn rửa mặt cùng bàn chải, trước phải đem mặt rửa sạch, một chút một chút trét kem đánh răng, chậm rãi chải sạch răng.

Đánh răng xong, cầm lấy lược chải sơ tóc, sau đó mang cả người đau nhức, chậm rãi bước ra toilet, kéo ngăn tủ nhỏ ra, lấy ra nội y sạch sẽ của mình, lại từ phía trên tủ lấy ra áo ngủ thật to của đàn ông mặc vào, gắt gao đem dây lưng của áo ngủ vây quanh ở trên lưng, buộc lại một cái nơ con bướm cực to.

Một loạt động tác như vậy, Bạch Nhạc Ninh tất cả đều là nửa khép mắt sờ soạn mà hoàn thành.

Bởi vậy có thể thấy được, cô rất cuộc ở trong phòng Bạc Cạnh vượt qua bao nhiêu đêm, lại thấy cỡ nào thuần thục lúc sáng sớm ở phòng hân tỉnh lại rồi rửa mặt chải đầu rồi thay quần áo.

Bạch Nhạc Ninh xoay người, đâm thẳng vào bức tường thịt quen thuộc.

“Ngô.....” cô yêu kiều vuốt vuốt cái mũi, âm thanh có chút oán giận: “Bạc ca ca, anh làm đau em.”

“Phải không? Kia thật là phải xin lỗi rồi.”

Bạc Cạnh vô cùng thân thiết hôn hôn chop mũi của cô, cười cười kéo tay cô, đem nàng mang ra khỏi phòng.

Hắn đã tính lúc này tiểu nha đầu sẽ tỉnh, cho nên tính lên lầu nhìn xem, không nghĩ tới cô vẫn là so với dự tính của mình sớm hơn một chút, thấy cô đã rửa mặt chải đầu xong, không bằng hiện trực tiếp đi xuống, đem bữa sáng đã muộn vài tiếng tiêu diệt.

“Thơm quá!” Bạch Nhạc Ninh bị Bạc Cạnh nắm, một tay ở trước mũi phe phẩy, ánh mắt lóe sáng “Em đói bụng” Quang mang, “Thơm quá a! Bạc ca ca anh chuẩn bị cái gì vậy, là nướng điện bao sao? Như thế nào mà thơm như vậy?”

Bạc Cạnh điểm điểm cái mũi không ngừng hít vào của cô, buồn cười nhìn cô như một con mèo tham ăn, “Mật điện bao cùng nước trái cây sữa, đã gần giữa trưa rồi, cho nên trước hết đơn giản ăn một chút điểm tâm.”

Nha đầu này có thói quen ngủ nướng, mặc kệ đêm hôm trước có cùng hắn vận động hay không, chỉ cần ngày buổi sáng hôm sau không có lớp học hoặc là ngày nghỉ, cô liền ngủ nướng trên giường tới tận mười giờ.

Hơn nữa sau đó, còn nói đầu óc mình choáng váng không chịu ăn bữa sáng hay cơm trưa, kết quả không đến buổi chiều cô liền đói đến da bọc xương, sau đó tìm đại thứ gì đó mà bỏ vào bụng, ăn đến lúc bụng đã hơi no thì cơm chiều lại chuẩn bị dọn ra. Có thể nghĩ, kế tiếp cô lại không chịu ăn cơm chiều, bởi vì một buổi chiều đồ ăn vặt đã nhồi đầy bụng của cô.

Một ngày ba bữa cơm, bị cô làm cho náo loạn lung tung, một khi ăn đồ ăn vặt cho đỡ đói thì cô không chịu ngồi vào bàn ăn cơm. Lúc trước khi Bạc Cạnh phát hiện được thói quen xấu này của cô, sau đó một thời gian dài, hắn mới có thể điều chỉnh lại được.

Biện pháp tốt nhất là giống như bây giờ, bắt buộc cô sáng sớm phải rời giường, trước hết phải cho cô ăn chút mấy món điểm tâm ngọt mà cô cảm thấy hứng thú, đợi đến bữa trưa thì sự thèm ăn của cô đã bị khơi mào không ăn cũng khó, như vậy tốt xấu cũng có thể cam đoan hai bữa ăn chính đều đúng hạn.

Chuyện này đối với Bạch Nhạc Ninh cũng không làm cho cô có cảm giác gì nhiều, ngược lại là Bạch cha sau vài lần quan sát phát hiện con rể tương lai thận trọng như vậy cũng làm cho hắn có thể yên tâm đem con gái giao cho Bạc Cạnh.

Xuống lầu sau, Bạch Nhạc Ninh vừa đi đến trước bàn liền ngoan ngoãn ngồi xuống, một bên mở to hai mắt, nhìn Bạc Cạnh đem tiêu hương xấp giòn điện bao đem tới trước mặt mình, cô còn khen nước trái cây sữa vẫn còn hơi ấm.

“Thật hạnh phúc nha!”

Bạch Nhạc Ninh cảm thấy rất mỹ mãn nên cho Bạc Cạnh một chút tươi cười ngọt ngào, sau đó cúi đầu chậm rãi thưởng thức bữa sáng dành riêng ình.

Bạc ca ca thật hiền thực, cô vừa ăn vừa nghĩ, nhin không được vụng trộm nhìn về phía Bạc Cạnh đang ngồi kế bên mình.

Àn, bên ngoài quần áo mặc nhà còn mặc thêm một cái tạp dề, quả nhiên là người vợ hiền thực..... Nga không đúng, không đúng! Hẳn phải gọi là người chồng hiền thực mới đúng? Di?

Bạch Nhạc Ninh dừng động tác cắn diện bao, nếu Bạc ca ca phải làm cha trong lời nói, thì đứa nhỏ chẳng phải là.....

Toàn thân nhất thời ửng hồng lên, cô dùng sức đánh vào mặt mình, “Mình suy nghĩ bậy bạ cái gì vậy!”

Bạc Cạnh thấy cô đang tốt đẹp bỗng nhiên ngơ ngác ngác ngây ngô cười, bỗng nhiên lại xuất thần, rồi bỗng nhiên lại giống như đức ngốc, tự mình đánh mặt mình, miệng còn lẩm nhẩm “Mình suy nghĩ bậy bạ cái gì” Nói như vậy, vì thế tới gần cô cúi đầu hỏi: “Ninh Ninh, làm sao vậy?”

Bạch Nhạc Ninh vội vàng giải thích: “Không, không! Cái gì đều không có! Em tuyệt đối không có suy nghĩ tới con của chúng ta.....” Bối rối, cô không nghĩ mình vẫn buột miệng nói ra, cô đem mặt vùi thật sâu vào cánh tay, không có cách nào gặp người khác, “A a a! Mình rốt cuộc đang nói cái gì chứ? Thật dọa người!”

Bạc Cạnh thật sự buồn cười, vươn tay, nghĩ một đằng nói một nẻo, trấn an tiểu đà điểu đáng yêu đang đem đầu nhét vào hạt cát, “Ninh Ninh muốn có con của anh sao? Cái này cũng đâu có gì, hình như, Ninh Ninh chê anh không đủ cố gắng, nhiều năm như vậy cũng chưa cho em thành công mang thai?”

“Không phải vậy mà!”

Bạch Nhạc Ninh khóc thét một tiếng, sau đó liền hạ quyết tâm không để ý tới Bạc Cạnh, vô luận Bạc Cạnh như thế nào cười dụ dỗ cô nói chuyện, cô cũng không chịu đem mặt lộ đi ra.

Thật vất vả, Bạch Nhạc Ninh mới đem đầu lộ ra một chút, đã thấy Bạc Cạnh đang nhìn mình, vẫn là cái mặt với ý cười trong suốt, cô nhất thời vừa thẹn vừa giận, hờn dỗi nói: “Còn cười! Còn cười nữa em sẽ không để ý đến anh nữa!”

“được được được, anh không cười em nữa.” Bạc Cạnh hé miệng, trong mắt tràn đầy tình cảm nồng đậm cùng sự nhường nhịn, “Nhanh ăn đi, ăn xong rồi anh giúp em..... Xoa thuốc.”

“Anh! Bạc ca ca thật là quá phận mà, người ta lúc này thật sự không để ý tới anh nữa!” Một câu “Xoa thuốc”, lại gọi lên nỗi cảm thần kinh của Bạch Nhạc Ninh, uống xong mấy ngụm sữa, cô đứng dậy trực tiếp xông lên thang lầu, vào phòng của mình, đem đầu nhét vào chăn không chịu đi ra.

Bạc Cạnh đơn giản thu thập bàn ăn xong, cầm thuốc mỡ đi vào phòng của Bạch Nhạc Ninh, đẩy ra cửa phòng, hẩn nhìn thấy đầu tiên chính là tiểu đà điểu đang vùi đầu vào cái giường lớn sẫm màu, đầu nhét sâu vào chăn, giống như chú sóc nhỏ đang ngủ đông.

“Ninh Ninh.” Vừa lên tiến, cục cưng sóc nhỏ càng trốn lợi hại hơn .

Bạc Cạnh cười cười đi lên trước, đem Bạch Nhạc Ninh theo chăn bắt đi ra. Bạch Nhạc Ninh buông đầu xuống, chính là không chịu mở mắt nhìn hẩn.

Không chịu nhìn hẩn sao? Tốt lắm, kỳ thật như vậy càng tiện hơn.

Bạc Cạnh đem thuốc đã được mở ra để ở bên giường, chính mình cũng ngồi vào trên giường, duỗi tay ra, xóc lên thân thể của Bạch Nhạc Ninh đang mặc áo ngủ rộng thùng thình, sau đó hẩn ngăn chặn hai chân của Bạch Nhạc Ninh, cởi ra quần lót của cô, nhanh chóng lấy ra một chút thuốc mỡ, chuẩn xác vô cùng đưa vào chỗ tư mật nơi bắt đầu của cô.

Bạch Nhạc Ninh oa oa la làng, bàn tay khua loạn xạ, “Không cần, người ta không cần! Sặc lang, bại hoại! Tránh ra! Ô ô..... Lạnh quá..... Ân..... Người ta từ bỏ.....” Cuối cùng gọi bậy biến thành tiếng mèo kêu, bàn tay biến thành vuốt mèo.

Ồ ô ô, thật quá phẫn! Trước kia Bạc ca ca yêu cô yêu không hề biết tiết chế, sau đó đều thích dùng loại này giúp cô về loạn, lúc lạnh lúc nóng, làm cho cô nơi đó, nơi đó..... Bị hấn làm chảy ra một dòng nước, thật dương, thật là khó chịu.

Quá phẫn!

Bạch Nhạc Ninh cố nén trụ tiếng xôn xao mà mình tự tảo ra, nhắm mắt lại, cắn giận tiếp tục vùi đầu vào chăn.

Bạc Cạnh xúc thuốc xong thấy không sai biệt lắm, xốc lên chăn, cũng không ngoài ý muốn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hé ra như muốn khóc, hướng về phía mình phóng thích nước mắt ai oán.

“Anh thật sự rất xấu! Bại hoại!”

Chỉ trích đến từ bảo bối thân ái, làm cho Bạc Cạnh cười khổ, “Phải, anh là bại hoại.”

“Lão bại hoại!”

Tên bại hoại lại sảng khoái thừa nhận: “Phải, anh là lão bại hoại.”

Không ngừng cố gắng, “em chán ghét anh!”

Cái này không đúng đi?

Bạc Cạnh một phen kéo qua tiểu nha đầu âu yếm của mình, hôn nhẹ hai gò má của cô, “Không được chán ghét anh, bằng không anh sẽ đi Anh quốc không thêm trở lại nữa.”

Bạch Nhạc Ninh bĩu môi nói: “Đề dành câu này để lừa trẻ con đi, em mới không thêm tin anh đâu!”

Bạc Cạnh thở dài, “Thật sự?”

Bạch Nhạc Ninh vạch ra tội trạng của hấn: “Từ lúc lên cấp hai, mỗi lần không nghe lời của anh, anh luôn thích dùng cách này uy hiếp người ta, em nghe không dưới một ngàn lần, nhưng cuối cùng cũng không thấy anh thật sự mua vé máy bay đến Anh quốc đâu, ngay cả đi cũng chưa đi! Hơn nữa a, người ta mỗi một lần cùng anh..... Cái kia thời điểm, anh đều làm người ta khóc, đến lần thứ hai còn nói cái gì nếu không chịu cho anh, anh liền thương tâm khổ sở, khi thương tâm khổ sở sẽ trở về Anh quốc, anh lớn hơn em chín tuổi lận nha! Như thế nào có thể ngây thơ như vậy, dùng loại lý do này để uy hiếp em?”

Bạc Cạnh phì cười, “Phải không, anh còn nói loại lời nói này?”

Bạch Nhạc Ninh mười phần tin tưởng, “Đương nhiên là có nói qua!”

Bạc Cạnh cười nói: “Tiểu nha đầu ngốc, đó là anh dụ dỗ em thôi! em cũng biết em trước khi khóc dai như thế nào, làm anh thật sợ hãi, kết quả là sau khi em tỉnh dưỡng vài ngày, cũng không chịu cho anh đụng em một chút, anh không có biện pháp nên mới ra hạ sách này nha!”

Bạch Nhạc Ninh giận, “Anh là kẻ lừa gạt cô gái thuần khiết!”

Bạc Cạnh cười, “Bây giờ còn có cô gái thuần khiết hả? Sớm đã bị anh ném qua vô số lần rồi!”

Bạch Nhạc Ninh giận quá, “Lão sắc lang thật vô sỉ!”

Bạc Cạnh cười to, “Ninh Ninh bảo bối thật sự rất đẹp, anh nếu đối với em không động lòng, thì em nên tìm nơi để khóc là vừa.”

Bạch Nhạc Ninh nói cũng không lại hấn, đành phải buồn bực dùng sức đánh vào trong ngực hấn, “Miệng lưỡi thật ngọt! Tránh ra, em mệt mỏi, muốn ngủ iếp!”

Bạc Cạnh rõ ràng tránh ở trên giường, thuận tiện đem cô kéo vào trong lòng, “Ngủ đi, anh với em cùng nhau ngủ.”

“Không cần!” Bạch Nhạc Ninh rõ ràng cự tuyệt, “Anh sẽ đánh lén em.”

Bạc Cạnh đứng đắn thề với trời: “Anh tuyệt đối sẽ không đánh lén em.”

Bạch Nhạc Ninh nửa tin nửa ngờ, nhìn hơn nửa ngày, phát hiện hẳn quả thật không có ý định muốn đánh lên mình, lúc này mới an tâm trốn vào trong chăn, đồng thời không quên bổ sung: “Anh nói rồi nha, không thể đánh lên em.”

Bạc Cảnh gật đầu, hướng về phía cô vươn ra cánh tay. Bạch Nhạc Ninh bắt lấy cánh tay tay, ở trong lòng hẳn tìm ra cái vị trí an ổn, dần dần tiến vào trong mộng đẹp ngọt ngào.

Sự thật chứng minh, lời nói của Bạc ca ca căn bản là không thể tin được.

Bạch Nhạc Ninh ôm sách giáo khoa, tập tễnh đi đến phòng học kia cũng không leo cầu thang quá cao, cô cố sức leo lên, rồi thở phì phì vẫy vẫy tóc, quyết định từ nay về sau sẽ không bao giờ tin tưởng lời nói của hẳn nữa.

Cái gì cam đoan, cái gì không đánh lên! Cô còn chưa ngủ say đã bị làm cho tỉnh, đầu tiên là một chuỗi hôn thấp, sau đó tách chân của cô ra, dám đem cô.....

Tuy rằng sau đó cô cũng thực thoải mái!(bó tay với NN =.=). Nhưng mà vấn đề là, tất cả mọi thứ đều không được cô đồng ý mà tiến hàng! Thật là đáng giận mà, cái tên ăn uống no xong liền tự nhiên mà nói với cô: “Anh không có đánh lên em, anh đây là quang minh chính đại tập kích em.” Nói như vậy mà hẳn cũng nói cho được!

Cô đến tốt cùng là bị điên cái gì, thế nhưng lại quên mất trên đời này không thể tin tưởng nhất chính là hứa hẹn của đàn ông ở trên giường, nhất là lời hứa của lão sắc lang nhà cô!

Bạch Nhạc Ninh càng nghĩ càng tức giận, đem mọi sai lầm đều đổ lên người Bạc Cảnh.

Xem ra, cô đã hoàn toàn quên, bản thân mình cuối cùng là như thế nào thét chói tai, ôm bụng của vị hôn phu, bảo hẳn không được ngừng.

Bởi vì bị lão Bạc sắc lang lẩn qua lẩn lại trên giường suốt cuối tuần cho nên dù được tỉnh dưỡng một buổi tối, dĩ nhiên không thể làm cho Bạch Nhạc Ninh vài lần bỏ mình khôi phục thể lực.

Kéo lê thân thể như trước có chút trầm trọng, cô gian nan đi dọc trong phòng tìm được vị trí để dựa vào, chuẩn bị chờ giảng viên bắt đầu bài giảng liên miên.

Liền đọc xí quản hệ Trần Hiểu Ý, bởi vì buổi sáng thứ Hai tiết hai không có khóa, cho nên chạy tới dự thính lớp văn học sử, thuận tiện tìm hiểu quân tình.

“Khoan ngủ đã! Tổ hỏi cậu, lão trúc mã nhà cậu không phát hỏa đấy chứ?” Trần Hiểu Ý hạ giọng, bộ dáng thập phần khả nghi, “Sao không nói cái gì hả?”

Bị đánh gãy giấc ngủ ngon Bạch Nhạc Ninh hướng lên trời liếc mắt xem thường, “Không, hẳn cái gì cũng không nói.” Lão sắc quỷ nhà cô không phải là tức giận “Hỏa”, mà là đem dục “Hỏa” phát hết lên người đáng thương là cô đây.

Bạch Nhạc Ninh che miệng, vụng trộm ngáp một cái, thừa dịp giảng viên không chú ý đến, liền bò ra trên bàn, “Đừng kêu tố Tố nhanh muốn chết.....”

Trần Hiểu Ý dáo dác nhìn qua lại, bỗng nhiên phát hiện cái gì giống như là lục địa mới che miệng không tiếng động mà la lên, cơ hồ nghẹn khí trong họng, “Cậu, các cậu, phúc..... Các cậu hai ngày nay làm bao nhiêu chuyện tốt hả? Phúc cấp.....” cô liều mạng nhẩn nại, rốt cục đem tiếng cười thiếu chút nữa phát ra miệng, nuốt trở vào, “Vù vù, thực kịch liệt nha.”

Bạch Nhạc Ninh nhất thời buồn ngủ hỏi, “Cái gì?” Bất quá cô không quên hạ giọng.

Trần Hiểu Ý không trả lời cô, chỉ từ trong túi lấy ra một cái gương nhỏ, sau đó ý bảo Bạch Nhạc Ninh chuyển phương hướng của mình, “Tự cậu xem đi!”

Bạch Nhạc Ninh chỉ liếc mắt nhìn một cái, khuôn mặt liền hồng lên như bị nướng chín, cô chỉ ngẩn ngẩn “A” một tiếng, dùng hai tay ném gương đi, cự tuyệt nghe tiếng cười quái dị của Trần Hiểu Ý.

Nguyên bản là dưới vành tai gần gáy của cô có một loạt điểm đỏ rậm rạp, nơi này, không cần bàn đến nhan sắc cùng hình dạng, người bên ngoài không cần suy nghĩ nhiều cũng biết là đã xảy ra chuyện gì.

Bạch Nhạc Ninh chỉ cảm thấy không còn mặt mũi nào để gặp người khác, trước kia bọn họ ngẫu nhiên cũng có lúc không khống chế được, nhưng Bạc ca ca vẫn rất để ý, chưa từng ở trên người cô để lại dấu vết mà người ngoài dễ dàng nhìn thấy. Hôm nay buổi sang lúc rời giường, cô mơ mơ màng màng, cũng không nhìn gương xem bộ dạng mình như thế nào tíc tã có rồi bù hay không.

Khó trách lúc Bạc ca ca giúp cô sửa sang lại tóc, vẽ mặt còn có quỷ dị tươi cười, còn đặc biệt dặn nàng không được buộc tóc đuôi ngựa!

Luống cuống tay chân tất cả tóc gom lại một chỗ, Bạch Nhạc Ninh một bên vội vàng nhìn quanh, xem có người chú ý tới mình hay không, một bên nhỏ giọng cảnh cáo Trần Hiểu Ý: “Không, không được nói cho người khác!”

“Nói cho người khác cái gì?” Chợt nghe âm thanh vui sướng của Trần Hiểu Ý khi thấy người khác gặp họa, “Ồ mai hử? Thực thâu ô mai? Nhiều như vậy ô mai sao?”

Bạch Nhạc Ninh ngẫm nhéo thịt trên lưng cô, xấu hổ đến mức không nâng đầu lên được, cô quyết định về nhà sau sẽ thu lại chìa khóa phòng trong tay Bạc Cảnh, hơn nữa cường chế hẳn một tháng không được cùng cô chung giường!

8. Chương 8

Chờ đến khi giảng viên tuyên bố tan học, run rẩy rời khỏi phòng học, Bạch Nhạc Ninh mới nhảy dựng lên, lôi kéo Nhạc Hiểu Ý còn đang ái muội cười trộm, chạy vội ra khỏi phòng học, sợ tên này mở lớn miệng, vô ý vô tiết lộ bí mật của cô.

Trần Hiểu Ý không phòng bị đến Bạch Nhạc Ninh đột nhiên trở nên như vậy, bị lôi kéo chạy ra khỏi phòng học, mới nhớ tới đến là người nào đó còn đang thẹn thùng, sợ chính mình đem của thành tích vĩ đại của cô chiều cáo thiên hạ, vì thế nhịn không được liền cười to lên, mới vừa rồi ở lớp học cho nên phải ỉn nhẩn, lúc này rốt cục đã có cơ hội bùng nổ.

Sau khi cười điên loạn xong, Trần Hiểu Ý mới nhớ đến một sự kiện, “A, đúng rồi, Ninh Ninh, cậu còn nhớ rõ khi chúng ta đi ca hát gặp phải Lục Vĩ không? Hắn là người thừa kế của Lục thị xí nghiệp đó!”

Lục thị xí nghiệp? Bạch Nhạc Ninh lăm bầm vài lần: “Tên này..... Giống như đã ở nơi nào nghe qua rồi thì phải.....”

Trần Hiểu Ý chẳng hề để ý nói: “Như thế nào cũng không phải nổi tiếng như Bạch thị nhà cậu, nói thật ra, tớ thật bội phục ba cậu, hắn đã sớm nhìn ra cậu không phải là một thương nhân tài ba, cho nên tìm sẵn cho cậu một ông chồng lợi hại như vậy, giúp cậu nửa đời sau như thế nào cũng không chịu khổ. Ba tớ như thế nào mà không có năng lực này chứ? Ai ai, xem lão trúc mã nhà cậu lợi hại như vậy, thật là uy vũ nha! Bạch thị Bạc phó tổng, không ai không biết, không ai không hiểu?”

Bạch Nhạc Ninh hắc hắc cười không ngừng, chưa nói rằng Bạc Cảnh nguyên bản chính là vì báo ân cho cha của cô, từ Anh quốc mang về con của cố nhân, chứ không phải là cái gì mà cực khổ mà kiếm về nhà, đảm đương người nối nghiệp ven đường tiểu tốt tử.

Chợt nghe Trần Hiểu Ý ở một bên nhắc tới: “Tớ nhớ rõ cái tên Lục Vĩ trước kia hay bắt nạt cậu, hiện tại ngấm lại, hắn không phải là đối với cậu có ý tứ chứ? Không phải ai cũng nói con trai lúc nhỏ vì khiến cho thích con gái mà mình chú ý, thường dùng thủ đoạn bắt nạt để làm cho con gái chú ý đến mình sao?”

Bạch Nhạc Ninh đầu đầy hắc tuyến, “Tiểu Ý Ý, cậu xem phim truyền hình nhiều hơn, hay vẫn là đọc tiểu thuyết nhiều hơn? Làm ơn đi, nếu có đứa con trai nào ngay từ đầu đã bắt nạt cậu, kéo tóc của cậu, còn thường xuyên cười nhạo cậu, nói móc cậu, kêu cậu là kẻ ngốc, cậu sẽ thích hắn sao?”

Trần Hiểu Ý nghe vậy lập tức mắt lộ ra hung quang, “Dám? Lão nương không xé xác hắn ra mới là lạ!”

Bạch Nhạc Ninh gật đầu, “Nếu đã như vậy, còn có ai dùng thủ đoạn này bắt nạt con gái mà mình thích chứ?”

Trần Hiếu Ý liếc mắt nhìn cô, “Cậu cũng không phải nam sinh, cậu làm sao biết bọn họ không làm?”

Bạch Nhạc Ninh cứng lưỡi cả nửa ngày, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, “Trước không nói cảm giác của tớ với hần..... Cậu từ nơi này mới biết được Lục Vính là người thừa kế của Lục thị ? Chỉ học cùng nhau một năm tiểu học, thời gian dài như vậy không gặp mặt, biến hóa lớn như vậy, nếu không phải hần nói câu kia ‘Ngốc Ninh Ninh’ làm cho tớ khắc sâu ấn tượng, tớ cũng không biết hần là ai đâu!”

Trần Hiếu Ý tới gần nàng, thần thần bí bí nhỏ giọng nói: “Cái tên họ Hồng kia nói cho tớ biết.”

“A?” Bạch Nhạc Ninh không hiểu ra sao, thẳng đến khi thấy ánh mắt của bạn tốt Ý Ý có chút ám muội, mới bừng tỉnh đại ngộ, “A! Hồng học trưởng? Hần? Nhưng là tớ không có phát hiện..... Khoan đã, hay là các cậu.....”

“Cậu cùng lão trúc mã nhà cậu lẩn lẩn trên giường hai ngày liền, chúng tớ đã muốn hẹn hò được một lần rồi.” Trần Hiếu Ý bĩu môi, “Rất thuần khiết, tuyệt đối không hạn chế cấp động tác, tớ hỏi cái gì, hần trả lời cái đó, hần tưởng phao ta, cho nên đã biết đều bị ngôn, ngôn vô bất tẩn!”

Bạch Nhạc Ninh xấu hổ cúi đầu, “Cái gì chứ, làm cho tớ còn đang áy náy, cảm thấy cậu vừa mới thất tình, hai ngày nhất định không vui ai ngờ đến cậu.....”

Trần Hiếu Ý xoắn xoắn sợi tóc ra vẻ phong tình vạn chủng, “Tớ là ai chứ? Bởi vì thất tình việc nhỏ như vậy mà không gượng dậy nổi sao? Buồn cười! Đi, tớ mang cậu đi uống cà phê!”

“Tiết sau không có lớp hả?” Bạch Nhạc Ninh nhớ mang máng Trần Hiếu Ý có nói qua, giáo sư lớp tiếng Anh của bọn họ là một người tuổi trẻ nhưng cực kì nghiêm khắc, chuyên môn tìm cô để gây phiền toái.

“Ai thêm quan tâm!” Trần Hiếu Ý đột nhiên mặt đỏ lên, phần nộ chỉ lên trời, chữ ằm lên, “Đúng là một tên hỗn trưởng mà, dám đem tiếng Anh của tớ ra chê cười, tớ không thêm sợ hần, tớ cùng hần nhất quyết không chung một bầu trời! Cái gì chó má giáo sư chứ, hỗn đản, đồ mặt người dạ thú!”

Bạch Nhạc Ninh thật kinh ngạc, Trần Hiếu Ý là mê chút, bình thường cũng không giữ được mồm miệng, nhưng mà Bạch Nhạc Ninh chưa từng gặp qua cô đối người nào phản cảm như vậy, thậm chí ngay cả những lời thô tục nhất cũng nói ra được. Phải biết rằng, người bạn tốt này của cô thoát nhìn thì thấy luôn là cái bộ dạng cái gì cũng không để ý, nhưng bên trong là một người rất truyền thống, tuyệt đối tôn sư trọng đạo, trước mặt người bên ngoài, vẫn là hình tượng lạc quan sáng sủa, trừ bỏ có vẻ thường hay thay đổi bạn trai.

Lúc trước khi Bạch Nhạc Ninh cùng Trần Hiếu Ý cùng học một lớp, cho dù giáo viên có làm chút chuyện quá phận, cô cũng không có phản ứng kịch liệt như hôm nay vậy, nhiều lắm cũng chỉ cầu nhàu vài tiếng, oán giận vài câu mà thôi.

Hôm nay Bạch Nhạc Ninh mặc dù biết bên trong nhất định có nguyên nhân khác, nhưng ngại làm cho bạn tốt thành linh phát ra lửa giận, chỉ tạm thời áp chế nghi hoặc trong lòng, thuận theo cùng Trần Hiếu Ý rời đi trường học.

Chân thành hy vọng rằng bạn tốt sẽ không thật sự bởi vì vậy mà bị rớt một môn vô cùng quan trọng của ngành.

Ai biết, vừa đi ra khỏi cửa, liền đụng phải Lục Vính.

Bạch Nhạc Ninh đối với hần không có chút hảo cảm nào, vì thế áp dụng phương thức làm như không thấy, vừa đi qua hần mấy bước, cánh tay của cô đã bị Lục Vính bắt được.

“A, Ninh Ninh ngốc biến thành người mù hồi nào vậy?” Lục Vính cầu cầu tóc, túm tay của Bạch Nhạc Ninh nói nhỏ.

Bạch Nhạc Ninh vài lần giãy không được, khẽ nói: “Buông tay!”

Trần Hiếu Ý thấy Lục Vính như vậy, nhịn không được ra tiếng bên vực bạn mình, “Lục Vính, cậu làm gì vậy? Buông Ninh Ninh ra, không thấy được nó đau đến mức muốn khóc luôn rồi hả?”

Lục Vành “Xích” một tiếng, cũng buông lỏng tay ra một chút.

Bạch Nhạc Ninh nhu nhu cánh tay, không nghĩ cùng hấn liên hệ cái gì, cho nên chỉ trừng mắt liếc hấn một cái, kéo tay Trần Hiểu Ý chuẩn bị rời đi, nhưng Lục Vành lại chắn trước mặt các cô, nghiêm mặt hỏi: “Các cậu tiết sau không có lớp sao? Muốn hay không ngồi xuống một lát, chúng ta ôn lại chuyện cũ?”

Trần Hiểu Ý nhìn Bạch Nhạc Ninh liền mở miệng trước nói: “Thôi đi, ai là bạn học cũ với cậu chứ? Còn ôn chuyện, cậu có chuyện cũ nào không mà nói? Tổ nhớ rõ, chúng tớ cùng người nào đó học chung chưa tới một năm, hơn nữa lúc ấy.....” Cô cố ý dừng một chút, “Lúc ấy người nào đó vẫn là cái tên đầu to, lại xấu như quỷ, bắt nạt con gái nhà người ta, còn lưu lại nước mũi nữa chứ!”

Bạch Nhạc Ninh xì một tiếng nở nụ cười, “Thực sự có lưu lại nước mũi nữa hả?”

Trần Hiểu Ý làm như có thật, “Đương nhiên, tớ nhớ rất rõ ràng!”

Lục Vành sắc mặt lúc xanh lúc trắng luân phiên hiện lên, mắt rất lớn khí lực, mới nhìn xuống không dùng nắm đấm để tiếp đón Trần Hiểu Ý, hấn hít sâu vào một hơi, đưa ra một chút tươi cười rất khó coi, “Đó là chuyện khi nào nhỉ, cậu còn có thể nhớ kỹ như vậy, bất quá.....” Hấn cường điệu, “Tôi đã muốn tốt nghiệp đại học, so với các cậu còn nhanh hơn một năm!”

Trần Hiểu Ý khoa trương ngạc nhiên la lớn, “Thiệt hay giả? Ha ha, Ninh Ninh cậu thấy buồn cười không chứ, nguyên lai ở nước ngoài đơn giản như vậy là có thể lấy được bằng cấp? Sớm biết như vậy tớ cũng nên xuất ngoại một chút, nói không chừng giống như ai đó, cũng có thể lấy hai bằng bác sĩ!”

Bạch Nhạc Ninh lôi kéo Trần Hiểu Ý quần áo, ý bảo cô nói ít đi vài câu, các cô không cần phải cố ý đi trêu chọc Lục Vành, hồng chi sắc mặt của đối phương đã muốn rất kém, nếu như hấn muốn động thủ, các cô mặc dù có hai người, nhưng làm sao có thể chiếm thế thượng phong.

Tiếp thu ý kiến của bạn tốt, Trần Hiểu Ý tiêu sái phát tay, đuổi Lục Vành như đuổi ruồi bọ, “Chúng tôi còn có chuyện phải đi trước, hẹn gặp lại, Lục, học, dài” Ba chữ cuối cùng cô nói rất lớn tiếng, trong giọng nói còn mang theo vài phần khiêu khích.

Ai ngờ Lục Vành cũng không để ý tới khiêu khích của cô, chỉ xoay người nhìn Bạch Nhạc Ninh, bí hiểm cười, “Vị hôn phu của cậu gọi là Bạc Cạnh phải không? Nếu như tôi nhớ không lầm, trước kia hấn còn tham gia hợp phụ huynh của cậu, cậu cùng ba cậu tin tưởng hấn đến vậy sao? Ha ha, một người đàn ông nếu muốn có được thành tích, biện pháp tốt nhất chính là thông qua phụ nữ? Cậu thật không sợ..... Hấn ngầm chiếm đoạt tài sản Bạch gia sao, sau đó phát triển sự nghiệp của hấn?”

Bạch Nhạc Ninh mở miệng thở dốc, nhưng không biết vì sao, lời muốn nói đã đến bên miệng nhưng lại không nói được.

Cô nhớ tới mấy ngày hôm trước ba ở trên bàn cơm có nói qua vài người bạn trong thương giới, cũng có trường hợp là dẫn sói vào nhà, bị con rể nuốt lấy cổ phần công ty xong, liền cùng con gái hấn hôn.

Lúc ấy ba còn cười Bạc ca ca nói: “Tiểu Cạnh, con không phải là loại lang sói như vậy chứ?”

Bạch Nhạc Ninh lúc đầu còn đem chuyện này nghe như chuyện cười, nhưng hiện tại Lục Vành nói chắc chắn như vậy, cô nhìn không được mà nghi ngờ, hay là ba mình khi đó nói chuyện này muốn nhắc nhở Bạc ca ca? Hoặc là, nhắc nhở chính mình? Không đúng, Bạc ca ca không phải loại người như vậy! Như vậy trong lời nói của Lục Vành đến tột cùng là chuyện gì? Ba ba vì cái gì mà muốn nói như vậy? (=.= buồn NN quá!)

Mắt thấy vẻ mặt Bạch Nhạc Ninh dao động không ngừng, còn kèm theo không ít nghi ngờ, Lục Vành biết mục đích của hấn đã đạt được một nửa, vì thế cuối cùng ném một câu “Có nghi vấn chuyện gì có thể tới hỏi tôi”. Sau đó, liền hướng các cô cười cười, hai tay cắm vào túi quần, mười phần lưu manh cất bước bỏ đi.

Trần Hiểu Ý hoàn hồn, chấn kinh vỗ vỗ ngực nói: “Yêu thọ nga! Cá tên kia đang yên đang lành, làm gì mà cười âm hiểm như vậy?”

Nghĩ nghĩ, cô lại đối với Bạch Nhạc Ninh nói: “Đừng nghe hấn nói bậy, hấn là tên tiểu nhân, cậu không được trúng kế của hấn! Tớ cảm thấy, Bạc Cạnh tuy rằng là người có chút giả dối, nhưng mà năng lực quả thật không sai, hấn không cần phải chiếm công ty nhà cậu! Hơn nữa nếu không có hấn, Bạch thị nhà cậu có thể phát triển đến bây giờ sao?”

“Tớ biết, bắt quá tớ có điểm lo lắng.....” Bạch Nhạc Ninh thì thảo tự nói sững sốt một hồi lâu, đột nhiên kiên định đối Trần Hiểu Ý nói: “Tớ đương nhiên tin tưởng Bạc ca ca, nhưng Lục Vình nói như vậy, nhất định là trong công ty của ba tớ, có người nói xấu Bạc ca ca, sau đó mới rơi vào tai của hần! Không được..... Ý Ý, tớ muốn đi công ty, không thể cùng cậu đi uống cà phê !”

Trần Hiểu Ý vỗ sau lưng cô, “Ai, tớ sớm rõ ràng cậu là người coi chồng trọng hơn bạn! Được rồi, đi đi, đi đi, tớ không ngăn cản cậu đâu!”

Bởi vì Bạch Nhạc Ninh chỉ có hai lớp, cho nên cô kêu một chiếc xe, đi thẳng đến toàn nhà Bạch thị, cũng không cần lo lắng đi học muộn.

Từ lúc đại học, thời gian rảnh rỗi của Bạch Nhạc Ninh còn nhiều hơn so với lúc trước, bình thường khi cô không có lớp cũng không cần cùng Trần Hiểu Ý cùng nhau đi dạo, thì cô sẽ chạy đến Bạch thị, quần quýt lấy Bạc Cảnh cùng cô nói chuyện, hoặc nhàm chán đi đông đi tây đi dạo một chút, tiêu phí bớt thời gian.

Dù sao Bạch Nhạc Ninh tự nhận mình cũng không phải cái loại học sinh ham học, công khóa cái gì, chỉ cần qua được là tốt rồi, Bạc Cảnh cùng Bạch cha yêu cầu cũng không cao.

Cũng do như thế, trong đại sảnh của Bạch thị hai nhân viên tiếp tân đã sớm biết Bạch Nhạc Ninh, đồng thời cũng đều biết cô đã cùng phó tổng tài soái ca không có thiên lý đính hôn, hai người còn rất ân ái nữa.

Tình yêu lãng mạn, mỗi người đều thích nghe cũng thích truyền tai nhau, bởi vậy các cô tiếp tân đều thích bắt quái mỗi khi có thời gian, sẽ đem việc này nói ra, thuận tiện chia xẻ một chút tâm sự của mình.

“Tôi nói cô nghe, tiểu công chúa của Bạch thị chúng ta, bộ dạng đẹp mặt cũng thôi thì, dù sao thiên kim tiểu thư xinh đẹp cũng rất nhiều, nhưng mà số mạng cũng tốt lắm!” Nhân viên tiếp tân đang nhàn rỗi không có việc gì, thấy toàn bộ đại sảnh cũng chưa đến vài người, càng không có người ở chú ý bên này, nhin không được nói với hậu bối mới đến, tinh thần bắt quái liền nổi lên.

Người mới bị mê hoặc, “Số mạng tốt?” cô là người mới, mới đi làm ngày đầu tiên, cho nên không hiểu được ý của tiền bối.

Tiền bối ắt nói tiếp hỏi: “Chúng ta Bạc Cảnh, Bạc phó tổng tài cô biết chứ?”

Bạc phó tổng? Cô đương nhiên biết! Hơn nữa còn rất rõ, cô quả thực biết rất rõ !

Người mới lập tức gật đầu, vẻ mặt mộng ảo, “Hảo soái, thật trẻ tuổi..... Ngày hôm qua anh ấy còn nhìn em cười! Em, em thiếu chút nữa đã bị điện giật chết.....”

Tiền bối giáp hiểu biết liền vỗ vỗ bả vai của cô, lời nói thâm thía: “Đứa nhỏ, Bạc phó tổng đối với mỗi người đều cười hư vậy, đó là bởi vì hần cùng Đào phó tổng không giống nhau, không đi vô tình nam lộ tuyến a!”

Tiền bối ắt cũng vỗ vỗ người mới, khuyến khích cô, “Nghe nhiều một chút kinh nghiệm của các tiền bối, như vậy em sẽ không sẽ bị nụ cười của Bạc phó tổng làm cho ngất đi.”

Nghe trong chốc lát, tiền bối giáp liền tiếp tục bắt quái, “Bắt quá cô cũng đừng mơ mộng nhiều quá, chúng ta Bạc phó tổng tử đã, nhìn thấy không, trên tay hần đang mang nhẫn kim cương số lượng có hạn kia, không phải là trang sức àh nha, mà hàng thật giá thật nhẫn đính hôn! Người làm cho hần chịu trối buộc, chính là tiểu công chúa của Bạch thị chúng ta.”

Người mới nháy mắt mấy cái, “trẻ như vậy đã trối buộc ư? Chẳng lẽ là bởi vì phó tổng muốn mượn quan hệ.....”

Chỉ mới ba mươi tuổi, năng lực làm việc có thể đi đến vị trí giống như Bạc Cảnh bây giờ, đạt tới tiêu chuẩn của hần, quả thật là mười phần trẻ tuổi.

Tiền bối ắt lập tức vì bạch mã vương tử của mình làm sáng tỏ: “Người mới không hiểu không được lung tung! Bạc phó tổng đối với Bạch tiểu thư quả thực khăng khăng một mực, muốn tôi nói sao, ngày nay quả thực vốn không có người nào có thể so sánh với sự chung thủy của Bạc phó tổng! Bằng không làm sao nói tiểu công chúa có số mệnh tốt chứ? Người ta không chỉ có gia cảnh tốt, bộ dạng xinh đẹp, còn có thể có vị hôn phu thanh mai trúc mã si tình như vậy, làm cho người ta không muốn ghen tị cũng không được!”

Người mới cũng hiếu kì ,“Di? Thanh mai trúc mã? Vậy Bạc phó tổng Bạc tiểu thư hẳn là rất sớm liền.....” cô chưa hỏi xong liền bị đánh gãy .

Ánh mắt sắc bén thấy cách đó không xa có người sắp tiến vào đại sảnh, tiền bối giáp quyết định thật nhanh nói:“Cái đó về sau cô làm lâu tự nhiên sẽ biết, hiện tại, có người đến !”

Tiền bối ắt nghe tiếng, nhanh chóng cùng tiền bối giáp đồng thời chuẩn bị đứng dậy, từ sắc mặt của bà tám lập tức liền biến thành khí chất cao nhã mỉm cười, miệng không quên dịu dàng tiếp đón: “Hoan nghênh quý khách vào Bạch thị kiến thiết! Xin hỏi cô tìm ai?”

Người mới trợn mắt há hốc mồm mà nhìn các tiền bối thay đổi sắc mặt, kinh ngạc cùng bối phục không thôi.

Bất quá, cô còn chưa kịp cùng tiền bối giống nhau lộ ra mỉm cười mà mình đã nhiều lần luyện tập, chợt nghe bên tai truyền đến tiếng nói ngọt: “Các chị khỏe không! Xin hỏi Bạc ca ca không ở trên lầu sao?”

Vừa nhắc đầu, đã thấy một cô gái mới hai mươi tuổi, một cô gái rất xinh đẹp, đang đứng ở trước quầy, dùng ôn tồn thanh âm cùng ngọt tươi cười nhìn các cô.

Cô là ai? Người mới không hiểu ra sao nhìn về phía hai vị tiền bối, ai ngờ các tiền bối của cô, lại lén lút hướng cô nháy mắt, còn dùng khẩu hình nói ba chữ: “Tiểu công chúa.”

A, nguyên lai cô chính là vị hôn thê của Bạc phó tổng! Quả nhiên tuổi còn rất trẻ, khí chất cũng tốt lắm! Nói như vậy, thật sự rất xứng đôi với Bạc phó tổng, bất quá tuổi của cô có thể hay không quá nhỏ đi? Nhớ rõ Bạc phó tổng đã hai mươi chín tuổi rồi? Nếu tính theo tuổi thì, giống như cùng Đào phó tổng càng tương xứng một ít.

Người mới đang ở trong đầu nghĩ này nọ, chợt nghe giáp tiền bối cười meo meo đối tiểu công chúa nói: “Bạc tiểu thư, Bạc phó tổng hiện tại đang chuẩn bị họp, bất quá Nhâm trợ lý đã ở trên lầu, mời Bạc tiểu thư lên lầu trước, chúng tôi sẽ liên hệ với văn phòng phó tổng, làm cho Nhâm trợ an bài cho tiểu thư.....”

Bạch Nhạc Ninh vốn luôn lo lắng cô đến sớm như vậy sợ rằng Bạc Cảnh phải họp, hiện tại nghe nhân viên tiếp tân nói như vậy, không khỏi có chút ngỡ ngàng,“thật làm phiền các chị, em tự mình đi lên là được rồi, không cần chậm trễ công tác của Nhâm trợ lý.”

“Bạc tiểu thư không cần khách khí, đây là việc mà chúng tôi phải làm !” Một vị tiểu thư khác buông điện thoại, cười nói với Bạch Nhạc Ninh.

Chờ Bạch Nhạc Ninh đi rồi, người lúc trước vì cô gọi điện thoại, thông tri phó tổng văn phòng trên lầu trở ra một hơi, thế này mới đối với người mới vẫn như cũ ngỡ ngàng nhìn thang máy: “Nhìn thấy không? Cô ấy chính là Bạch chủ tịch duy nhất thiên kim, Bạch Nhạc Ninh, như thế nào, rất được phải không?”

Một vị khác tắc bỗ sung nói: “Cũng không biết gặp qua cô ấy bao nhiêu lần, mỗi lần đều như vậy lễ phép, hoàn toàn không bởi vì chính mình là chủ tịch thiên kim mà xem thường chúng ta, chủ tịch gia giáo thật tốt!”

Nhưng mà, giờ này khắc này, người mới trong đầu lại chỉ có một nghi vấn, “Cái kia, các cô bộ không biết là..... Chúng ta Bạc phó là luôn trâu già gặm cỏ non sao?”

Như vậy tuổi trẻ ngọt ngào tiểu cô nương, Bạc phó tổng cũng có thể hạ thủ được sao?

Như vậy tuổi trẻ ngọt ngào tiểu cô nương, Bạc học đệ cũng có thể hạ thủ được?

Đồng dạng nghi vấn, Nhâm Dương cũng có, thân là học trưởng đại học của Bạc Cảnh, nay đã là Nhâm Dương trợ lý của Bạch thị phó tổng tài, hình như mỗi cuối tuần đều nhìn thấy Bạch Nhạc Ninh ít nhất một lần, mà mỗi lần nhìn thấy Bạch Nhạc Ninh là một lần nghi vấn trong lòng hẳn dày thêm một chút.

Thực hoài nghi trong lúc học đại học, học đệ của hắn chưa từng cùng phụ nữ nào làm ra chuyện xấu, đến tốt cùng là như thế nào đem người ta lừa gạt tới tay, hay là giống như trong truyền thuyết“Gần quan được ban lộc”?

Ở trong mắt Nhâm Dương, Bạch Nhạc Ninh xuân xanh hai mươi, không thường trang điểm, ăn mặc cũng không giống như thực nữ, thường xuyên là một thân đơn giản hào phóng ngay cả khi mặc váy đều là nhẹ

nhàng nhưng khoan khoái đơn giản, tóc trừ bỏ xỏa ra thì thường buộc thành đuôi ngựa cao cao, ở sau lưng sứa đến sứa đi, nhìn như thế nào đều vẫn là một cô gái thiên chân vô tà, cùng cái tên hồ ly thương trường Bạc Cạnh đứng chung một chỗ, thật sự không quá hòa hợp.

Nhưng Bạc Cạnh chính là có bản lĩnh, có thể làm cho loại này không hòa hợp, biến thành thập phần hòa hợp, lúc hai người đứng chung một chỗ, mọi người trước hết chú ý tới thường thường không phải chênh lệch tuổi tác của bọn họ, mà là bề ngoài tương xứng cùng hòa hợp, làm người ta phải hâm mộ tình yêu lãng mạn của thanh mai trúc mã.

Đối mặt ngồi ở sô pha, Bạch Nhạc Ninh giống như học sinh tiểu học non nớt nhu thuận không biết rằng trong lòng Nhâm Dương có vô số ý tưởng, hơn nữa bản nhân hấn kỳ thật cũng coi như “Gần quan được ban lộc”, nhưng hấn như cũ vẫn duy trì bất động thanh sắc, chỉ trưng ra cái tươi cười như công việc, “Bạch tiểu thư, Bạc phó tổng đang xem tư liệu cuộc họp.” Nhẹ nhàng, đem nước chanh mà thư ký vừa làm xong đặt ở trước mặt Bạch Nhạc Ninh, “Có chuyện gì cần, có thể nói cho thư ký Phùng, cô ấy sẽ giải quyết.”

Cho dù biết vị trợ lý phó tổng này đã có vợ đẹp con ngoan, đối với cô cười cũng là xuất phát từ lễ phép cơ bản, mặc dù Nhâm Dương không cười thể hiện mị lực vô địch, hoặc mê hoặc lòng người, nhưng Bạch Nhạc Ninh vẫn là có chút không tự nhiên.

Cô hơi chút hạ mặt, cẩn thận tránh thoát vị thư ký Phùng được nhiều người theo đuổi này, trong lúc vô ý phát ra sóng điện, “Em nói bao nhiêu lần rồi, Nhâm Dương ca kêu em Nhạc Ninh là được rồi.”

Nhâm Dương hiểu biết gật đầu, nhưng không có vì kiên trì của cô mà thay đổi xưng hô, “Bạch tiểu thư xin chờ một chút, phó tổng hấn là sắp xem xong tư liệu, trước khi họp còn có hơn mười phút, tôi nghĩ có thể cùng tiểu thư nói mấy câu.”

Bạch Nhạc Ninh vội vàng xua tay, “Không, không cần! Làm cho Bạc ca ca mang là tốt rồi, tôi ở chỗ này chờ.....”

“Không phải hội nghị quan trọng gì.” Nhâm dương kỹ xảo tính tiết đi lời nói của cô, “Phó tổng tham dự cũng chỉ vì tỏ vẻ coi trọng mà thôi.” Theo túi quần lấy ra cuốn sổ nhỏ nhỏ, phiên phiên, “Tuần trước tiến độ vượt mức, cùng lãnh đạo cao cấp Lục thị can thiệp cũng cáo một đoạn rơi xuống, phó tổng hôm nay hành trình, chỉ có buổi sáng hai buổi hội nghị cùng buổi chiều một buổi liên hoan, cho nên Bạch tiểu thư không cần phải bận khoăn nhiều lắm.”

Bạch Nhạc Ninh ngại ngừng cười, lại nhớ tới vừa mới nghe được danh từ, “Lục thị? Lục thị nào?”

Còn có thể có mấy cái Lục thị? Nhâm Dương đem xảo diệu trong lòng che dấu dưới con mắt nói, “Là công ty chúng ta sắp thu mua – Lục thị xí nghiệp.”

“Kia Lục thị có phải hay không có người gọi là Lục.....”

Bạch Nhạc Ninh còn chưa có hỏi xong, cửa ban công liền mở ra, Bạc Cạnh vừa đi ra ngoài, vừa nhìn biểu đồ trong tay, “Nhâm trợ lý, ghi chú mặt sau biểu đồ có chút vấn đề, thừa dịp hiện tại chưa bắt đầu họp nhanh làm cho Phùng thư ký sửa lại, một lần nữa in lại.”

Ở công ty, Bạc Cạnh có thói quen gọi thẳng chức vị của Nhâm Dương, bất quá, hấn cùng vị học trưởng thời đại học này quan hệ khá tốt, cùng hấn huynh đệ có nhau.

Nhâm Dương bước lên tiếp nhận xấp giấy trong tay hấn, lại thấp giọng nhắc nhở nói: “Bạch tiểu thư đã đến.”

Bạch Nhạc Ninh khi Bạc Cạnh đi ra liền đứng dậy, nhưng ánh mắt của cô cũng không dám nhìn hấn, bởi vì cô hiện tại chỉ cần nhìn đến mặt của Bạc Cạnh, nghe được âm thanh của Bạc Cạnh, sẽ tự động ở trong đầu nhớ lại, vừa mới phát sinh qua không lâu đủ loại chuyện tình làm ặt cô đỏ hồng cả lên.

Bạc cạnh nghe tiếng liền ngẩng đầu, thấy Bạch Nhạc Ninh trong nháy mắt ánh mắt liền dịu xuống dưới.

Nhâm Dương ở một bên nhìn xem lấy làm kỳ quái.

Tên học đệ này năm đó ở đại học tuyệt đối là danh nhân, thậm chí từng đạt được danh hiệu “Sát thủ mặt cười”, đơn giản là rất khó làm cho hấn thay đổi sắc mặt, một năm bốn mùa đều mỉm cười tự nhiên, bên

ngoài xuất chúng, lời nói cử chỉ còn lộ ra một cỗ nói không nên lời có bao nhiêu mê người cùng tao nhã, năng lực còn làm cho người ta phải lú lẫm, làm cho người ta không dám đụng vào.

Bất quá cái này cũng chưa tính là cái gì, còn có loại chuyện khiến cho hấn nổi danh đến bây giờ, dùng lời nói cự tuyệt hoa khôi của ngành thì thôi đi, thậm chí ngay cả đối phương tự nguyện hiến thân cũng không quan tâm, còn khuyên người ta nói con gái quan trọng nhất là tự trọng, trực tiếp làm cho hoa khôi kia, từ đó về sau không cùng nam sinh nào tiếp xúc nữa.

Hiện tại ngẫm lại, chuyện lúc đó xảy ra, liền cảm nhận được có vấn đề, hấn hấn là trong lòng đã sớm có người, cho nên mới giống như cao tăng, không gần nữ sắc.

Suy nghĩ của Nhâm Dương phiêu diêu rất xa, nhưng Bạc Cảnh lại không cho hấn cơ hội suy nghĩ sâu xa.

Vội vàng nói vài câu sau đó cùng thảo luận một số việc nhỏ không đáng kể, Bạc Cảnh phân phó nói: “Hội nghị mười phút đầu, làm cho chủ quản nghiên cứu trước tư liệu.”

Nhâm Dương hơi gật đầu tỏ vẻ hiểu được, tiếp theo lấy tốc độ cực nhanh, thu thập tốt tư liệu sở hữu, ở trên bàn sửa sang lại cẩn thận, sắp xếp tư liệu gọn gàng. Hấn thoải mái mà đan tay ôm lấy tư liệu giáp, hướng Bạch Nhạc Ninh lễ phép mà vuốt cằm cáo từ: “Bạch tiểu thư, tôi đi trước.”

Bạch Nhạc Ninh vội vàng cũng hướng hấn nói lời tạm biệt: “Nhâm dương ca gặp lại sau!”

Nhâm Dương hơi chút thất thần, lại nhìn thấy vị kia ra vẻ rất muốn tự mình tiễn khách, thế này mới xoay người đẩy cửa văn phòng thông hướng hành lang ra, tâm tình khoái trá, cước bộ ly khai nhẹ nhàng hơn.

Trước khi đi, hấn còn khóa cửa cẩn thận cho hai người kia, miễn cho có người không thức thời, chạy đi vào quấy rầy tiết mục tình yêu sắp được trình chiếu.

9. Chương 9

Nhâm Dương vừa biến mất, Bạc Cảnh liền khẩn cấp ôm lấy Bạch Nhạc Ninh có chút kháng cự, ở trên mặt lưu lại một cái hôn nhẹ ngọt ngào mà kéo dài xuống dưới, cuối cùng đi đến khoe môi của cô, liếm đôi môi đỏ mọng đang hở ra, tiến vào trong miệng, cùng cái lưỡi đình hương của cô dây dưa.

Vừa hôn, Bạc Cảnh khó khăn mà nói thầm trước môi của Bạch Nhạc Ninh, “Nhớ anh, hả?”

Giọng mũi nồng hậu, làm cho Bạch Nhạc Ninh run run một chút, càng dùng thêm sức ôm lấy thắt lưng của Bạc Cảnh, cô đem mặt dán vào trước ngực hấn, đồng thời lại cảm nhận được cái thứ cứng rắn đâm vào chỗ xấu hổ của cô, làm cô không khỏi đỏ mặt, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Cả ngày cứ nghĩ đến phụ nữ đúng là tên háo sắc mà.”

“Ninh Ninh bảo bối, thật là oan cho anh.”

Bạc Cảnh dùng một tay vuốt ve tóc của cô, một tay lại không thành thật, vói vào trong áo của cô, vuốt ve phần nội y đang che khuất cái vật rất tròn lại mềm mại, cũng không quần vật này đã làm ình quấy luyến bao nhiêu.

“Anh chỉ đối với em mới sắc, chẳng lẽ em không có cảm giác sao?” Nói xong, hấn liền kéo gọn mái tóc rồi tung tóc của cô qua một bên cúi xuống để lại một chuôi hôn ngân mới, bao trùm toàn bộ nơi vừa mới bị bao phủ bởi một loạt chấm đỏ.

Bạch Nhạc Ninh cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, tinh tế rên rĩ.

Bạc Cảnh nghe thấy càng muốn làm càn mà âu yếm cô, thậm chí lặng lẽ cởi quần áo của cô, làm cho da thịt xinh đẹp lỏa lồ ở bên trong không khí ẩm áp.

Hôn từ căn cổ chậm rãi xuống phía dưới, Bạc Cảnh hô hấp tăng thêm vài phần trầm trọng, nơi nào đó trên cơ thể, cũng bắt đầu không an phận không ngừng sưng to để biểu đạt một cỗ dục vọng khó nhọc, hấn đem

vật cực nóng của mình để ở giữa hai chân của Bạch Nhạc Ninh, nhẹ nhàng kích thích đứng lên, thử thăm dò cô, đồng thời cũng hy vọng hoa huyết mềm mại của cô có thể tiếp nhận vật nam tính kiên đỉnh của hắn.

A! Bảo bối của hắn thật sự rất đẹp, rất mê người, làm hại hắn vừa nhìn đến cô, dường như muốn đem cô giấu ở dưới thân, hôn toàn thân cô, làm cho cô ở dưới thân hắn thở dốc, muốn cô sở hữu toàn bộ khoái hoạt cùng thống khổ mà hắn tạo ra, muốn có được toàn bộ hắn.

Hắn yêu nàng nha!

Bạch Cảnh say mê vuốt ve nhẵn nhụi hoạt nộn thân thể của Bạch Nhạc Ninh, ở trên người cô không ngừng châm ngòi thổi gió, thẳng đến khi làm cho Bạch Nhạc Ninh biến thành thở gấp liên tục, lực đạo ngăn cản cũng càng ngày càng mỏng manh.

Như vậy đi xuống thật không được!

Ý chí của Bạch Nhạc Ninh khó có lúc vượt xa bình thường bỗng phát huy ra, thôi chống đỡ thân hình cao lớn của Bạch Cảnh đã muốn ôm chặt lấy cô, gian nan phun ra vài chữ: “Anh buông, hợp..... Ngõ, em, em có việc!”

Nghe thấy có chuyện thực cấp bách phát sinh? Thật tiếc nuối.

Bạch Cảnh tiếc hận vô cùng, lại ở bên gáy của Bạch Nhạc Ninh, dùng sức cắn mấy cái, thể hiện bất mãn của mình, xong rồi mới miễn cưỡng buông cô ra, nhìn cô đỏ mặt, sửa sang lại vạt áo hỗn độn của mình, rồi nói: “Anh dự định cho Nhâm trợ lý thay anh tham dự cuộc họp.....”

Bạch Nhạc Ninh làm sao nghe không ra hàm ý trong lời nói của hắn, không khỏi trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, “Anh thật sự bị tinh trùng lên não rồi hả! em thực sự có chuyện muốn hỏi anh!”

Bạch Cảnh bắt đầu nhìn thoáng qua người đang ở dưới thân mình đang làm phản, cảm thấy thật sự là tai bay vạ gió, rõ ràng mắt thấy có thể thành công.....

Bạch Nhạc Ninh làm sao không biết trong đầu hắn đang tiếc nuối cái gì? Cô thị uy tính đá Bạch Cảnh một cước, lại không thật sự làm đau hắn, “Bạc ca ca anh rốt cuộc có nghe hay không?”

Bạc căng hai tay giơ lên, “Được được được, em hỏi, anh nghe.”

Ném cho hắn một cái xem thường, Bạch Nhạc Ninh từ trong túi xuất ra cái gương nhỏ, xác nhận dáng vẻ của mình không có vấn đề, sau đó mới vui vẻ suy nghĩ vài giây.

Suy nghĩ cách dùng từ một chút, cô quyết định theo vấn đề đơn giản nhất bắt đầu, “Lục thị xí nghiệp là công ty mà chúng ta sẽ thu mua?” Khó trách cô từ miệng của Trần Hiểu Ý, lúc nghe đến cái tên này liền cảm thấy có điểm quen tai.

Bạc Cảnh nói: “Công ty này mặt tài chính có vấn đề, trước mắt chưa xác định có thu mua hay không, bất quá ban giám đốc vẫn hy vọng có thể mở rộng quy mô công ty, cho nên chuyện thu mua chỉ là sớm hay muộn, như thế nào?” Hắn cười nhìn về phía Bạch Nhạc Ninh, “Tiểu cổ đông, rốt cuộc bắt đầu quan tâm đến công ty nhà mình rồi sao?”

Bạc cha thân là lãnh tụ khai sáng Bạch thị, tay cầm công ty quá bán công ty cổ phần, mấy năm trước lúc Bạch Nhạc Ninh thi đại học, Bạc cha đã chuyển cho con gái 3% cổ phần công ty, bởi vậy Bạch Nhạc Ninh cũng coi như một cổ đông, tuy rằng mỗi lần đại hội cổ đông cô đều tham gia, nhưng dù sao tuổi quá nhỏ, lại là thường dân, cho nên cô vẫn ngồi trong góc, im lặng không nói một lời, ngẫu nhiên có nghi vấn cũng đều là về nhà rồi lên tìm Bạc cha hoặc là Bạc Cảnh mà hỏi.

Hướng đến lo liệu hỗn loạn đi qua là tốt rồi Bạch Nhạc Ninh, lúc này thế nhưng đột nhiên hỏi đến chuyện của công ty, làm cho Bạc Cảnh quả thật có chút ngoài ý muốn, chỉ thấy thần sắc của Bạch Nhạc Ninh thật nghiêm túc, gần từng chữ: “Bạc ca ca, ba ba tin tưởng anh, cho nên yên tâm đem công ty giao cho anh quản lý, bác Đào cùng ba ba là bạn tốt nhiều năm, lúc trước ba ba một tay sáng lập Bạch thị, cùng bác Đào hai người bỏ ra bao nhiêu tâm huyết mới có thể làm cho Bạch thị đứng vững vàng.”

Bạc Cảnh mất đi ý cười trên mặt, “Tiểu nha đầu, em đến tột cùng muốn nói cái gì?”

Hắn biết gần nhất có mấy lời đồn vô căn cứ, ở lạng lẽ truyền bá , tiểu nha đầu không tin những lời này cho nên mới chạy đến chất vấn mình sao? Kia hắn làm người cũng thật thất bại , cư nhiên bị người con gái mình yêu nghi ngờ.

Chợt nghe Bạch Nhạc Ninh tiếp tục nói: “Trong lòng em, em rất tin tưởng anh, em từ lúc sáu tuổi liền thích anh, có lẽ anh cảm thấy là không sao cả, nhưng người khác không biết anh là người thế nào cho nên không có khả năng giống em cùng ba ba đối với anh hoàn toàn tín nhiệm như vậy..... Nói cho em biết, đồng sự nhóm gần nhất có hay làm khó dễ anh hay không?”

Bạc Cạnh nhượng mày, có chút kinh ngạc khi nghe cô hỏi như vậy, “Nói như thế nào?”

Bạch Nhạc Ninh tựa đầu tựa vào vai hắn, kéo hắn cánh tay, nhỏ giọng nói:“Người thừa kế Lục thị vừa rồi đi học có đi tìm em .”

Bạc Cạnh cố ý đoán theo hướng khác,“Ninh Ninh thật sự là dễ dàng làm cho người ta đi trêu hoa ghẹo nguyệt nha, đã đính hôn , còn có người đến trường học để thổ lộ? Hay là hắn nghe được em là thiên kim chủ tịch, cho nên muốn tìm em cầu tình?”

Hắn nếu nói như vậy cũng đều có căn cứ, Bạch Nhạc Ninh thích làm người bình thường, không thích nhận quan tâm hay đối đãi đặc biệt, lại càng không thích bại lộ ở trước mặt giới truyền thông, trừ bỏ trường học cùng nhà, nơi mà cô đi nhiều nhất cũng chính là tòa nhà Bạch thị, mà nhân viên cao thấp trong Bạch thị, đã sớm được thông báo không thể tùy tiện tiết lộ thân phận người nhà của ông chủ, cho nên dù ở trường học cũng rất nhiều bạn học còn không biết cô chính là thiên kim của Bạch thị chủ tịch, nhiều lắm cũng chỉ cảm thấy nhà cô cũng là một gia đình có tiền.

“Lục Vĩnh không có theo em tỏ tình, càng không thể có thể là tìm ta mà nói hạo, hắn chỉ bảo em phải cẩn thận anh muốn nuốt cổ phần của công ty, bắt đầu từ số không.” Cô cường điệu câu “Bắt đầu từ số không”.

“Ngô? Thật đúng là chuyện mới mẻ.” Bạc Cạnh sờ sờ cằm, cảm thấy cần phải sửa đổi một chút vị hôn thê của mình, “Em cũng lo lắng như vậy sao? Anh nghĩ anh có thể đưa ra chứng cứ chứng minh trong sạch của mình.”

“Vô nghĩa, em đương nhiên biết anh trong sạch , bằng không còn có thể đem chuyện này này nói với anh sao?”

Bạch Nhạc Ninh nhìn Bạc Cạnh giống như tên ngốc, sau đó lại thu lại hào khí rồi thở dài nói. “Ba ba mấy ngày hôm trước cũng nói qua với chúng ta chuyện này, em hiện tại cảm thấy ba ba khi đó ở nhắc nhở chúng ta phải chú ý đến lời đồn đãi chuyện nhằm không tốt này ở công ty. Lục Vĩnh biết chuyện, có khả năng là hắn cố ý châm ngòi ly gián, nhưng cũng có khả năng là, hắn cũng nghe được chuyện bóng gió, em không biết chuyện này từ đâu mà ra, nhưng mà những lời này nếu rơi vào tai của nhân viên, bị bọn họ hiểu lầm, phải làm sao bây giờ? Đối với công ty ảnh hưởng không tốt cũng không sao, chuyện có như thế nào đi nữa, chỉ cần công ty không bị lỗ, đều dễ giải quyết. Nhưng mà những lời này sẽ làm hình tượng của anh bị hao tổn, không có người giải thích cho anh! Không được..... Chuyện này tuyệt đối không được, em không muốn người khác nghĩ anh là tội phạm!”

Bạc Cạnh mới nghe Bạch Nhạc Ninh nói đến hắn bị nhân viên hiểu lầm, liền đau đầu buồn cười không thôi, chờ Bạch Nhạc Ninh nói xong trông mong mà nhìn hắn, hắn rốt cục nhịn không được cất tiếng cười to. Thân thủ đem Bạch Nhạc Ninh ôm vào trong lòng, Bạc Cạnh yêu thương hôn môi của cô, một chút lại một chút,“Ninh Ninh người a, như thế nào mà đáng yêu như vậy?”

Bảo bối của hắn là đang lo lắng hắn phải chịu ủy khuất! Cô hiểu biết như vậy, Bạc Cạnh như thế nào không để ý, như thế nào không mừng thầm?

“Người ta đang nói chuyện nghiêm túc với anh, đừng có mà cười !” Bạch Nhạc Ninh lại không biết trong lòng Bạc Cạnh suy nghĩ cái gì, còn tưởng rằng hắn đang chê cười cô không biết tự lượng sức mình, muốn nhúng tay vào công việc của hắn,“Anh thực phiền nha, còn cười nữa em sẽ không thêm quần anh nữa !”

Bạc Cạnh khắc chế cười lòng đầy ý cười, lại ở môi cô dùng sức cắn một ngụm,“Tốt lắm, đã đến giờ! anh nên đi họp , em nên ngoan ngoãn ở chỗ này chờ anh trở về! Lời đồn đãi chuyện nhằm anh thật sự không sợ,

nhưng mà làm cho em suy nghĩ nhiều vậy, nghĩ đến đầu bạc ra, anh liền đau lòng.” Nói xong, hần buông ra Bạch Nhạc Ninh, bước đi đến cạnh cửa.

“Ai! Anh.....” Bạch Nhạc Ninh đuổi theo hần, muốn hần cho cô một cái lý do khiến cô an tâm.

Bạch Cảnh quay đầu khẽ cười nói: “Ninh Ninh, chỉ cần em còn yêu anh, tin tưởng anh, anh sẽ không sẽ làm gì phản đối tin tức, chuyện xảy ra ở trên người anh, không cần lo lắng, giống như lúc trước vậy tin tưởng anh là được!”

Tin tưởng là một chuyện, lo lắng lại là chuyện khác.

Bạch Nhạc Ninh hoàn toàn tin tưởng Bạch Cảnh có năng lực giải quyết khó khăn kì này, nhưng mà lời nói của hần cũng không thể làm cho cô hoàn toàn yên tâm.

Ngồi ở ngoài phòng khách của văn phòng phó tổng tài, Bạch Nhạc Ninh bỗng nhiên nâng mày, bỗng nhiên mếu máo, bỗng nhiên nhăn mặt nhăn mũi, bỗng nhiên chớp mắt, sau đó, cô liền kiểm chế không được mà đứng dậy, ở trong phòng đi lại vài vòng, thật sự cảm thấy bản thân mình thật vô tích sự.

Không biết cuộc họp sẽ kéo dài đến khi nào, cũng không nghĩ tiếp tục ngơ ngác ở chỗ này mà chờ đợi, vì thế cho nên cô quyết định đến các tầng lầu của công ty đi “Thăm hỏi” một phen.

Cho dù cổ phần công ty nắm trong tay là ít nhất, cô hàng năm tốt xấu gì cũng nhận được không ít tiền lãi từ công ty, cầm tiền thì nên làm việc, huống chi Bạch thị vẫn do ba mình một tay sáng tạo nên, là tâm huyết nhiều năm qua của ông, cô phận là con, cũng phải quan tâm một chút đến công ty nhà mình.

Nói sau đi nữa, trước mắt trong công ty cũng đại khái có không ít tin đồn về Bạch Cảnh, bất luận thu mua Lục thị có thành công hay không, Bạch Cảnh cũng bị Lục Vĩnh nói thành như vậy, Bạch Nhạc Ninh liền cảm thấy bất mãn, trong lòng có ngạt đáp.

Cái gì mà bám váy, cái gì mà vong ân phụ nghĩa.

Theo năng lực của Bạch ca ca, đâu có thể nào ở công ty của ba bị người ta nói khó nghe như vậy? Bạch ca ca từ lúc đi học đã là loại học sinh ưu tú, ở trong trường được nhiều người theo đuổi, học tập tốt, năng lực thi cử cường đại, hoàn toàn có thể dốc sức tự làm ra sự nghiệp của riêng mình. Nếu không, hần cũng có thể lựa chọn không cùng Bạch thị có bất cứ mối quan hệ nào, sau đó chân chính bày ra tài hoa của mình.

Nếu không phải..... Nếu không phải vì cô, Bạch ca ca mới không cần phải ủy khuất bản thân, ở Bạch thị bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, còn bị người khác nói là dựa vào đàn bà để kiếm cơm.

Bạch Nhạc Ninh càng nghĩ càng khổ sở, hốc mắt cũng dần dần đỏ lên, uể oải một hồi lâu, Bạch Nhạc Ninh mới nghĩ đến đây là văn phòng của Bạch Cảnh, bên ngoài còn có hai thư ký không đi tham gia hội nghị, nếu âm thanh của mình quá lớn, lọt ra ngoài, các cô mọi lúc đều có khả năng tiến vào.

Sợ bị người khác nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình bây giờ, cô từ trong túi lấy ra khăn giấy, lau nước mắt còn đọng lại, âm thầm bình tĩnh lại một chút, Bạch Nhạc Ninh không nghĩ đến chuyện này nữa, hạ cảm xúc của mình xuống, xong rồi cô đẩy cửa ra, nhìn quanh trái phải, thấy bốn bề vắng lặng, mới mở ra đôi mắt con thỏ, chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Văn phòng của Bạch Cảnh ở Bạch thị cao hơn tầng trệt một chút, có khi cũng sẽ có người đi thang máy ngang qua, bàn của nhóm thư ký được đặt đối diện cửa thang máy cách đó không xa, từ nơi này đến đây mà đến tầng trệt, tất nhiên phải đi qua tầm mắt của các cô.

Hôm nay trực ban là thư ký Phùng cùng một vị thư ký khác mà Bạch Nhạc Ninh không quá quen thuộc, hai người hiện tại cũng không có mặt tại bàn làm việc, Bạch Nhạc Ninh đoán các cô có thể là cùng nhau đến phòng nghỉ để trang điểm lại.

Nhâm Dương đi theo Bạch Cảnh cùng nhau đi đến phòng họp, nhóm thư ký hiện tại không ở đây, cho nên Bạch Nhạc Ninh bởi vì vậy mà không thể để lại tin nhắn, nói mình muốn đi đâu, nhưng như vậy kỳ thật cũng tốt, cũng đỡ phải có người làm tình báo, gọi điện thoại xuống trước, chú ý nhắc nhở các ban ngành cẩn thận tiếp đãi thiên kim chủ tịch.

Bạch Nhạc Ninh đem giấy ghi chép đặt ở một bên, ở trên mặt viết “Em cải trang vi hành” Năm chữ to đùng, sau đó đem tờ giấy nhét vào cửa của văn phòng Bạc Cạnh, coi như chính mình báo cáo xong.

Tiếp theo cô không đi thang máy. Ngược lại đi thang lầu, quyết định đi xuống dưới đi điều tra cho tốt.

Cũng bởi vì trẻ tuổi, cũng bởi vì mấy năm gần đây thi hành một ít chính sách, sự xuất hiện của Bạc Cạnh gây nên không ít nghị luận.

Tuy nói rằng rất nhiều quyết sách của hắn rất chính xác, nhưng mà không có con người nào toàn vẹn cả, cũng có một hai bộ phận tuyên bố thất bại, không quen nhìn Bạc Cạnh tuổi còn trẻ mà làm được việc, cho nên theo chủ quản làm phản, thích dùng những thất bại để làm ví dụ nhân đó có cơ hội để phỉ báng hắn, đả kích hắn, nếu không có Bạch cha cùng Đào tổng duy trì, chỉ sợ Bạc Cạnh không thể ngồi vào chiếc ghế này.

Dù vậy, vẫn như cũ vẫn có số lượng không ít lão nhân viên oán giận, bọn họ biết rõ năng lực của mình quả thật kém Bạc Cạnh rất nhiều, chỉ có số tuổi cùng kinh nghiệm còn có số lần thất bại miễn cưỡng lắm mới có thể đả bại hắn.

Bất quá một ít nhân viên trẻ tuổi, luôn nguyên ý tin tưởng Bạc Cạnh thành công là do cơ hội mà hắn nắm bắt được, mà cái gọi là “Cơ hội” chính là Bạch Nhạc Ninh.

Bởi vậy nhân lúc nghỉ trưa, vài nhân viên liền tùm ba tùm bảy đứng nói chuyện với nhau, không hèn mà gặp cùng nhau trò chuyện, trò chuyện, từ giá cả thị trường chứng khoán đến phó tổng Bạc Cạnh.

“Bạc phó tổng tuổi cũng kém chúng ta không bao nhiêu, nếu không phải hắn dựa vào chủ tịch, hiện tại đại khái cũng giống như chúng ta cùng nhau ngồi xổm uống cà phê, tâm sự kỳ hạn giao hàng, aiz, người ta thường nói chỉ cần đẹp mặt là làm được việc thôi!”

“Cũng không phải, nếu tôi là hắn, đại khái đã sớm đem Đào tổng đập xuống rồi.”

“Phốc! A Công, anh đừng ban ngày ban mặt nói nhảm được không? anh cho là ngưi lang ai cũng có thể làm sao? Nói sao đi nữa Đào tổng chỉ có hai đứa con, xa xa thì không đề cập tới, chỉ nói ở gần đây, anh tính dùng cái gì để thông đồng với Đào phó tổng? Đi làm giải phẫu biến tính sao?”

“Các anh tích chút nhân đức đi, ít đi vài câu! Ngẫm lại xem, Đào phó tổng cũng là dựa vào ba hắn mà đi lên, mọi người dựa vào ai không phải đều giống nhau sao? Kỳ thật cái tên Bạc Cạnh làm tôi thật báỉ phục, chỉ mới vài năm thôi mà hắn đã lên như điều gặp gió, tiền lương ngày càng cao. Để tôi nói ấy anh nghe, bảm váy đàn bà để leo lên đi, cũng so với kia chút chỉ biết chạy xe không nói, sẽ không làm thật sự đại thiếu gia nhóm mạnh hơn nhiều.”

“Sao có thể nói như vậy? Cái vị trí kia của hắn, tùy tiện đổi người có chút ít bản lĩnh đều có thể ngồi được, ai mà biết được hắn không phải mỗi ngày trở về tìm cha vợ hắn hỏi kinh nghiệm để học tập, đem bạch đồng sự về điểm này phiệt bước toàn sử xuất đến đây.”

“Anh làm sao biết hắn lấy kinh nghiệm từ cha vợ hắn chứ?”

“Vậy chẳng lẽ anh nghĩ hắn không có sao?”

Mắt thấy hai người đang muốn tranh cãi, người nhân viên đứng giữa vội vàng can ngăn: “Nhỏ tiếng một chút! Các anh tưởng đây là nhà mình hả? Nếu như bị người khác nghe được..... Ách! Bạch, Bạch tiểu thư.....”

Tư thế đạ chuẩn bị sẵn sàng, hai nhân viên kia chuẩn bị tranh cãi, nghe vậy vội vàng quay đầu, tất cả đều giống như bị cắt điện lấp bấp nói: “A, bạch, Bạch tiểu thư, cô, cô như thế nào, như thế nào đến đây?”

Bạch Nhạc Ninh đang đau đầu đứng trước phòng trà nước, oán hận trừng mắt ba tên run như cây sậy đang đứng bên trong, Bạch Nhạc Ninh thật sự không có dự đoán được, cô đang dâng lên tâm huyết muốn tuân tra, nhưng lại thật sự bắt được đám người đang hỗn loạn bịa đặt, cô không rõ, Bạc Cạnh có cái khả năng gì mà làm cho người khác chỉ trích như vậy?

Chẳng lẽ không có bối cảnh xuất sắc, thăng chức nhanh một chút cũng không được sao?

Nhìn ba tên kia đang phát run, Bạch Nhạc Ninh cảm thấy có chút cần phải giải thích: “Tôi không gọi là ‘Không công tiểu thư’ nếu không ngại trong lời nói, trực tiếp kêu tên của tôi là được.”

“Không không không, chúng tôi như thế nào có thể kêu tên của tiểu thư như vậy được.....”

“Vì cái gì không thể?” Bạch Nhạc Ninh trong ngực kịch liệt phập phồng, cô ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm bọn họ, “Các anh đều có thể ở trong này rảnh rỗi nói về Bạc ca ca, vì cái gì cũng không dám giáp mặt kêu thẳng tên của tôi? Tôi cũng không phải là sếp của các anh, chỉ là dựa vào ngài chủ tịch là ba tôi đây, là con nhóc điều vô dương oai thôi, có gì mà phải sợ hãi?”

Bạch Nhạc Ninh nói chuyện vừa nhanh vừa vội, thanh âm cũng lớn, còn chưa nói hết vài câu, đã đem toàn bộ người đứng gần phòng trà hấp dẫn lại đây Mọi người nhìn qua, uống! Này còn rất cao nữa? Chủ tịch thiên kim quả thực rất uy quyền, ở lực cử tương lai lão công đâu!

Mọi người đều nghĩ rằng, chủ tịch thiên kim của bọn họ luôn cười tủm tỉm, một đứa nhỏ không dài không ngắn, vô luận ở công ty thấy ai, đều ngọt ngào chào hỏi đối phương, không nghĩ tới hiện tại cô thể nhưng lại trợn mắt đẹp lên nhìn về phía vài tên nhân viên, việc này thật là kỳ tích nha!

Mọi người lặng yên không một tiếng động đứng xung quanh nghe động tĩnh, nhưng không có một người nào tiến lên giúp ba nhân viên kia.

Chợt nghe Bạch Nhạc Ninh lời lẽ uyên bác: “Các anh không phải đều có ý kiến sao? Không bằng thừa dịp hiện tại nhân cơ hội này hoàn toàn phát tiết đi ra, tuy rằng tôi đối với công ty không có cống hiến gì quá lớn, nhưng tôi ít nhất cũng vẫn là một cổ đông, nhân viên công ty bất mãn chỗ nào, nói cho tôi biết, không nên ở sau lưng vụng trộm nghị luận. Mặc kệ chuyện các anh nói là thật hay giả, không có chứng cứ chứng minh thì đều là phỉ báng! Lỡ như các anh hôm nay nói bậy bạ gì đó, rơi vào tai của những người hợp tác, làm cho bọn họ lầm tưởng cho rằng phó tổng Bạch thị của chúng ta, không phải dựa vào phụ nữ chính là dựa vào ba vợ, vậy thì về sau còn có ai dám cùng chúng ta hợp tác?”

Có đạo lý, có đạo lý! Người nghe lên xung quanh đều đồng ý với quan điểm của Bạch Nhạc Ninh.

Đang lúc mọi người nghe đang nghe hăng say, phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng nói quen thuộc hỏi: “Có chuyện gì?”

Mọi người cả kinh, vội vàng đồng loạt quay đầu, người tới đứng là người làm cho thiên kim chủ tịch phải thay đổi sắc mặt, Bạc Cảnh.

Mọi người không khỏi ca than trong lòng, Bạc phó tổng a, Bạc phó tổng, vị hôn thê của anh đang nói thật cao hứng, chúng tôi cũng đang nghe rất hăng say, lão nhân gia ngài lúc nào đến lại không đến, vì sao có tình đến lúc mấu chốt mà giúp vui vậy?

Vốn Bạc Cảnh cũng không biết Bạch Nhạc Ninh đi đâu, hội nghị sau khi kết thúc, hắn cùng vị phó tổng khác đều tự trở về văn phòng, nhưng hắn lại không phát hiện bóng dáng của Bạch Nhạc Ninh, hỏi qua hai thư ký, bọn họ đều lắc đầu nói không có nhìn thấy Bạch tiểu thư.

Đẩy ra cửa phòng, thấy Bạch Nhạc Ninh lưu lại tờ giấy, Bạc Cảnh nhất thời không biết nên khóc hay nên cười, cải trang vì hành? Cô tưởng mình là hoàng đế đi tuần sao!

Bất quá Bạc Cảnh rõ ràng Bạch Nhạc Ninh không có khả năng đi quá xa, nhiều lắm cũng chỉ là ở công ty đi dạo, thuận tiện cùng mọi người trao đổi cảm tình, cho nên hắn phân phó Nhân Dương chậm rãi chính sửa lại hội nghị, sau đó đi tìm vị hôn thê của hắn.

Mới tìm hai tầng lầu, hắn vừa vừa ra thang máy, liền nhìn đến phòng trà bên kia dường như có vấn đề, một đám người vây quanh chặt như nêm, trong đám người thậm chí còn có âm thanh cao thấp răn dạy.

Bạc Cảnh nhướng mày, lập tức phát ra nghi hoặc, nhưng vấn đề của hắn không người dám trả lời, chỉ đưa tới một hồi quỷ dị cùng trầm mặc, hắn rất kiên nhẫn hỏi lại một lần: “Có chuyện gì?”

Lần thứ hai, rốt cục có người nhúc nhích, mọi người lui về phía sau từng bước, âm thanh bên trong vừa vặn cũng truyền đi ra: “..... Như vậy không chỉ làm mọi người không đoàn kết, còn đối tương lai phát triển của công ty không tốt, chỉ biết bất quá! Trong đầu các anh rốt cuộc là chứa cái gì nha!”

Theo âm thanh phát ra, Bạc

Cạnh rốt cục thấy được vị hôn thê bé nhỏ của hắn, chỉ thấy Bạch Nhạc Ninh bộ ngực phập phồng liên tục, gương mặt trắng nõn không tỳ vết giờ phút này đỏ bừng, “Về sau nếu tôi còn nghe được hắn không biết cố gắng, chỉ biết bám váy phụ nữ, tôi sẽ nói ba đem các anh đuổi việc! Bạch thị không cần tiểu nhân nói lời thị phi! Các anh nói tôi kiêu căng tùy hứng tôi cũng chấp nhận, dù sao tôi là con gái chủ tịch, tôi được nuông chiều thế nào cũng là chuyện của nhà tôi.....”

Bạc Cạnh không đợi Bạch Nhạc Ninh nói xong, liền tiến lên nắm tay nàng, đối với ba người cười cười, “Chuyện phát sinh chắc là vì tôi rồi? Nhạc Ninh tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, vừa rồi cô ấy có nói cái gì, các cậu cũng đừng để ở trong lòng.”

Nghe được lời nói của hắn, mọi người không khỏi bắt đầu vì ba tên kia mà bi ai, các người là ba tên ngu ngốc, lúc này chết chắc rồi! Đụng vào Bạc phó tổng, chờ bị lột da đi!

Kỳ thật người thông minh có thể nhìn ra được, bởi vì người phụ trách ngày trước đã nửa muốn vào trạng thái quy ẩn trạng, trừ bỏ vài lão cổ đông hay bất bình cùng cảm giận hay nhúng tay vào quyết sách trọng đại thì sự vụ bình thường hằng ngày đều là do nhóm phó tổng liên thủ xử lý. Cho nên trước mắt sự vận hành của Bạch thị, chủ yếu là dựa vào hai vị phó tổng tuổi trẻ, trong đó nhân vật nhìn thì hiền lành, nhưng kì thực yêu cầu rất cao đó là Bạc Cạnh lại là nhân vật chủ chốt, nói như vậy về sau hắn chính là người nối nghiệp Bạc chủ tịch, chỉ có đứa ngốc mới đi trêu chọc hắn!

Bởi vậy công ty chỉ có mấy tên không biết tốt xấu này, mới có thể mà một tái, tái mà tam niệp hổ tu, nay bị nắm vừa vận này ba cái chủ quản, phỏng chừng sẽ trở thành bù nhìn, làm cho Bạc phó tổng thị uy một chút, cũng là cảnh cáo nhân viên trong công ty hắn.

Kia ba người kia cũng không phải đứa ngốc, cũng biết đến nơi này để bắt quái, vì thế trong đó có tên lớn mật mở miệng giải thích: “Chúng tôi biết chúng tôi sai lầm rồi! Chúng tôi chính là chỉ đùa một chút, về sau tuyệt đối sẽ không tái phạm!”

Đáng thương bọn họ bị lửa giận của Bạch Nhạc Ninh làm cho sợ hãi, mới vừa rồi còn không dám hé răng nửa lời, hiện tại cuối cùng có cơ hội, nên tranh thủ thời gian mà giải thích.

“Các anh còn.....” Bạch Nhạc Ninh vẫn còn phẫn nộ, vừa muốn nói thêm cái gì, đã bị Bạc Cạnh nhéo tay, ý bảo cô không cần ra phải tiếp tục lên án công khai.

Trái lại người bị người ta nói xấu Bạc Cạnh, vẫn là một dạng có chuyên gì thì cứ từ từ mà nói, “Nếu đối với tôi có ý kiến, có thể trực tiếp lên lầu tìm tôi để phản ánh, con người của tôi rất dễ tính, có cái gì cứ việc nói ra, tôi khiêm tốn nhận là được, làm gì phải biến thành như vậy? Tôi bây giờ còn có chuyện quan trọng phải xử lý, các cậu ba người....”

Nhìn chung quanh một lần, như là muốn đem mặt của bọn họ đều nhớ kỹ ở trong lòng, “Đi tìm Đào phó tổng một chút, đem ý kiến cùng đề nghị đều nói ra. Làm cho hắn tham khảo cũng tốt. Tốt lắm, mọi người tản ra đi mau trở về tiếp tục công việc.”

Chết chắc rồi! Ai chẳng biết hắn cùng Đào phó tổng quan hệ tốt? Hơn nữa Đào phó tổng kia cả ngày mặt không chút thay đổi, lúc nào cũng bày ra bộ mặt bị người khác thiếu tiền không trả, rơi vào tay hắn, kia thật đúng là.....

Mọi người không dám phản kháng, vội vàng như chim thú bốn phía tản ra, ai đi đường nấy.

10. Chương 10

Bạc Cạnh đi trước, ba tên nhân viên giờ mới thẩm thía câu họa từ miệng mà ra thì đã khóc không ra nước mắt nhìn theo, trong tay còn dắt theo Bạch Nhạc Ninh đang muốn tiếp tục lên tiếng cùng nhau vào thang máy.

“Đỉnh” một tiếng, thang máy rất nhanh mở ra.

Vừa ra thang máy, Bạch Nhạc Ninh liền muốn giãy tay ra, đáng tiếc không có kết quả, cô chỉ còn cách thất tha thất thểu đi theo phía sau Bạc Cảnh, “Bạc ca ca..... Bạc ca ca! Chậm một chút, em đi theo không kịp!”

Bạc Cảnh cũng không thèm buông ra, lôi kéo cô thẳng về phía văn phòng mình, vừa đi vừa nói với thư ký Phùng: “Nói với trợ lý Nhâm, buổi chiều hôm nay không cho bất luận kẻ nào đến quấy rầy tôi.”

Thư ký Phùng gật đầu, im lặng lui về phòng thư ký.

Bạch Nhạc Ninh vẫn như cũ giãy dụa, “Buông tay, aiz, em nói anh buông tay ra.....” Câu nói kế tiếp liền biến mất ở phía sau cửa văn phòng.

Vừa vừa vào cửa, Bạc Cảnh đã đem cô đặt trên cửa, kéo áo của cô. Bạch Nhạc Ninh còn chưa kịp phản, đôi môi ấm áp của Bạc Cảnh đã hôn xuống dưới.

“Anh!” Bạch Nhạc Ninh chỉ cảm thấy trước ngực hơi lạnh, lập tức nhũ tiêm mẫn cảm đã bị người ta găt gao hàm trụ châm ngòi, tập kích bất ngờ như vậy làm cho cô không kịp chống cự, mà cô cũng không muốn chống cự. Nhắm chặt mắt lại, mặc cho Bạc Cảnh xâm lược.

Một hồi lâu sau, Bạc Cảnh mới miễn cưỡng ngừng đầu, hôn vành tai của cô, hướng về phía lỗ tai của cô nói thầm, “Tiểu nha đầu tức giận như vậy, là bởi vì bọn họ nói xấu anh sao?”

Bạch Nhạc Ninh hốc mắt đỏ lên, không biết là đang tức giận, hay là bị Bạc Cảnh khiêu khích, “Người ta không quen nhìn bọn họ nói về anh như vậy!” Trong ngôn ngữ hoàn toàn là hương vị làm nũng.

Bạc Cảnh nghe cô nói như vậy, ánh mắt rạng rỡ lên, lóe sáng, vùi đầu tiếp tục cắn cắn bộ ngực sữa tuyết trắng, di động về phía trên, lướt qua cằm hôn lên môi của cô, kịch liệt liếm láp cùng nhấm nháp, cường thế gặm cắn.

Bạch Nhạc Ninh cũng không để ý nhiều, cô ôm bả vai Bạc Cảnh dùng sức đáp lại hắn.

Được sự cổ vũ của cô, tay của Bạc Cảnh lúc đầu là ở phía sau lưng cô, cũng bắt đầu di chuyển đến trước ngực của cô, đùa khởi nụ hoa xinh đẹp phần hồng phía bên trái, tay kia cũng không nhàn rỗi, đầu ngón tay dọc theo đường cong tốt đẹp kia, từng chút từng chút một đem vướng bận quần áo cởi ra, chỉ lưu lại câu nói bá đạo “Đến vậy nhất du”, cuối cùng đến phía sau lưng bóng loáng của cô nhẹ vỗ về, muốn bức ra nhiệt tình của cô.

Bạch Nhạc Ninh như hắn mong muốn yêu kiều đứng lên.

Bạc Cảnh cuốn lấy cánh tay của cô, đem cô đặt ở phía trên sofa, hắn liền lập tức đè ép xuống dưới, chậm rãi cởi ra nội y của Bạch Nhạc Ninh, làm mọi thứ đẹp đẽ của cô toàn bộ hiện ra trước mắt mình.

“Ninh Ninh bảo bối, em thật đẹp, làm hại anh yêu em bao nhiêu lần cũng không đủ.....” Hắn trầm thấp gọi tên của cô, trong nói lời tâm tình nỉ non, tán thưởng nhìn thiên hạ dưới thân.

Bạch Nhạc Ninh sớm xấu hổ đến mức nhắm chặt cả hai mắt, nhưng chân của cô lại lén lút quần quanh vòng eo của Bạc Cảnh, lớn mật nhảy lên hắn càng sâu tình dục.

Ánh mắt của Bạc Cảnh trong nháy mắt biến nóng rực, vật kiên đỉnh sưng to đang ở hoa huyệt mà cọ xát vài lần giống như muốn phá cửa mà vào, nhưng lại lảng tránh không vào. Bạch Nhạc Ninh khó nhịn mà rên rỉ, không khỏi đem chân kẹp lấy hắn nhanh hơn.

Đột nhiên, nam tính thật lớn không hề báo động mà đi vào hoa huyệt non mềm, hung hăng cắm vào cao nhất đoạn đảo lộn đứng lên.

“A!” Bạch Nhạc Ninh kêu sợ hãi một tiếng, Bạc Cảnh cúi người, dùng đôi môi nóng bỏng ngăn chặn tiếng hét chói tai của cô, “Ngô..... Ân.....”

Ở Bạc Cảnh mãnh liệt ra ra vào vào, Bạch Nhạc Ninh không di động được nữa, lực chú ý của toàn thân lực đều tập trung vào hắn đang mang đến cho cô ngập đầu vui thích, cô bị hắn biến thành vô lực mà suy nghĩ, chỉ có thể liều mạng leo lên người hắn, tùy ý để môi của hắn làm càn liếm cắn, tùy ý vật tráng kiện của hắn cuồng dã ra vào.

Trận này hoan ái không biết kéo dài bao lâu, trong lúc hỗn loạn, Bạch Nhạc Ninh nghe được Bạc Cảnh ở bên tai cô nỉ non làm cho chột bắt động: “Ninh Ninh, anh yêu em!”

Vài ngày sau, sau khi Bạch cha trở về đã nghe nói sự việc mà con gái xử lý ở công ty.

Xét thấy ông bạn Đào tổng đã xử lý tốt chuyện này, mà con của ông Đào Tươi Thắm, cũng đã động một ít tay chân, làm cho ba nhân viên kia nhận trừng phạt tương ứng, cho nên Bạch cha không tiện nhúng tay vào nữa.

Vì thế hắn đem pháo khẩu nhắm vào con gái nhà mình, “Ninh Ninh nha, con như thế nào có thể ở công ty nói như vậy? Cái gì mà ‘Tôi là con gái chủ tịch, tôi kiêu căng cũng là chuyện của nhà tôi’? Cục cưng ngoan nhà chúng ta, khi nào thì học được ý thế hiệp người? Ba ba cũng không nhớ đã dạy con như vậy.”

Bạch Nhạc Ninh không tiếng động hướng lên trời liếc mắt một cách xem thường, “Ba ba trước hết phải làm rõ ràng, là bọn họ nói xấu Bạc ca ca trước, con mới giáo huấn bọn họ như vậy, cũng không phải là con sai.”

Bạch cha nhìn thoáng qua người đang ngồi ở bên cạnh mắt xem mũi, lỗ mũi tâm, chứa hồ đồ Bạc Cảnh, trên gheo nói: “Cho dù không phải con sai, cũng không thể tùy tiện nói ‘Đuổi việc’ nói ra như vậy, bọn họ đều là nhân tài không thể thiếu trong công ty, tuy rằng khẩu đức kém một chút, nhưng cũng bởi vì bọn họ tự cho là mình rất giỏi, có chút không cam lòng mà thôi, một khi đem bọn họ đuổi việc, bọn họ lòng mang oán hận, trái lại trả thù công ty, chúng ta chẳng phải là mất nhiều hơn được sao?”

“Con mặc kệ!”

Tính bướng bỉnh của Bạch Nhạc Ninh bắt đầu phát tác, cũng không thèm quan tâm quà mà cha mình mang về từ chuyến đi.

“Ba ba, ba không giúp người trong nhà thì thôi chứ, còn chưa phân rõ đen trắng? Cái gì mà có chút không cam lòng mà thôi, bọn họ kia rõ ràng chính là phỉ báng là phỉ báng! Bọn họ nói Bạc ca ca đầu cơ trục lợi, còn nói hắn dựa vào gương mặt mà thông đồng với con gái chủ tịch, còn có..... Lời nói còn khó nghe hơn, ba ba nửa câu đều không có nghe được, như thế nào mà lại đi chỉ trích con trước chứ?”

Cầm giận bất bình phát tiết xong, cô vung ra quần áo làm quà mà ba cô vừa mới mua, thùng thùng chạy lên lầu, “Phanh” một tiếng, đóng lại cửa phòng.

Đối mặt với lửa giận của con gái, Bạch cha kinh ngạc một hồi.

Sau một lúc lâu, hắn bắt đắc dĩ nhìn con rể tương lai nói: “Tiểu Cảnh, con không quản nó sao, tính tình càng ngày càng ương ngạnh, mới vài ngày không gặp, cư nhiên ngay lời ba nói cũng không nghe?”

Bạc Cảnh thấy chuyện không liên quan đến mình, cao cao tại thượng mà nói, “Ninh Ninh trưởng thành rồi, có ý nghĩ của chính mình, chúng ta ở một bên quan sát là tốt rồi, làm gì phải so đo chứ?”

Bạch cha đặc thán, “Nó dám như vậy cũng là do con chiều nó quá thôi?”

Bạc Cảnh cười, “Ba, ba không chiều Ninh Ninh sao?”

Bạch cha thở dài, già mồm ắt lẽ phải nói: “Ba là đau lòng con gái! Hiện tại nó đã lớn, ba đem nó giao cho con, con như thế nào mà không hướng dẫn nó cho tốt?”

Bạc Cảnh chỉ cười cười, cũng không thèm giải thích.

Nhưng thật ra cửa phòng của Bạch Nhạc Ninh trên lầu mở ra, “Phanh” một tiếng, một cái đầu nhỏ hướng ra cửa, “Ba ba quản không được con gái, còn muốn nói đến người khác sao!” Nói xong liền “Phanh” đóng cửa lại. Bạch phụ thổi râu trừng mắt, “Phản! Phản rồi!”

Kết quả là bên này còn chưa trừng được đứa con gái bất hiếu kia, bên kia ngược lại nhịn không được nở nụ cười, hắn cũng biết, chuyện lần này hơn phân nửa không là lỗi của con gái, nhưng vẫn phải nhắc nhở nó không thể tạo thói quen cho con gái luôn dựa vào mình.

Bạc Cảnh một bên xem hai cha con tình cảm trước nay vô cùng tốt đẹp vô mồm, nhịn không được cũng cười nói với Bạch cha: “Ba đừng trách Ninh Ninh, nói sao cũng là con không tốt.”

Bạch cha nói:“Hiện tại nói cái gì cũng vô dụng.” Chỉ chỉ phòng của con gái,“Tiểu nha đầu không để ý tới ba, con nói phải làm sao bây giờ?”

Bạc Cạnh thông dong đứng dậy, chân dài bước hướng thang lầu:“Không cần lo lắng, đến giờ cơm cô ấy tự nhiên sẽ nguôi giận , con đi khuyên nhủ Ninh Ninh. Cũng không phải chuyện gì lớn, khuyên một là được rồi.”

Nghe hẳn nói như vậy, Bạch cha không khỏi cảm thán nói:“Ninh Ninh nha đầu kia việc gì cũng nghe con, chỉ nghe mấy câu người ta nói xấu, vì con cũng dám cùng ba lớn tiếng! Ai, con nhỏ này đái ngộ thật khác biệt, làm cho ba thực thương tâm a!”

Bạc Cạnh trấn an Bạch cha, liền lên lầu đi trấn an tiểu bảo bối của hắn.

Đứng ở bên ngoài cửa phòng của Bạch Nhạc Ninh, nhẹ nhàng gõ gõ cửa, trong phòng một chút động tĩnh đều không có.

Thử chuyển động cửa, mới phát hiện tiểu nha đầu căn bản là không có khóa cửa, Bạc Cạnh buồn cười trong lòng, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài, chỉ mở cửa đi vào, tùy ý đem cửa khóa lại.

Nghênh diện một cái gối bay đến trước mặt hắn.

Bạc Cạnh bắt được gối, bước đến ngồi ở trên giường, chính sinh hờn dỗi tiểu nha đầu quán buồng tay, cười khổ nói:“Anh cũng chọc giận em sao?”

“Anh hôm nay không có trêu chọc em.” Bạch Nhạc Ninh rầu rĩ đem đầu vùi vào chăn, “Nhưng anh cùng ba ba là một quốc gia, như thế nào mà không cùng nhau lên án em? Không cần phải nói, anh hiện tại khẳng định là tới để cầu hòa.”

Bạc Cạnh cười tiến lên, muốn đem Bạch Nhạc Ninh từ chăn kéo ra, nhưng cô chính là chết sống cũng không chịu đi ra.

“Xem em kìa, đều đã lớn như vậy rồi, khi bực mình liền vùi đầu vào chăn, giống như đứa trẻ muốn cho người khác quan tâm.” Bạc Cạnh cách chăn vỗ vỗ cô,“Ba nói có lý, nếu chúng ta đuổi việc họ vì việc này sẽ làm họ oán hận công ty, cho nên chúng ta nên mắt nhắm mắt mở, cho qua việc này. Ninh Ninh, em ngày đó còn nói là muốn vì công ty mà suy nghĩ, hôm nay liền lộ nguyên hình sao? Tính tình như thế nào mà thay đổi như vậy. ”

Bạch Nhạc Ninh từ chăn chui ra, ủy khuất nói:“Người ta như vậy còn không phải là vì ám ức cho anh sao? Nghe bọn họ nói như vậy, lòng em thật khổ sở!”

Bạc Cạnh cười nói: “Cái này có là gì chứ, thương trường đồn đãi so với chuyện này càng khó nghe hơn, nếu em mỗi lần đều so đo, chẳng phải là đem mình tức chết sao? Những lời này nghe xong thì thôi, tội gì phải tức giận? Em càng tức giận, người ta truyền càng vui vẻ, không bằng cứ như vậy. Chờ bọn họ cảm thấy mất mặt, lời đồn tự nhiên liền tiêu thất, về phần hiện tại, em có mở rộng chính nghĩa cũng vô dụng.”

Bạch Nhạc Ninh còn thật sự nói:“Em không được rộng lượng như Bạc ca ca, về sau em còn nghe được lời nói như vậy, vẫn tiếp tục mở rộng chính nghĩa mà thôi, dù sao em chính là người như vậy mà.”

Bạc Cạnh thấy cô như vậy, nhịn không được đem cô áp đảo ở trên giường, vô cùng thân thiết dùng chóp mũi điểm điểm khuôn mặt của cô,“Tiểu nha đầu, anh thích kiểu ngốc như vậy của em.”

Bạch Nhạc Ninh hừ khí,“Em ngốc? Người ta nói anh là ngư lang da! Anh cũng không tức giận, rốt cuộc là ai ngốc chứ?”

Thấy cô buồng lỏng như vậy, Bạc Cạnh hiểu lấy đại nghĩa, mất một phen lời lẽ, mới làm cho tiểu nha đầu vui vẻ, sau đó đồng ý lúc ăn cơm sẽ cùng cha bắt tay giảng hòa.

Lại qua gần nửa tháng, Bạch Nhạc Ninh mới dần dần không nhắc tới chuyện này nữa, nhưng cô rõ ràng so với trước đây càng chú ý đến tin đồn xung quanh Bạc Cạnh.

Vốn cô còn không có thói quen đến tòa nhà Bạch thị đi lại, nhưng mà bạn tốt Trần Hiểu Ý, gần nhất không biết có chuyện gì, dường như mỗi ngày đều không thấy được bóng dáng của cô. Có mấy lần Bạch Nhạc Ninh chủ động liên lạc với cô, đều đã hẹn xong thời gian cùng địa điểm, nhưng là không lâu sau cô liền gọi

diện thoại đến báo xin lỗi nói mình lúc này có việc bận phải làm, không có cách nào cùng Bạch Nhạc Ninh đi dạo phố, uống cà phê.

Bạn tốt đi thường bận rộn, làm cho Bạch Nhạc Ninh trở nên không có việc gì làm, cho nên hiện tại chỉ cần trong nhà không có người, Bạch Nhạc Ninh sẽ đến công ty tìm Bạc Cảnh hoặc Bạch cha.

Đi lại nhiều, làm cho tin tức của Bạch Nhạc Ninh cũng dần dần linh thông, ví dụ như nói đúng Lục thị thu mua ở ban giám đốc tán thành cùng đào tổng đám người duy trì hạ, lại đề thượng chương trình hội nghị; Mà một khi đề thượng chương trình hội nghị, có hơi sớm tiền cố gắng phô bình đường, tốc độ cũng liền tương đối nhanh không ít.

Hôm nay, Bạch Nhạc Ninh thật vất vả mới cùng Trần Hiểu Ý gặp mặt một lần, mặc dù không có hỏi cô gần nhất bận cái gì, nhưng theo tính tình của bạn tốt cô cũng biết, cô là đang yêu đương.

Bất quá Bạch Nhạc Ninh có cảm giác lần này tình yêu của bạn tốt cùng trước đây là khác nhau, có thêm một số nhân tố khác mà cô không biết phải nói như thế nào, mặc kệ thế nào, cô đều tự đáy lòng hy vọng bạn tốt không cần phải thất tình lần nữa, dù sao bạn tốt mỗi lần thất tình đều phải khóc lớn, say một hồi, cô cũng không biết phải an ủi như thế nào. Đành phải cùng cô cùng nhau thương tâm khổ sở rất nhiều ngày.

Lúc Bạch Nhạc Ninh đang miên man suy nghĩ, có người ngăn cản đường đi của cô, cô giương mắt nhìn, lại kinh ngạc phát hiện người này chính là Lục Vĩnh.

Chỉ nửa tháng không gặp mà thôi, Lục Vĩnh lần trước vẫn là bộ dạng hăng hái, nay biến thành nay suy sút đến không được, cũng là không phải là nói hắn có bao nhiêu lời thôi, tương phản, hắn ăn mặc vẫn như cũ lộ ra hương vị nhả bã, nhưng mà tinh thần hắn lại uể oải không ít, làm cho Bạch Nhạc Ninh trước đây luôn gặp hắn trong trạng thái quý khí có chút không thích ứng.

Không để cho Bạch Nhạc Ninh mở miệng, Lục Vĩnh dẫn đầu đoạt quyền lên tiếng: "Vị hôn phu của cô bây giờ hai lòng rồi chứ?"

Bạch Nhạc Ninh không hiểu ra sao hơn nữa ngày mới tỉnh ngộ, Lục Vĩnh là đang nói việc thu mua Lục thị, vì thế cô tốt bụng nói cho hắn nghe: "Bạc ca ca có nói qua, Lục thị của cậu là vì kinh doanh không tốt, tài chính quay vòng không được, nên mới có thể rơi vào kết cục như thế, cùng Bạch thị không có liên quan gì."

Lục Vĩnh cười nhẹ, hắn nở nụ cười một hồi lâu sau đó lại đột nhiên biến thành điên cuồng cười to.

"Ha ha ha ha..... Chúng tôi kinh doanh không tốt? Cùng Bạch thị không có liên quan gì? Cũng chỉ có con gái đơn thuần như cô mới có thể tin tưởng lời nói của tên đàn ông kia! Nếu như không phải hắn âm thầm giở thủ đoạn, chúng tôi có thể nhanh như vậy đã bị thu mua sao? Tài chính quay vòng không kịp? Cáp! Vốn là không bao lâu sao, tài chính của công ty mẹ ở nước ngoài của chúng tôi có thể thay đổi trở lại, nhưng Bạc Cảnh hắn đã làm cái gì? Cô hỏi hắn làm cái gì đi? Hắn bỏ đá xuống giếng! Hắn cư nhiên dám!"

Hắn một bên điên cuồng cười, một bên tới gần Bạch Nhạc Ninh.

Bạch Nhạc Ninh liên tục lui về phía sau, cảm giác thấy không ổn, lại không có đường thoái lui, bị Lục Vĩnh bức đến bên tường, dưới chân lấp vấp, suýt nữa ngã sấp xuống đất.

Lục Vĩnh tay mắt nhanh gọn nắm thắt lưng của cô, thừa cơ đem cô ôm vào lòng, cúi đầu liền hôn môi Bạch Nhạc Ninh.

Bạch Nhạc Ninh quá sợ hãi, trong đầu bỗng trống rỗng trong nháy mắt liền nhanh chóng áp dụng động tác, cánh tay bị nắm không quan hệ, cô còn có chân để dùng mà, dùng sức xuống phía dưới dậm chân, liều mạng cho Lục Vĩnh một cái thoi.

Ai ngờ Lục Vĩnh quyết tâm không buông tay, một mặt cường hôn Bạch Nhạc Ninh, còn đem đầu lưỡi cường ngạnh vói vào miệng của cô, một mặt lại ngăn chặn chân của cô, làm cho cô không thể tiếp tục nhúc nhích.

Bạch Nhạc Ninh khản trương, hung hăng cắn đầu lưỡi Lục Vĩnh một ngụm, rất mạnh, mặc dù như vậy, Lục Vĩnh cũng không có buông tha cho cô một chút nào.

Chỉ nghe một tràng "Răng rắc răng rắc" âm thanh qua đi, Lục Vĩnh mới buông ra Bạch Nhạc Ninh.

Liếm liếm vết máu ngoài miệng, Lục Vệnh giờ giờ lên trong tay di động, tươi cười dương dương đắc ý, “Có cái này, tôi không tin vị hôn phu sủng cô lên tận trời kia, không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ!”

Bạch Nhạc Ninh nước mắt ở hốc mắt đảo quanh, nhưng cô không nghĩ đem bộ dạng yếu ớt của chính mình bày ra ở trước mặt cái tên đáng giận này, cô phần hận giờ tay lên, dùng hết toàn lực hướng Lục Vệnh ột bặt tay, “Vô sỉ!”

Lục Vệnh nghiêng người né tránh, cười hì hì nói: “Tôi vô sỉ, bắt quá của người vị hôn phu cũng như vậy! Cô nghĩ lại xem, nếu tôi dùng ảnh chụp này uy hiếp hần, hần có thể hay không đành chỉ chèn ép đối với Lục thị? Ha ha, thực chờ mong, cô nói, hần nhìn thấy cô bị tôi cưỡng hôn, sẽ có hành động gì đây? Ha ha ha, nghĩ thôi cũng khiến cho tôi hưng phấn!”

“Phải không? Đáng tiếc tôi sẽ không giận tím mặt, cũng sẽ không như vậy không gượng dậy nổi, thật sự là có lỗi, làm anh thất vọng rồi.”

Vuốt ve sưng đỏ môi của Bạch Nhạc Ninh, do đến chậm một bước, cho nên chỉ nghe đến Lục Vệnh nói mấy câu cuối cùng, Bạc Cảnh vẻ mặt vẻ lo lắng, “Cậu chính là Lục Vệnh? Nguyên lai là người thừa kế Lục thị xí nghiệp, đã sa đoạ đến mức ra tay với con gái! Bất quá, nếu tôi là cậu.....” Hần lạnh lùng đem Lục Vệnh từ đầu đến chân đánh giá một lần, “Tôi sẽ áp dụng thủ đoạn cực đoan hơn, chứ không phải dựa vào loại uy hiếp nho nhỏ thế này để đến đạt tới mục đích.”

Lục Vệnh lớn nhỏ, “Uy hiếp nho nhỏ hả? Tôi cũng không tin là anh không cần! Cực đoan hơn sao? Tốt! Nếu tôi đem ảnh chụp này đưa đến tạp chí, nói cho bọn họ, trong ảnh cùng tôi ‘Ôm hôn nồng nhiệt’ nhân vật nữ chính chính là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Bạch thị, sau đó bịa ra câu chuyện nào đó mà trong đó chúng tôi thật lòng yêu thương nhau nhưng lại bị người nào đó mạnh mẽ phá hư, anh nói bọn họ có thể tin tưởng hay không?”

Bạch Nhạc Ninh nghe vậy từ trong lòng Bạc Cảnh giãy ra, hét to “Đúng là cái đồ tiểu nhân!”

Lục Vệnh tâm tình tốt cho nên cũng sẵn khoải thừa nhận: “Tôi ti bỉ là do cái tên đứng sau cô kia kia? Cho dù thanh danh của cô bị hủy cũng không thể trách tôi, muốn trách thì trách lòng tham của vị hôn phu của cô kìa, không nên muốn một ngum mà nuốt trọn Lục thị xí nghiệp của ba tôi!”

Bạch Nhạc Ninh quay đầu, cố nén nước mắt, cô cảm thấy chính mình là vô tội, ban ngày ban mặt đang đi trên đường, cũng có thể bị người trên đường cưỡng hôn, cái loại cảm giác này, quả thực giống như là ra phủ trư vô duyên vô cớ cắn một ngum, vừa tức vừa giận lại không có ai có thể giúp cô phân xử.

Bạc Cảnh đem cả người tức giận phát run nói không ra lời Bạch Nhạc Ninh kéo về trong lòng, nhẹ giọng trấn an vài câu, sau đó mới lạnh lùng nhìn Lục Vệnh nói: “Lục tiên sinh, hành vi vừa rồi của anh, đã muốn cấu thành hành vi quấy nhiễu tình dục cùng phỉ báng, nếu anh không muốn cùng chúng tôi gặp nhau trên tòa thì tôi khuyên anh tốt nhất nên thức thời một chút đem ảnh chụp xóa hết, tôi có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra.”

Lục Vệnh hừ lạnh nói: “Tôi cũng không phải là kẻ ngốc, lời của anh cứ giữ lại đem đi lừa người khác đi!” Nói xong hần liền xoay người nhanh chóng biến mất ở góc phố.

Đến khi hần đi rồi, Bạch Nhạc Ninh mới rút cục gào khóc đứng lên, “Bạc ca ca! Ô ô ô.....”

Bạc Cảnh thở dài, “Khóc cái gì nha đầu ngốc, anh cũng không để ý, em còn tức giận cái gì?”

Bạch Nhạc Ninh lắc đầu như cái trống, “Em chỉ là..... Ô, chỉ là khổ sở thôi!”

Bạc Cảnh nói: “Được rồi, chúng ta về nhà thôi, sau đó chậm rãi thương lượng đối với cái tên ngu ngốc kia thế nào, đừng khóc, em mà khóc anh đau lòng không chịu được, được rồi được rồi, cho dù hần thật sự đem ảnh chụp công khai, anh cũng sẽ không vứt bỏ em mà, đừng thương tâm!”

Bạch Nhạc Ninh dùng sức chà lau miệng, quả thực muốn đem môi chà đến tróc da, Bạc Cảnh kéo tay cô ra, “Không cần chà, đều nhanh phá.”

Bạch Nhạc Ninh kêu lên: “Phá mới tốt! Một lần nữa dài bước phát triển mới ta tài cao hưng! Nhớ đến em vừa rồi thế nhưng bị tên tiểu nhân Lục Vệnh hôn lên, em liền ghê tởm đến muốn ói!”

Bạc Cạnh nghe cô nói như vậy, liền ở môi cô nhẹ nhàng mà hôn một cái, “Anh đây giúp em tiêu độc? Phải đợi môi em một lần nữa dài hảo, anh sẽ rất lâu không có biện pháp nào mà hôn em đâu!”

Một phen dụ dỗ cùng khuyên bảo, cuối cùng cũng làm cho trong lòng Bạch Nhạc Ninh thư thái một ít.

Nhưng Bạc Cạnh cũng không có bởi vì vậy mà nguôi giận, lúc Bạch Nhạc Ninh nhìn không tới góc độ, hần nguy hiểm nheo lại ánh mắt. Nhìn chăm chăm nơi mà Lục Vình vừa biến mất, nghĩ rằng, hần tạo nghiệp là chuyện của hần, Lục Vình nếu dám làm như thế hần phải tự ý thức được, hần sẽ làm cho Lục thị suy sụp càng hoàn toàn!

Kết quả là sau khi chuyện này xảy ra không lâu, Lục thị xí nghiệp liền tuyên bố phá sản.

Bạch thị sau đó mới ra thông báo là không hề muốn thu mua Lục thị xí nghiệp, mà là ngược lại đi thu mua lại một công ty nhỏ khác.

Bạch thị ra sức đánh chó rơi xuống nước, chuyện này tuy rằng làm ột ít xí nghiệp cảm thấy có điểm không nhân từ, nhưng trong thương trường khi mọi người biết được Lục thị xí nghiệp thực chất chỉ là cái vỏ rỗng cũng có thể lý giải lựa chọn của Bạch thị.

Dù sao thu mua Lục thị cũng không nên vì bọn họ đã để lại cục diện rối rắm thiện sau đó còn phải một lần nữa quy tụ nhân lực cùng tài nguyên đối xử này khôi phục lại hoàn toàn, hơn nữa trong Lục thị còn có một nhóm tự cho là kỳ cựu cũng chưa chắc chịu nhận hảo ý của người khác.

Ngược lại khi thu mua lại một công ty loại nhỏ càng làm cho Bạch thị vững vàng phát triển, còn nhanh hơn khi thu mua Lục thị.

Nhưng mà, trừ bỏ Bạc Cạnh, Đào Tươi Thắm cùng một số ít người, đa số đều không biết, Bạch thị kiến thiết phó tổng tài nhóm mây mưa thất thường thủ, đến tốt cùng tại đây tràng thu mua phong ba trung chỉ quá nhiều thiếu quái.

Nửa năm sau, Bạch Nhạc Ninh tốt nghiệp đại học.

Trong lễ tốt nghiệp, còn có một nam sinh then thùng chạy đến trước mặt Bạch Nhạc Ninh, hơn nửa ngày mới rốt cục nhắm mắt lại hô to: “Bạn học Bạch Nhạc Ninh, tôi thích bạn! Bạn cùng tôi kết giao được không?”

Bạch Nhạc Ninh cảm thấy có điểm không được tự nhiên, “Ách, bạn học này, xin hỏi bạn họ gì?” Cô chưa từng gặp qua hần nha!

Nam sinh nhanh nhạy nói: “Tôi gọi là Vương.....”

Trần Hiểu Ý vỗ vào trên lưng của nam sinh, “Bạn học Vương phải không? Không cần nói, tiểu Ninh Ninh đã có vị hôn phu, hơn nữa sẽ lập tức kết hôn, bạn hiện tại mới bày tỏ, quá trễ!”

Nam sinh chán nản cúi đầu, nhưng không quá lâu bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nghi hoặc hỏi: “Bạn học Bạch khi nào thì có vị hôn phu? Như thế nào mà chưa từng nghe ai nói qua?”

Trần Hiểu Ý mắt trợn trắng: “Tin tức thật không cập nhật gì hết, để tôi nói cho nghe, vị hôn phu...” Tùy tiện nhìn lên, nhưng lại làm cho cô liếc mắt một cái xem thấy nhân vật mục tiêu. “Nhanh thật, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, không phải đến đây sao?”

Bạch Nhạc Ninh nghe được lời nói của Trần Hiểu Ý, vội vàng quay đầu, nhìn thấy người đang bước lại gần cô cùng với hoa bách hợp tươi mát.

Bạc Cạnh tay cầm bó hoa, gương mặt anh tuấn mê người tràn đầy ý cười, khí chất tao nhã cùng với bề ngoài xuất chúng, làm cho hần đi đến chỗ nào là nữ sinh hô to lên đến đó.

Hần cũng không thèm nhìn tên nam sinh bên cạnh Bạch Nhạc Ninh liếc mắt một cái, chỉ đi thẳng đến bên cạnh Bạch Nhạc Ninh, chân thành thâm tình ở trên mặt cô hôn một chút, “Chúc mừng em.” Dừng một chút, hần lại dùng âm thanh trầm thấp, bám vào bên tai cô nói: “Rốt cục đợi đến ngày này, gả cho anh đi?”

Đây là ước định nho nhỏ của hai người bọn họ, Bạch Nhạc Ninh khi tốt nghiệp trung học cùng Bạc Cạnh đính hôn, hần đã nói qua, khi cô tốt nghiệp đại học thì hần sẽ cầu hôn với cô.

Mà hiện tại, Bạch Nhạc Ninh hé miệng cười trộm, tiếp nhận hoa trong tay Bạc Cạnh, hướng hân nháy mắt mấy cái, “Còn sớm mà!” Hoa bách hợp xinh đẹp cùng hành động nghịch ngợm của cô càng làm cho Bạc Cạnh nhin không được lại ở môi cô hôn lần nữa.

Bạch Nhạc Ninh trong tay ôm bó hoa, tâm cũng giống như hoa nở rộ ra, cô ngửa đầu hôn lại Bạc Cạnh, ở hân bên tai nhỏ giọng nói: “Sau khi trở về anh phải nghiêm túc cầu hôn em, không được ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu đó nha!”

Bạc Cạnh cười khê ôm bờ vai cô.

Ngay tại lúc hân sắp hôn môi Bạch Nhạc Ninh một lần nữa, một đạo âm thanh sát phong cảnh nổ tung: “Hai người có thôi không đi hả? Nơi này còn có người xem đó, cảnh hạn chế trẻ em làm ơn về nhà đi, đừng ở đây độc hại ánh mắt người ta!”

Bạch Nhạc Ninh nghe vậy sắc mặt đỏ thẫm, lấy bó hoa hướng Trần Hiểu Ý ném tới, “Ít đi vài câu cậu sẽ chết sao?”

Trần Hiểu Ý cười ha ha, quay đầu nhìn nam sinh đã muốn trợn mắt há hốc mồm nói: “Nhìn thấy không? Tôi đã nói rồi, tiểu Ninh Ninh là có vị hôn phu thật, hơn nữa cậu căn bản so với hân, người ta nha, nhưng là phó tổng của Bạch thị đó!”

Nhìn vẻ mặt nam sinh kia có vẻ quẫn bách, lại có bộ dáng khó có thể tin, Bạch Nhạc Ninh thật có lỗi đem dây chuyền có nhẫn đính hôn nhẫn đem ra mang trên tay, tận lực nhẹ nhàng nhìn hân nói: “Thực xin lỗi, đều là do tôi sợ mọi người chú ý cho nên vẫn không có mang nhẫn, hại cậu hiểu lầm.”

“A? A! Không không!” Nam sinh vội vàng xua tay, lại ngốc ngốc gãi gãi đầu, “Hân là tôi phải ngại mới đúng, kỳ thật có rất nhiều bạn học thích cậu, chỉ là không dám thổ lộ, hôm nay vốn chỉ muốn nói ra với cậu, tôi biết trước là sẽ bị cậu từ chối mà..... Aha cấp, tôi đang nói cái gì chứ! Tóm lại, chính là chúc mừng cậu thuận lợi tốt nghiệp, cũng chúc mừng cậu tìm được lang quân như ý! Cứ vậy đi, tôi phải đi rồi.....”

Nam sinh với vẻ mặt cô đơn rời đi, Trần Hiểu Ý tặc cười, nhìn từ trên xuống dưới đôi tình nhân Bạc Cạnh cùng Bạch Nhạc Ninh, “Đúng là hai tên nghiệp chương mà.”

Làm ơn đi, cô cũng không phải bị điếc, làm sao không nghe được mấy nữ sinh bên cạnh nói nhỏ cái gì? Đơn giản chỉ là “Oa, người này thật đẹp trai nha” Linh tinh.

Bạc Cạnh cười nhưng không nói.

Trần Hiểu Ý trêu ghẹo nói: “Như thế nào, cầu hôn xong rồi thì không sợ sao? Cư nhiên ngay cả vợ mới cưới cũng không thêm quan tâm? Đến lúc hai người kết hôn, cẩn thận người phụ dâu này khó dễ anh!”

Bạch Nhạc Ninh làm bộ giận dữ mắng cô, “Cậu nói bậy gì đó! Cái gì vợ sắp cưới chứ, kết hôn, phụ dâu, tớ còn chưa đồng ý đâu!”

Trần Hiểu Ý rung đùi đắc ý, “Không đồng ý? Lễ vật tớ cũng đã chuẩn bị xong, cậu cư nhiên còn chưa đồng ý?” Liếc mắt về tên đàn ông kia, cô cười tùm tùm huy phát tay, “Tốt lắm, tôi không quấy rầy hai vị đây cầu hôn lãng mạn nữa, cố lên! Tôi chờ làm phụ dâu nha! Tôi còn có việc, đi trước một bước!” Nói xong, cô liền tiêu sái rời đi.

Trần Hiểu Ý đi rồi, Bạch Nhạc Ninh cùng một vài vị giảng viên, bạn học quan hệ cũng khá tốt cùng nhau chụp ảnh chung, Bạc Cạnh vẫn đứng ở một bên mỉm cười nhìn cô.

Chờ cùng mọi người chụp ảnh xong, Bạch Nhạc Ninh một tay ôm hoa, một tay nắm tay Bạc Cạnh, chậm rãi đi về phía xe thể thao của Bạc Cạnh.

Lên xe xong, Bạc Cạnh không vội mà khởi động xe, mà đem hoa bách hợp Bạch Nhạc Ninh đang cầm cẩn thận để qua một bên, sau đó ở vành tai của cô cắn một ngụm, hai tay không có ý tốt dời xuống thắt lưng của Bạch Nhạc Ninh sờ soạng, kéo khóa váy cô xuống, đưa tay với vào vuốt ve.

“Bạc ca ca, ân.....”

Bạch Nhạc Ninh thân mình run lên, cắn môi dưới, không cho rên rỉ tràn ra khóe miệng.

“Ninh Ninh bảo bối, người theo đuổi em thật nhiều quá, anh thực không có cảm giác an toàn, gả cho anh, được không?”

Bạc Cạnh một bên vỗ về chơi đùa phía sau lưng của cô, một bên lên tiếng cầu hôn.

“Không lấy chồng!” Bạch Nhạc Ninh lấy lại lý trí, một câu từ chối.

Bạc Cạnh kéo xuống váy của cô, cúi đầu hàm trệ nụ hoa, có ý xấu xa tra tấn miễn cảm của cô, “Bảo bối, gả cho anh đi?”

Bạch Nhạc Ninh đè nén xuống động tình đang tràn ra, “..... Không lấy chồng!”

“Gả cho anh đi?” Lão trúc mã xấu xa, chỉ chuyên đi tấn công nhược điểm của tiểu thanh mai, làm cho cô thở gấp vụt vụt, dường như muốn đầu hàng.

“Không, không lấy chồng.....” Bị khiêu khích không được tiểu cây mơ, do đang tiến hành vây thú chi đấu.

“Gả cho ta anh?” Kiên trì không ngừng, quyết chí thề không lùi bước.

“A..... Em, ân.....” Lời nói không thành câu, mỗi từ nói ra thật khó khăn.

“Gả cho anh đi?” Đây là lần công kích cuối cùng.

“Gả! Em gả..... A! Không, không cần..... Ừ..... Thật nhanh.....” Rên rỉ ái muội, khiến cho người khác không khó tưởng tượng ra chủ nhân của âm thanh đang làm chuyện gì, vừa bị ý xấu mất nam nhân “Như thế nào, như thế nào” .

Phong cảnh bên ngoài xe vẫn tĩnh lặng như trước, còn trong xe thì cảnh xuân dạt dào, tình yêu của lão trúc mã cùng tiểu thanh mai rốt cục nở hoa kết trái, thật đáng mừng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-the-bat-ha-duong>